

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/07 • 12 Şubat 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**TEKEL işçisi inisiyatifi
eline almalıdır!**

**Saldırılara karşı
genel grev
genel direniş!**

İÇİNDEKİLER

Saldırlara yanıt	
genel grev-genel direnişle olmalıdır! . . .	3
“Her yer TEKEK, her yer direniş” şiarıyla	
genel direnişi yükseltelim!	4
TEKEK işçileri kime karşı direniyor! . . .	5
ABD ile suç ortaklarının savaş cephesini	
genişletme hazırlığı...	6
Sermaye temsilcileri Erdoğan'ın	
“kriz teğet geçti” iddiasını yalanladı....	7
MİB Merkezi Yürütme Kurulu'nun	
Şubat ayı toplantısı ve sonuçları	8-9
TEKEK'de her gün eylem,	
her gün direniş!	10
TEKEK direnişine	
açlık greviyle destek.	11
Sınıf devrimcilerinin	
TEKEK faaliyetleri sürüyor	12
Maden ve enerji işçilerinden	
özelleştirme saldırısına yanıt.....	13
Kobatan Entes patronuna	
rahat vermiyor	14
İşçi ve emekçi hareketinden.....	15
Geleneksel solda ciddiyet ve	
samimiyet bunalımı	16-19
İşçi sınıfı direnişlerle kendi	
ideolojisine yaklaşıyor!	20-21
Sermaye devleti direnişi	
kırmak için çırpınıyor!.....	22
TEKEK işçisi kadınlarla	
8 Mart üzerine...	23-24
BİR-KAR'dan kriz ve	
TEKEK panelleri	25
Savaş baronları İstanbul'da toplandı . .	26
Dünyada işçi ve emekçi eylemleri . . .	27
İstanbul DLB tatilde mücadeleye	
ara vermedi.	28
Türkiye'de demokratikleşme sorunu	
hakkında kısa notlar - M. Can Yüce. . .	29
Adana'da baskı ve yasaklara	
karşı eylem	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/07 * 12 Şubat 2010
Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Sermaye hükümeti ile Türk-İş bürokrasisi arasında TEKEK direnişi ile ilgili yeni bir görüşme yapılacaktır. Her iki taraf da direnişin bitirilmesi için çaba harcıyor. Sermaye hükümeti TEKEK direnişinin başlaması ile birlikte saldırgan bir tutum sergiledi. Başta Tayyip Erdoğan olmak üzere hükümetin diğer üyeleri de bu saldırganlığın arsız birer sözcüsü oldular. Ancak bu saldırganlık ters tepti. TEKEK işçisi ilk günkü kararlılığını ve direnme iradesini korudu. Sendikal bürokrasi ise direnişi göstermelik bazı eylemlerle yorup boşa çıkarmaya çalıştı. Ancak sendika bürokrasisi de yanıldı. TEKEK işçileri sendikacıları önüne katarak direnişi sahiplenmelerini sağladı. Onları direnişin bu aşamasına kadar sürükleyerek getirmeyi başardı.

Gelinen aşamada TEKEK direnişi hem sermaye hükümetini hem de sendikacıları köşeye sıkıştırmış bulunuyor. İşte bu nedenle her iki kesim de direnişin bir an önce bitirilmesinin hesaplarını yapıyor. Direniş açık bir sendikal ihanete uğramadıkça kolay kolay geri adım atmayacaktır. Öte yandan hükümet tehdit, karalama ve görüşmeler yoluyla sorunu çözmek konusunda bir sonuç alamadığı durumda ise devlet zorunu devreye sokarak direnişi kırmaya ve TEKEK işçilerini teslim almaya çalışacaktır. Sermaye hükümeti direnişi kırmak için kolluk güçlerini hazır tutmaktadır. Tayyip Erdoğan'ın Şubat'ın sonuna kadar direnişe tahammül göstereceklerini ilan etmesi bunu göstermektedir. O tarihe kadar direniş bertaraf edilemezse eğer gündeme polis zoru girecektir.

Tüm ilerici sol ve emek güçleri muhtemel bir saldırıya karşı sınıf cephesinden barikat oluşturmak için şimdiden hazırlanmalıdır. TEKEK direnişi ile sınıf dayanışmasını yükseltmenin öne çıkan en öncelikli görevlerinden biri de budur. Saldırıya karşı militan bir karşı koyuşun örgütlenmesi ve saldırının püskürtülmesi sınıf hareketi için yeni bir sınav olacaktır. Bu sınavdan başarıyla çıkılması halinde sınıf hareketi yeni bir aşamaya sıçrayacaktır.

2 aya yaklaşan direniş yakın dönem sınıf hareketi bakımından önemli bir kesite işaret ediyor. TEKEK işçisinin direnişi işçi sınıfının diğer bölüklerine de yol gösteriyor. Yatağan Termik Santrali'nin özelleştirilmesi

için gelen kapitalist teknik heyet Tes-İş ve Maden-İş üyesi işçiler tarafından santrale sokulmadı. İşçiler santral girişine barikat kurarak özelleştirmecileri kovdu.

Son dönemde sınıf hareketinde belli bir canlanma ve mücadele isteği güçlenmektedir. Çemen Tekstil, AKA Deri, Marmaray, Esenyurt Belediye işçileri, Eko Metal-Depar işçileri haklarını ve geleceklerini kazanmanın yolunun örgütlenmekten ve mücadeleden geçtiğini görmektedirler. İşçi sınıfı saflarındaki bu kıpırdanma ve mücadele arayış sermayenin en büyük kabusudur. Zira asalak sermaye için işçi sınıfının örgütlü bir sınıf olması en ciddi tehliktir.

Sınıf devrimcileri sermayenin bu korkusunu gerçeğe çevirmek için her zamankiden daha örgütlü, inisiyatifli ve enerjik bir çaba ortaya koymalıdır. Sınıf ve emekçi kitlelerini örgütlemek ve harekete geçirmek için seferber olmalıdır. İşçi sınıfının kendi devrimci rolünü oynamasının yolu buradan geçmektedir.

* * *

Ekim Gençliği'nin Şubat 2010 tarihli 123 sayısı çıktı. Okurlarımız **Ekim Gençliği** son sayısını Eksen Yayıncılık bürolarından temin edebilirler.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

TEKEL işçileri inisiyatifi ele almalıdır!..

Saldırılara yanıt genel grev-genel direnişle olmalıdır!

TEKEL direnişi ikinci ayını doldurmak üzere. TEKEL direnişi neredeyse tüm toplumsal havayı değiştiren bir rol oynamaktadır. Bu yüzden de düzen cephesini oldukça rahatsız etmektedir. İşçiler direniş kararlılığı gösterdikçe hükümet cephesinden yapılan açıklamalar da giderek sertleşiyor. Hükümet sertleştikçe de Türk-İş bürokratları direnişi zayıflatmak, olanaklıysa bitirmek için çırpınıp duruyorlar.

4 Şubat eylemini ortada bırakan sendika konfederasyonları TEKEL direnişini hak ettiği biçimde sahiplenmediler. Sınırlı bir iş bırakma ve alan eylemiyle bir kez daha sınıfta kaldılar. Buna rağmen 4 Şubat eylemi TEKEL direnişinin ülke çapında eylemli olarak sahiplenildiğini gösteren önemli bir adım oldu.

Konfederasyonlar 5 Şubat günü biraraya gelerek ortada bıraktıkları 4 Şubat eylemini değerlendirdiler. Bu görüşmeden de başta TEKEL işçileri olmak üzere işçi sınıfı ve emekçilerin beklentisini karşılayan bir karar çıkmadı. Türk-İş bürokratları, her fırsatta TEKEL işçilerini tehdit eden ve direnişi karalamaya çalışan hükümetle görüşmeyi esas alan bir hattın ötesine geçmemekte ısrarlılar. TEKEL işçilerinin öfkesi ve kararlılığı nedeniyle direnişin önünde sürüklenmek zorunda kalan Türk-İş bürokratları, bir yandan da direnişi dizginlemek için uğraşıyorlar. “Hükümetle görüşeceğiz, sorunu çözmeye çalışacağız” türünden söylemlerle işçileri boş beklentilerle oyalamaya çalışıyorlar.

Tayyip Erdoğan ağzını her açtığında TEKEL işçilerini karalamaya çalışıyor. Direnişin toplumsal desteğini zayıflatmak için tam bir arsızlıkla saldırıyor. Türk-İş bürokratları ise sınıfın eylemli gücüne dayanacaklarına işçilere tehditler savurup duran hükümetle görüşmek için çırpınıyorlar. İşçilere yönelik saldırıları tok ve güçlü bir şekilde yanıtlayacaklarına, işçilerin mağduriyetinden dem vurmaya çalışıyorlar.

Türk-İş bürokratlarının bugüne kadarki tutumları göstermektedir ki, sendika ağaları direnişi zoraki sahiplenmek zorunda kalmışlardır. Bu sefer 12 bin işçi yakalarına yapışmış, yaklaşık 4 bini Ankara sokaklarını eylem alanına çevirerek, Türk-İş binalarını basarak öfkesini haykırmış, kolayından bir satışa izin vermeyeceklerini göstermişlerdir. Türk-İş bürokratları, oyalama taktiğiyle ve TEKEL işçilerine kötünün iyisini tercih etmeleri yönünde baskı uygulayarak, bir yolunu bulup direnişi bitirmek niyetindeler. Türk-İş bürokratları bugün TEKEL işçileri şahsında işçi sınıfına şu mesajı vermeye çalışmaktadır: “İş ve işgüvencesi karşılığında düşük ücrete, ağır çalışma koşullarına, sosyal haklarınızın tırpanlanmasına razı olmalısınız”! Bu, kölece çalışma koşullarına razı olunuz demekle aynı şeydir. Ne TEKEL işçileri ne de sınıfın diğer bölükleri kötünün iyisine, yani işgüvencesi için sefalet koşullarında düşük ücrete çalışmaya razı olmak zorunda değildir.

Kaldı ki ne sermaye ne de sermaye hükümeti 4/C saldırısından vazgeçmeye niyetlidir. Saldırının adı bugün 4/C olarak karşımıza çıkmış olabilir. Ancak onlar asıl olarak işgüvencesiz, kölelik koşullarında, belirsiz, düzensiz, esnek bir çalışma yaşamını yerleştirmeye çalışmaktadırlar. Çünkü emperyalist tekeller ve yerli işbirlikçileri bunu istemektedir,

sermaye hükümeti de aynen bunu uygulamak istemektedir. Bugün hükümet bir an için 4/C'yi geri çekmeye kalksa bile, başka ad ya da formüllerle yarın bu saldırıyı uygulamaya sokmaya çalışacaktır.

TEKEL işçilerinin birçoğu ne sermaye hükümetinin yalanlarına inanmaktadır, ne de sendika bürokratlarının oyalamacı tutumlarından hoşnuttur. Ancak buna rağmen direnişin kaderini belirlemek üzere inisiyatifi ele almış değildir. Sendikal bürokrasiyi zorlayan kimi eylemler gerçekleştirilmesi Türk-İş binasının basılması, kürsünün işgal edilmiş olması elbette önemlidir ama bunlar tek başına yeterli değildir. Zira hala da TEKEL işçileri adına Türk-İş bürokratları konuşmakta, direnişi esas olarak onlar yönlendirmektedir. İşçiler kararlılıkla mücadeleyi büyütmek, hak alıcı eylem biçimleriyle taleplerini kazanmak istemelerine rağmen, Türk-İş bürokratları 12 Şubat'ta hükümetle görüşmekten söz etmekte, sürekli olarak işçileri oyalamaktadırlar.

Bugün TEKEL işçileri, yalnızca kendileri için değil, Türkiye işçi sınıfı adına da direnmektedir. Zira sınıfın tüm kesimlerini ve öteki emekçi katmanları da benzer saldırılar beklemektedir. Sermaye hükümetinin tüm karalamalarına rağmen direnişin toplumsal desteğini ve meşruiyetini koruması bundandır. Geniş işçi ve emekçi kesimlerin kalbi TEKEL işçileri ile çarpılmaktadır.

TEKEL direnişi, sınıf ve kitle hareketinde son dönemde yaşanan kıpırdanmaların geleceğini de belirleyebilecek durumdadır. Bu nedenle herkese, tüm emek cephesine, tüm ilerici-devrimci güçlere önemli görevler düşmektedir.

Öncelikle TEKEL işçileri direnişin kaderini kendi ellerine almak zorundadırlar. Bu da ancak ve ancak sendikal bürokrasiden bağımsız bir merkezi direniş komitesi oluşturmakla, tabanda birliği sağlamakla, taban örgütlülüklerini yaymakla mümkündür. Bu noktada öncü işçilere önemli sorumluluklar düşmektedir. Hızla bir araya gelerek direnişin kazanımıyla sonuçlanması için neler yapılabileceği tartışılmalıdır. Siyasal ya da sendikal tüm ilerici-devrimci güçlerle daha sıkı bir birlik kurulmalı, direnişin her yolla ve her alanda güçlendirilmesi için çağrılar çıkarılmalı, sürekli bir eylemlilikle Türk-İş'in oyalamacı tutumları boşa çıkarılmalı, tüm bunlar direnişin bir genel grev-genel direnişle taçlandırılması

hedefine bağlanmalıdır.

Konfederasyonların günü savuşturmaya çalıştıkları açıktır. Ama bünyelerinde direnişe içtenlikle destek veren önemli güçler vardır. TEKEL işçileri bunların daha aktif ve etkin desteğini hedeflemeli, bunu harekete geçirmek için somut girişimlerde bulunmalıdırlar. Gün her alanda eylemli dayanışma günüdür diye haykırmalı, bu kesimleri daha militan bir dayanışma ve eylem çizgisine çekmelidirler.

TEKEL direnişini büyütmek ve sınıfın birleşik mücadelesini yükseltmek isteyen tüm güçlerin bir araya gelebilmesi, ortak hareket edebilmesi, sendikal bürokrasiyi etkisizleştirmesi, hem sınıf ve kitle hareketi hem de TEKEL direnişi açısından hayati bir yerde durmaktadır. Direnişin akıbeti, Türk-İş bürokratlarının direniş üzerindeki denetiminin kırılmasına, bunun için de bağımsız taban örgütlülüklerinin oluşturulmasına bağlıdır.

Direnişin can damarını kesmek isteyen Tayyip Erdoğan, TEKEL işçilerine ay sonuna kadar süre tanıdıklarını açıklamış, “yoksa polis zoruyla müdahale ederiz” tehdidi savurmuştur. Yakasını direnişten kurtarmaya çalışan Türk-İş bürokratları ise bu kaba ve arsız tehdidi suskunlukla karşılamışlardır. Eğer 12 Şubat görüşmesinden yeni bir ihanet çıkmazsa, hükümet işçilere devlet terörü uygulayacağını açıkça ilan etmiş bulunmaktadır. TEKEL işçileri kendilerini şimdiden buna göre hazırlamalıdır.

Dört bine yakın TEKEL işçisinin Ankara'da direniş çadırlarında eylemlerini sürdürmeleri süreci canlı tutmakta, direnişi ilgi odağı yapmaktadır. TEKEL işçilerinin bir mevzi olarak kazandığı Ankara sokakları asla terkedilmemeli, TEKEL işçilerine yönelik her türden saldırı, yalnızca Ankara'da değil, tüm ülkede fiili-meşru ve militan eylemliliklerle yanıtlanmalıdır. Bu da bugünden buna uygun bir hazırlığı gerektirmektedir.

Açıktır ki, asıl süre vermesi gerekenler, başta TEKEL işçileri olmak üzere işçi sınıfı ve emekçilerdir. Direnişten yana tüm emek güçleri, ay sonuna kadar TEKEL işçilerinin taleplerinin karşılanmaması ve bir saldırının gerçekleşmesi durumunda genel greve çıkacaklarını ilan etmelidirler.

Kamu emekçilerinin sınırlı güçlerle örgütlediği 25 Kasım uyarı grevi bu açıdan oldukça öğreticidir. Grev ya da direniş komiteleriyle işyerleri üzerinden örülmeyen iş bırakma eylemleri sonuç üretmemekte, sendikal bürokrasinin “yaptık olmadı” türünden söylemlere sarılmasını kolaylaştırmaktadır. Sendika bürokratları sınıfın en etkin ve sonuç alıcı eylem biçimi olan genel grevi örgütlemekten kaçınmaya çalışmakta, zorunlu kalarak aldıkları kararların ise altını doldurmamaktadırlar.

Genel grev ve direniş sermaye hükümetinin baskı ve tehditlerine, sendikal bürokrasinin oyalamacı ve ihanetçi tutumuna rağmen örgütlenebilir. Tüm eksikliklerine rağmen 25 Kasım eylemi bu anlamda anlamlı ve olumlu bir örnektir. Yeter ki TEKEL işçileri direnişin başına geçsin, TEKEL direnişini büyütmek, devrimci bir sınıf ve kitle hareketini geliştirme iddiası taşıyan tüm ilerici ve devrimci güçlerle birlikte davranabilsin.

Direnişin zaferi için...

“Her yer TEKEL, her yer direniş”

TEKEL direnişi 4 Şubat genel eyleminin ardından kritik bir sürece girmiş bulunuyor. Bir final gibi sunulan 4 Şubat eyleminin ardından direniş çok yönlü bir kısaç altına alınmaya çalışılıyor. Öyle ki, direnişin kaderini belirleyecek günler içerisine girilmiş durumda.

Sözünü ettiğimiz kısaç, 4 Şubat öncesinden başlayarak belli bir plan doğrultusunda oluşturulmaya çalışılmıştır. 4 Şubat eyleminin beklenenin gerisinde gerçekleşmesinin bir yönü, işçi sınıfı ve emekçilerin henüz böyle bir eylemin altından kalkacak bilinç ve örgütlenme düzeyinden uzaklığıdır. Ama büyük ölçüde de bu kısaç belirleyici olmuştur. Sürecin hükümet ile Türk-İş görüşmelerine endekslenerek eylem motivasyonunun düşürülmesi, ardından görüşmelerin fiyaskoyla sonuçlanmasıyla yaşanan şaşkınlık ve geçici moral kırılma, bir süreliğine de olsa düzen cephesinin inisiyatifi eline almasını sağlamıştır.

Elbette ki 4 Şubat eylemi her şeye rağmen anlamlı bir eylemdir ve bir dizi noktada önemli sonuçlar yaratmıştır. Her şeyden önce, bir genel grev-genel direnişi örgütlemenin önündeki engelleri ortaya koymuş, önemli dersler sunmuştur.

Fakat sonuçta 4 Şubat'ta, işçi ve emekçilerin genel grev-genel direniş baskısının bu biçimde savuşturulmasıyla, TEKEL direnişinin kazanması için genel grev-genel direniş ufkunun karartılması ve direnişin hararetinin düşürülmesi için önemli bir fırsat yaratılmıştır. Türk-İş yönetimi bu fırsatı kullanmak üzere seferber olmuştur. Öyle ki, 17 Ocak'ta genel grev-genel direniş isteyen işçilerin öfkesinden kaçacak delik arayan Mustafa Kumlu, bir anda ileriye gören lider havalarında direniş alanında boy göstermeye başlamıştır. Böylelikle Türk-İş'in işbirlikçi ve eylem kırıncı yönetimi, dayanışma grevi görevinden kaçmayan ileri görüşlü bir önderlik ekibi olarak işçilere pazarlanmaktadır. Bu da direnişte iplerin büyük ölçüde sendika bürokratları, özelde Türk-İş yönetiminin elinde toplanmasına yaramaktadır.

Bu aşamadan sonra direnişe kurulan en büyük tuzaklardan biri, direnen işçilerin de yıldınlığa düşürülmesiyle birlikte, giderek sürecin hükümet-Türk-İş pazarlıklarına endekslenmesidir. Nitekim 4 Şubat'ın adından toplanan konfederasyonların toplantısından herhangi bir eylem kararı çıkmazken, yeniden hükümetin kapısı çalınmıştır. Bu noktada dikkat çekici olan hükümetin sadece Türk-İş ile görüşmeyi kabul etmesidir. Türk-İş ve diğer konfederasyon yönetimleri tarafından herhangi bir rahatsızlık yaratmayan bu tutum, sürecin bundan sonra hangi noktaya çekileceği konusunda da bir fikir vermektedir: TEKEL işçisinin başına büyük bir çorap örülmektedir.

Şu haliyle plan az çok bellidir:

TEKEL işçilerinin tazminatları hesaplarına yatırılmış, 4-C'ye başvurmaları için süre verilmiştir. Şubat ayı sonuna kadar başvurmamayanların patron konumundaki devletle herhangi bir hukuksal ilişkileri kalmayacaktır. Kuşkusuz TEKEL işçileri en başından itibaren kağıt üzerinde olana bakmadan sonuna kadar direnişi seçmişlerdir. Fakat Şubat ayının sonuna verilen tarih direniş üzerinde sallanan bir kılıç gibidir. Eğer TEKEL işçileri moral bakımdan güçlü olur ve direnişin kazanacağına olan umutlarını korurlarsa, kuşkusuz bu tarihin bir anlamı olmayacaktır. Ancak direniş moral olarak çöktürülür ve kazanma umudu tüketilirse, bu durumda Şubat ayı sonunda dökülmeler

baş gösterebilir. Eğer önü alınmazsa direniş böylece çözülmüş olur. Belki yine de az sayıda işçi direnişi sürdürme kararlılığına sahip olabilir, ama bu durumda da hükümetin bugünden ilan ettiği polis saldırısı devreye sokulur ve az sayıdaki militan işçinin direnişi de ezilir.

İşte TEKEL işçisinin başına örülmeye çalışılan çorap budur. İşçilerin genel grev-genel direniş isteği ve umudu 4 Şubat'la boşa çıkarılınca, direnişin tüm yükü TEKEL işçilerinin sırtına yıkılmış ve umutlar açlık grevi eylemine bağlanmıştır. İhanetçi Türk-İş yönetimi inisiyatifi eline almış, ara formlara dayalı pazarlıklarla süreci nihayete erdirmeye peşine düşmüştür. Eğer direniş, içerisine sokulduğu bu girdaptan kurtulamazsa, ihanetin sonuca varması kaçınılmazdır. Dolayısıyla, TEKEL işçileri ile birlikte tüm ileri, öncü ve devrimci güçlerin bu büyük tehlikenin bilincine vararak hareket etmesi büyük önem taşımaktadır.

Bu durumdan çıkmak için yapılması gerekenlerin kritik halkası, direnişin TEKEL işçilerinin açlık grevine daraltılmasına engel olmaktır. Bu ise TEKEL direnişinin giderek bir genel direniş biçimine dönüştürülmesiyle olanaklıdır. Yani dayanışmacılıktan çıkarak direniş saflarını büyütme gerekmektedir. TEKEL işçilerinin son eylemlerinde attıkları “Her yer TEKEL, her yer direniş!” sloganı bu bakımdan bir çağrı olarak ele alınmalı ve harekete geçilmelidir.

Genel bir direniş için en başta TEKEL işçilerinin taleplerinin sahiplenilmesi, yanısıra her bir kesimin/alanın buna kendi taleplerini de ekleyerek sokağa çıkması/eyleme geçmesi gerekmektedir. Bu doğrultuda atılacak en önemli adımlardan birisi, sayılı günlere bağlanmış bir saldırı tehdidi altında olan TEKEL işçilerinin yanında olunduğunu göstermek için, ülkenin dört bir yanında düzenli ve yaygın eylemler gerçekleştirmektir. Kent merkezleri başta olmak üzere sanayi sitelerinde, emekçi semtlerinde vb. örgütlenecek bu eylemlerle TEKEL'in direniş ateşi tüm ülke çapına yayılmış olacak, yalnızlaştırılmaya çalışılan TEKEL işçilerinin çevresinde bir işçi ve emekçi barikatı örülecektir.

Elbette böyle bir eylem süreci, çok değişik araç ve yöntemlerin kullanıldığı, yaygın ve etkili bir kitle çalışmasını gerektirmektedir. Bu çerçevede TEKEL direnişinin taleplerinin haklılığını anlatan ve devletin kirli propagandasına yanıt veren bildiri ve afişler ile günlük eylemlere katılımı örgütlemek üzere çağrı materyalleri yoğun olarak kullanılabilir. Direnişle

dayanışmak amacıyla kurdela ve kokart gibi kolektif dayanışma ruhunun ifadesi sembollerin kullanılmasının yanısıra bir imza kampanyası başlatılabilir. Birçok yerde dayanışma masaları açılabilir, vb...

Süreç boyunca yükseltilecek eylemler genel direniş hedefine bağlanmalı, ülke çapında yakılan direniş ateşi ay sonuna doğru merkezileştirilebilmelidir. Somut biçiminin ne olacağı bugünden saptanamasa bile, daha önce kamu emekçilerinin ‘95 Haziranı ve ‘98 Martı’nda yaptıkları gibi, Ankara’da talepler kabul edilene kadar yapılacak bir kitlesel oturma eylemine dönüştürülebilir. Onbinlerce işçi ve emekçinin, TEKEL işçilerinin talepleri başta olmak üzere hak talepleri için sermayenin başkentine yürümesi son derece sarsıcı olacaktır.

Elbette bu hedefe bağlı olarak, yukarıda işaret edilen eylem biçimleri, araç ve yöntemler değiştirilebilir, güçlendirilebilir, zenginleştirilebilir. Ancak açıktır ki, kısa bir sürede bu düzeyde bir genel direnişin örgütlenmesi sendikal platformlar harekete geçirilmeksizin mümkün değildir. Bunun için, sendika merkezlerinin, üst kademe sendika yönetimleri de dahil böyle bir genel direnişe çekilmeleri, önden gitmeye zorlanmaları büyük bir önem taşımaktadır. Bu da işçi ve emekçilerin, ileri ve öncü unsurlarından başlayarak harekete geçmelerini gerektirmektedir.

Harekete geçmek ise her şeyden önce örgütlenmekle mümkündür. Sürecin başarısı buna bağlıdır. Bu çerçevede, ileri ve öncü işçilerden başlayarak, TEKEL işçilerinin merkezinde olduğu platformlar oluşturulabilir. Kısa sürede bu alanda başarı kazanmak zor görünse de, öncülerin yapacakları ön açıcı çıkışlar sıçramalı bir gelişmenin imkanlarını yaratabilir. İşçi sınıfı ve emekçiler, kavganın sıcaklığı içinde saflarına çeki düzen verip mevzilerini güçlendirme yolunu tutabildiklerinde, ipleri sendika bürokratlarının elinden çekip almayı da başarabileceklerdir.

Öte yandan, halihazırda direnişle belli bir düzeyde ilişki kurmuş bulunan ilerici ve devrimci güçlerin sendikal süreçleri beklemeden ve elbette bu süreçleri de etkilemek hedefiyle, genel direnişi olgunlaştırmak üzere ortada duran sorumlulukları üstlenmeleri de, sürecin seyrinde önemli bir rol oynayacaktır.

Komünistler bu süreçte de devrimci önderlik iddiasına uygun bir tarzda hareket edecekler, tok ve kararlı bir yüklenmeyle görev ve sorumluluklarını yerine getireceklerdir.

TEKEL işçileri kime karşı direniyor!

Her ne kadar gözlerden saklanmaya, yetmediği yerde çarpıtılmaya çalışılsa da TEKEL işçilerinin direnişi tüm görkemiyle adını işçi sınıfının şanlı direniş tarihine yazdırmış bulunmaktadır. TEKEL işçilerinin kararlı direnişi sürerken, işçi sınıfına ve emekçilere yönelik saldırıların altında her zaman imzası bulunan düzen partileri de bu direnişten nemalanma peşindedir. CHP'sinden MHP'sine tüm düzen partileri birden işçi dostu kesilmişlerdir.

Özetle bu sömürü düzeninin en az AKP kadar sürmesinden yana olan sermayenin tüm yeminli uşakları, TEKEL işçilerinin vermiş olduğu meşru direnişi kullanmaya çalışmaktadır. Bunu yaparken ortaya çıkan samimiyetsizliğin, direnişin güçlü etkisi içinde kaybolacağını sanmaktadırlar. Oysa böylesi direnişler aynı zamanda bir turnusol işlevi de görmektedir. TEKEL işçilerinin direniş çadırlarına astığı Erdoğan'ın "grev gözcüsü" önlüklü resmi ne ifade ediyorsa, diğerlerinin "işçi dostu" görüntüsü de aynı şeyi anlatmaktadır.

CHP'sinden MHP'sine hepsi AKP ile aynı kulvarda, aynı sınıfın hizmetinde!

IMF politikalarının en ateşli savunucularından olan bu düzen partileri için şaşırtıcı olmayan bu durum, işçilerin geri bilincinde ise bir tehlikeye dönüşebilmektedir. AKP, açılım politikalarıyla hangi gerçeklerin üzerini kapatıyorsa, diğerlerinin sergilediği sahte emek yanlılığı da benzer gerçeklerin üzerini kapatmaktadır. İşçi ve emekçiler için yıkım demek olan "15 günde 15 yasa" parolasıyla bakanlığa terfi ettirilen IMF ve Dünya Bankası memuru Kemal Derviş'i bünyesine almaktan övünen bir zihniyetin "işçi dostu" görüntüsü başka türlü açıklanamaz. Aynı şekilde 1999'daki o büyük depremin enkazı altında on binlerce insan can vermişken, bu trajik durumu fırsat bilerek meclisten sosyal yıkım yasalarını geçiren hükümetin ortaklarından biri olan MHP'nin samimiyetsizliği nasıl anlatılabilir. Hele hele '70'li yılların toplumsal uyanışında harekete geçmiş olan işçilerin direnişlerine, grevlerine Ülkü Ocakları'ndan toplanan serseri güruhun saldırtıldığı gerçeğini hangi sahte imaj kapatabilir ki.

Bu nedenle bugün düzen partilerinin kurmayları, TEKEL işçileri şahsında işçi ve emekçilerde bir "hayal" yaratmak istemektedir. Ancak sürmekte olan TEKEL direnişi hem sermayenin, hem de düzen partilerinin hayalini kursağında bırakacaktır. Çünkü "gerçekler inatçıdır." Bu vesileyle işçi ve emekçilere bu gerçekleri ısrarla anlatmak, öfkesi AKP'ye yönelen işçilere düzen partilerinin birbirinden farkları olmadığını durmaksızın dile getirmek gerekmektedir.

Bugün TEKEL işçilerinin direnişi karşısında sermaye temsilcilerinin sergilemiş olduğu parçalı tablo yanıltıcı olmamalıdır. TEKEL işçilerini köleliğe mahkûm etmeye çalışan politika her ne kadar AKP aracılığıyla yürütülse de gerisinde sermaye sınıfı bulunmaktadır. Düzen partilerinin hepsi sermaye sınıfına hizmette en az AKP kadar isteklidir. Bu çerçevede AKP kadar suçludurlar. Bu suçlarını bugün hala daha sürdürmekte de bir sakınca görmemektedirler. Mesela TEKEL işçilerinin haykırışlarını duyan CHP'liler, sıra Kent AŞ işçilerinin haykırışlarına gelince sağır oluyorsa eğer, bunun nedeni hizmetkâr oldukları sınıfın penceresinden olaylara bakıyor olmalarındandır. Bugün de TEKEL işçilerinin verdiği direnişe gösterdikleri yakınlığın bir nedeni de düzen içinde süren dalaşmadır. TEKEL işçileriyle kurmak istedikleri bağın gerisindeki gerçek, sınıftan yana esen bu rüzgârı arkalarına almak istemelerinden başka bir şey değildir.

Saflar netleşiyor, maskeler düşüyor!

Bugün TEKEL işçileri bir yıkım saldırısıyla karşı karşıyadır ve saflar belirginleşmeye başlamıştır. Direnenler cephesinde topyekûn işçi sınıfı, Tek-El'dir. Kendilerine dayatılan köleliğe karşı bir başkaldırı vardır bu direnişte. Maskeler birer birer düşmektedir. Bu direniş önce AKP'nin maskesini düşürmüştür. Sırada diğer düzen partilerinin maskesi bulunmaktadır.

Kürsülerden atılan nutukların hayatın gerçek sahnesinde tuzla buz olmasını hiçbir yalan ve demagoji engelleyemeyecektir. Bugün kendilerinden yana görünenlere TEKEL işçileri elbette ki soracaktır; "fabrikalarımız özelleştirilirken neredeydiniz" diye. IMF'ye bu kadar sadakatle bağlı olduğunuz halde, nasıl bizden biri gibi görünürsünüz? Bizlere yoksulluktan ve sömürüden başka bir şey vaat etmeyen bu kapitalist düzenin sürmesi için bunca çabanız ortadayken nasıl bizden biri gibi olursunuz? Sürmekte olan bu direniş, bu ve benzeri soruların cevaplarını da öğretecektir TEKEL işçilerine. İşte tüm düzen partilerinin maskesini bu gerçekler düşürecektir. Böylece TEKEL işçileri, verdikleri mücadelenin hedefinde sadece AKP hükümeti değil, bir bütün olarak sermaye düzeni olduğunu görecekler.

Binlerce TEKEL işçisi verdikleri mücadelenin aynı zamanda bir onur mücadelesi olduğunu bilmekte ve bunu gururla dile getirmektedirler. İşte bu onurun kendisi, TEKEL işçilerinin verdiği bu haklı kavganın düzen içindeki hiçbir sahte saflaşmaya, hiçbir kandırmacaya alet edilmesine izin vermemelidir. Bu haliyle Tayyip Erdoğan'ın TEKEL işçilerine yönelik sarf ettiği sözler ne kadar onur kırıcıysa, CHP ve MHP gibi düzen partilerinin çizmeye çalıştığı sözde işçi dostu imajı da o kadar ağır bir hakaret içermektedir. Sermaye düzeninde hükümet olma imkânını yakaladıklarında ellerini ceplerimizden çekmeyenlerin, bizlere dostluk eli uzatması mümkün değildir.

CHP, MHP vb. tüm düzen partilerinin, kurumlarının bize uzattıkları el, sermaye sınıfının elidir. O el ki hiç nasır tutmamış, emek harcamamıştır. Dilleriyle yalan söylemeyi, elleriyle çalmayı, sermaye sınıfına hizmeti bir alışkanlık ve yaşama sebebi haline getirenlerin yüzleri kızarmadan bizlere "dostluk" eli uzatmasına izin vermeyelim. Karanlık odalarda satış sözleşmelerine, özelleştirmelere imza atan, topraklarımızın yeraltı ve yerüstü kaynaklarını, tüm zenginliklerimizi satışa çıkaran, emeğimizi gaspeden bu aynı eldir. Bu hırsızlarla mücadele etmek ise ne AKP ile sınırlandırılabilir ne de CHP, MHP vb. düzen partileri ile. Hırsızlık, emeğin sömürüsü üzerine kurulu olan bu düzenden, yani kapitalizmden kaynaklanmaktadır. Bizleri kurtaracak olan da düzen partileri değil kendi örgütlülüğümüz ve birliğimizdir.

Sermayenin sınıf siyasetine karşı devrimcileşen bir sınıf hareketi!

TEKEL işçilerinin verdiği haklı kavganın hedefinin AKP ile sınırlandırılması, izlenen mücadele çizgisinin AKP ile daraltılması anlamına gelecektir. Bu haliyle TEKEL işçileri kazansa da kaybetse de sonuç bir sınıfın, yani işçi sınıfının kendini sömüren o asalak burjuva sınıfa karşı bir zaferi ya da yenilgisi olmayacaktır. İşte bu nedenledir ki sermaye sınıfı, diğer düzen partilerini kullanarak AKP'ye karşı sahte alternatifler göstermek istemektedir. Yani sermaye sınıfı da TEKEL işçilerine bir sınır çizmektedir. TEKEL işçilerinin ise yapması gereken, denize düşenin yaptığı gibi yılana sarılmak değil, birer birer kırarak sınıfa karşı mücadeleyi sürdürmektir.

iktidarına karşı, tek üretici güç olan işçi sınıfının kendi siyasal sınıf iktidarını kurmak olacaktır. TEKEL işçilerinin bu gerçeği görebilmesi kimileri için gerçekçi gelmeyecektir belki. Ama sokakların işçiler tarafından zaptedildiği bugünler de, yakın bir zaman önce hiç de gerçekçi değildi. Nasıl ki direnişin kendisi düzen partilerinin maskesini düşürmeye başlamışsa, aynı şekilde bu, TEKEL işçilerinin düzenin kendilerine çizmiş olduğu siyasal sınırlardan da çıkmaya hazır olduklarını göstermektedir. Bu, direnişin bundan sonraki seyrini belirlemesi açısından da temel önemdedir. Esas görev bilinçli TEKEL işçilerine düşmektedir. Her toplumsal hareket kendi öncülerini yaratır. TEKEL direnişi de kendi öncülerini elbette yaratacaktır, yaratmıştır.

TEKEL işçileri şimdiye kadar belki düzenin ve onun partilerinin etkisi altındaydı. Ancak şimdi devrimci etkiye de açık hale gelmiş bulunmaktadırlar. Bu etkiyi en belirgin hale getiren bir örnek olarak işçilerin ilk akıllarına gelen direniş şekillerinin açlık grevi, ölüm orucu olması gösterilebilir. Şu koşullarda hangi ihtiyacı karşıladığından öte, bu direniş yöntemlerini sınıfın belleğine yerleştiren devrimci bir gelenektir. Hem de sınıfın henüz siyasallaşmadığı ve devrimci etkiye kapalı olduğu bir evrede. O halde, şu mevcut durumda TEKEL işçilerinin doğru bir devrimci önderliğe kapalı olduklarını kim iddia edebilir?

TEKEL direnişini bir son değil, yeni bir başlangıç yapmak için!

Şimdiye dek sınıfın mücadele deneyimlerine bakıp, kaldıkları eşikten daha yukarılara tırmanmak için dersler çıkarmak istediğimizde karşımızda Kavel'i, 15-16 Haziran'ı, DGM direnişlerini, faşizme karşı ihtar eylemlerini, Tarih'i, '89 Bahar Eylemleri'ni, SEKA'yı vb. görürdük. Bundan böyle kuşkusuz bu şanlı tarihte TEKEL direnişi de hak ettiği yeri alacaktır. Fakat önemli olan bir yenilgiden ders mi çıkaracağız, yoksa sınıfın bir zaferinden yeni zaferler elde etmek için mi faydalanacağız. Görev öncelikle bilinçli TEKEL işçilerinin omuzlarındadır. Elbette yenilgiden ders çıkarmak önemlidir, ancak sınıfın kazanılmış bir kavgadan çıkaracağı ders bugünün Türkiye'sinde çok daha önemli bir yerde durmaktadır.

Bugün TEKEL işçileri, direniş çadırlarına da vermiş oldukları isimlerde olduğu gibi bir direniş okulunda okumaktadırlar. Bu okuldan mezun olmaksızın sadece 4/C saldırısını püskürtmekle mümkün olmayacaktır. O çadırlar hangi şekilde olursa olsun sökülse de mücadele okulu sona ermeyecek, bu okulun öğrencileri mezun olmayacaktır. Ta ki nihai zafere kadar! Bu yüzden TEKEL işçileri de mücadelenin yönünü kapitalist sistemi yıkacak şekilde çizmelidir. Çünkü çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmanın yolu, tüm kötülüklerin kaynağı olan kapitalist sistemden kurtulmaktan geçmektedir. Tek gerçek kurtuluş yolu sosyalizmdir.

ABD ile suç ortaklarının savaş cephesini genişletme hazırlığı...

Bu kirli planları ezilen halkların birleşik direnişi bozabilir!

Türk egemen sınıfları ve onların devleti, Kuzey Afrika'dan Kafkaslar'a uzanan geniş alanda etkili olabilmek için sistemli bir çaba sarf ediyor. Egemenler safında Osmanlı İmparatorluğu'nun yayılmacı zihniyetine özenenler olsa da, bu bölgede etkin olmanın yolunun ABD emperyalizminin Ortadoğu ve Kafkaslar politikasına hizmet etmekten geçtiği, kimse için bir sır değil.

Ankara'daki işbirlikçiler, kimi zaman bağımsız inisiyatif geliştirme teşebbüsünde bulunsalar da, Washington'daki efendileri kızdırmamak için özen gösteriyorlar. Zira bu bölgede emperyalist güç odaklarının egemenlik alanı dışında kalan bazı çatlaklar olsa da, dünya jandarmasının icazeti olmadan uşakların burada at oynatmaları mümkün değil.

ABD, Türk sermaye devletinin bölgede "etkin rol" oynama hevesini neden destekliyor?

İşbirlikçi burjuvazinin girişimlerini yakından izleyen Barack Obama yönetimi, Türk devletinin bölgede "etkin rol" oynama hevesine itiraz etmiyor. Fakat bu destek koşulsuz da değil. Zira Türk devleti zaten ABD emperyalizminin Ortadoğu ve Kafkaslar politikasına çok yönlü bir hizmet sunmaktadır. Ancak yine de efendinin hoş gördüğü "etkin rol" oynama girişimi, aynı zamanda ABD hizmetinde "etkin taşeronluk" olmak zorundadır. Aksi halde giderek güçlenen "etkin güç" olma heveslerinin Türk burjuvazisinin kursağında kalması işten bile değil.

Halkları köleleştirme seferini Bush liderliğindeki neofaşist çeteden devralan Barack Obama yönetimi, Türk sermaye devletinin çok yönlü hizmetinden duyduğu memnuniyeti her fırsatta dile getirmektedir. Tahmin edilebileceği üzere bu takdir ve sırt sıvazlama, NATO'nun ikinci büyük ordusunu besleyen Türk sermaye devletinden daha etkin bir suç ortaklığı beklentisinin dışı vurumundan başka bir şey değildir. Çünkü emperyalistler için önemli olan dostluk değil, suç ortaklığıdır. Yani Türk burjuvazisinin yayılma heveslerini destekleyen ABD, genelde Türk sermaye devletini özelde Türk ordusunu bölge genelinde tetikçi olarak kullanmak istiyor.

Savaş kundakçılarının Türkiye övgüsü...

Kapitalist barbarlığın savaş aygıtı NATO şeflerinin İstanbul'da gerçekleştirdiği toplantının ardından peşpeşe açıklamalar yapan Amerikalı görevlilerin Afganistan, İran, Irak, Pakistan gibi çatışmalı veya ABD emperyalizmiyle sorunlu ülkelere müdahale konusunda, Türk devletinden büyük beklentiler içinde oldukları gözlemlendi.

ABD-NATO adına tetikçilik yeni olmamakla birlikte, Pentagon şefleri, geline yerde Türk burjuvazisi ve onun devletinden komşu halklara karşı daha saldırgan bir politika izlemek zorunda olduklarını hatırlatıyor. Suç ortaklığından memnun olan savaş baronları, daha fazlasını istiyor.

NATO toplantısının ardından Ankara'ya geçen ABD Savunma Bakanı Robert Gates, yaptığı açıklamalarda, Türk ordusunun Afganistan'da üstlendiği görevleri etkin bir şekilde yerine getirdiğini

dile getirerek bunu takdir ettiklerini vurguladı. Türk ordusunun hem Kabil'de güvenliğin sağlanmasında hem Afgan ordusu ile polislerinin eğitiminde oynadığı özel rolün önemine dikkat çeken Gates, NATO'nun ikinci büyük ordusunun Afganistan işgalindeki suç ortaklığından Washington'daki savaş baronlarının duyduğu memnuniyeti dile getirdi.

"ABD'nin İran'a söylemediklerini söyleyen bir ülke" olarak, Türk hükümetinin Türkiye-İran ilişkilerini ABD'nin çizdiği çerçevede geliştirdiğini dile getiren Pentagon şefi Gates, Türk devletinin bölgede oynadığı rolün kime hizmet ettiğini sözü dolandırmadan ilan etti.

Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ ile görüşmesinin ardından Ankara'da basın toplantısı düzenleyen Robert Gates, Irak'taki Amerikan işgal kuvvetlerinin komutanı Orgeneral Ray Odierno'nun da görüşmeler yapmak için Ankara'ya geldiğini duyurdu.

Irak işgalinin kalıcılaştırılması konusunda Türk devletiyle işbirliği yaptıklarını anlatan Robert Gates, "çuvalcı general" diye anılan Orgeneral Odierno'ya hem kendisinin hem de Barack Obama'nın güvendiğini, bununla beraber kendilerinin Türkiye ile işbirliğine mümkün olan en yüksek önemi verdiklerini ve Türk askerine saygı duyduklarını söyledi.

ABD'nin kurmaya hazırlandığı füze savunma sistemine değinen Gates, Türkiye'nin NATO kapsamında neler yapabileceği konusunda diyalogun sürdüğünü, iki radarın Türkiye'ye yerleştirilmesinin de ele alındığını bildirdi.

"Çuvalcı general"ın görüşmeleri hakkında bir açıklama yapılmazken, ABD'nin Afganistan-Pakistan Özel Temsilcisi Büyükelçi Richard Holbrooke da Türkiye'nin Afganistan'a katkılarını öven açıklamalarda bulundu. Washington'da Yabancı Basın Merkezi'nde konuşan Holbrooke, Afganistan konusunda Türkiye'nin son derece önemli bir rolü olduğunu söyledi.

Türkiye'nin bölgede önemli stratejik ve güvenlik çıkarları bulunduğunu, Türkiye'yle Amerika'nın çıkarlarının örtüştüğünü savunan Holbrooke şunları söyledi: "Türkiye bölgede son derece önemli bir faktör. Paralel olarak, İran ve Türkiye'nin NATO

müttefiki ve Afganistan'daki Uluslararası Güvenlik Gücü'nün kilit bir üyesidir."

"...ittifakımız içinde Afganistan'daki operasyonlar konusunda Türkiye'den daha önemli rol oynayan bir ülke düşünemiyorum" şeklinde konuşan Holbrooke, "çok büyük saygı duyuyor ve Türkiye'yle derinleşen işbirliğimize büyük önem veriyoruz" dedi.

Ankara'da yeni işgal planları için kapalı kapılar ardında görüşmeler yapılırken sahneye çıkan Afganistan'daki işgal gücü ISAF'ın komutanı General Stanley A. McChrystal ise, Türk birliklerinin Kabil'de güvenliği sağlamanın yanı sıra ayaklanmaya karşı mücadelede de çok başarılı olduğunu söyledi. Türk birliklerinin yeni bir programa başladığını da belirten McChrystal, "Afganistanlılarla birlikte eğitim yapıyor, devriye çıkıyor, birlikte operasyonlara gidiyorlar. Birlikte yaşıyor ve birlikte örgütlüyorlar" dedi.

Ankara'daki işbirlikçileri pohpohlayan bu övgülerin dizilmesi bir tesadüf değil. Zira ABD emperyalizmi ile tetikçisi NATO'nun yeni işgal ve saldırı planları hazırlığı içinde bulunuyor. Hem dinci gerici AKP hükümetini hem Türk ordusunu en etkili bir şekilde kullanmak isteyen Washington ve Brüksel'deki savaş baronları, Ortadoğu'daki kan gölünü daha da derinleştirmeye aday planları uygulayabilmek için, Ankara'daki işbirlikçilerin "etkin suç ortaklığı"na ihtiyaç duymaktadırlar.

Irak ve Afganistan'ın geneli, Pakistan'ın ise bir kısmı fiili savaş alanıdır. Son gelişmeler, savaş baronlarının cepheyi genişletme çabası içinde bulunduklarına işaret ediyor. Zira ABD emperyalizminin İran'a saldırı hazırlığı içinde olduğuna dair emareler günden güne artıyor. İstanbul ve Ankara'daki zirvelerin gündeminde de savaşın yayılması, temel bir yer işgal etti. Washington-Ankara arasındaki görüşme trafiğinin merkezinde de emperyalist savaşın yayılması var. PKK'nin tasfiye edilmesine dair söylemler ise, bu planın bir parçasıdır.

İşbirlikçi burjuvazi ile Washington'daki hamileri, sadece Türkiye halklarını değil, tüm bölge halklarını da felakete sürükleyebilecek planlar hazırlıyorlar. İlerici devrimci güçlerle ezilen bölge halkları bu saldırgan güçlere karşı aktif bir direnişe geçerek bu uğursuz planları bozabilir.

Sermaye temsilcileri Erdoğan'ın “kriz teğet geçti” iddiasını yalanladı...

Geçtiğimiz hafta Tayyip Erdoğan, bir açılışta yaptığı konuşmada “kriz teğet geçti” dediğinde kendisiyle dalga geçenlerin şimdi yeniden muhasebe yaptığını dile getirdi. Erdoğan, emperyalist-kapitalist sistemin uluslararası krizinden Türkiye'nin etkilenmediğini, krizin Türkiye'yi teğet geçtiği yalanına bir kez daha sarıldı.

Bu kez mızrak çuvala sığmadı. Örneğin Tayyip Erdoğan'ın açıklamalarını Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer, yaptığı açıklamalarla adeta yalanladı. Ömer Dinçer yaptığı açıklamada, küresel krizin artık sosyal krize, özellikle işsizlik krizine dönüşmeye başladığını itiraf etti. Türkiye'de işsizlik oranlarının yüzde 30 arttığını ve yüzde 9.9'dan yüzde 13'e çıktığını söyledi.

Bir başka “işsizlik ve kriz itirafı” da Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu'ndan geldi. TİSK, hazırladığı, “Uluslararası Kuruluşların Büyüme ve İşsizlik Konusundaki Son Verileri ve Türkiye'nin Durumu” başlıklı araştırma raporunu açıkladı. Rapora göre, Türkiye yüzde 13 ile işsizlikte dünya beşinciliğine yükseldi. TİSK'ten gelen bu açıklama, Tayyip Erdoğan'ın “kriz teğet geçti” açıklamalarının sahteliğini bir kez daha gösterdi. Diğer yandan yaptıkları açıklamalara işsizliği işçi ve emekçilere bir tehdit olarak yönelten sermaye sınıfı krizin etkilerini de örtemedi.

Kriz teğet geçmiyor...

Tüm dünyayı vuran kapitalizmin krizi Türkiye'yi de vurmaya devam ediyor. Yalancının mumu yatıya kadar yanar. Tayyip Erdoğan'ın iddiasının aksine, “kriz bizi teğet geçecek” açıklamalarına karşın kriz Türkiye'yi de teğet geçmedi/geçmiyor. Tayyip Erdoğan, ‘krizden en az etkilenen ülke biz olacağız’ demişti. OECD rakamları bu açıklamayı da yalanladı. OECD içinde yer alan 30 ülke içinde krizden en çok etkilenen ülkenin Türkiye olduğu ortaya çıktı.

Krizin ağır faturası iki yıldır işçi ve emekçilere ödetilmeye başlandı. Tam da bu saldırılar nedeniyle işsizler ordusuna dair gerçek rakam 10 milyonu aştı. Son dönemde temel tüketim mallarına peşpeşe yapılan zamlarla işçi ve emekçilerin alım gücü düştü. Son iki yıl içinde işçi ve emekçiler yüzde 40 oranında fakirleşti. Kriz bahane edilerek daha şimdiden binlerce işçi işlerinden edildi. Ücretsiz izinler, ödenmeyen ücretlerle ilgili sorunlar ayyuka çıktı. İşçi ve emekçiler en temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamayacak duruma düşürüldü.

Kriz sürüyor, işsizlik büyüyor!

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer, Enerji Sektörü Isıtma ve Doğal Gaz Eğitim ve İstihdam Programı kapsamında mesleki yeterlilik belgesi almaya hak kazanan kursiyerler için düzenlenen sertifika törenine katıldı. Burada yaptığı konuşmada, ülke olarak çok ciddi şekilde işsizlik sorunuyla karşı karşıya olduklarına dikkati çekti. 2009 yılında ancak 452 bin kişiye istihdam sağlayabildiklerini söyledi. Yaşanan küresel krizin artık sosyal krize, özellikle işsizlik krizine dönüşmeye başladığının altını çizen Ömer Dinçer,

konuşmasını şöyle sürdürdü: “Türkiye’de işsizlik oranları yüzde 30 arttı ve yüzde 9.9’dan yüzde 10’dan yüzde 13’e çıktı.” Sermaye hükümeti, ‘teğet geçti’ nutukları eşliğinde Türkiye’de işsizliği patlattığını Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı’nın ağzından itiraf etti.

Erdoğan’ın açıklamalarını yalanlayan açıklamalar Çalışma Bakanı Ömer Dinçer’den ibaret değildi. Patron örgütleri ve resmi DİE rakamları da Recep Tayip Erdoğan’ı yalanladı. Devlet İstatistik Enstitüsü’nün resmi rakamlarına göre, 2009 yılı Aralık ayında işsizlik oranı bir önceki yılın aynı dönemine göre 3 puan artarak yüzde 13,6’ya çıktı. Bu oran bugüne kadar Türkiye’de açıklanan en yüksek resmi işsizlik rakamı olarak tarihe geçti. Bu rakamlar kapitalizmin krizinin, işsizlik girdabını her geçen gün büyütürken, işçi ve emekçileri ciddi bir şekilde etkilediğinin açık göstergesidir.

Kriz daha da büyüyecek, saldırılar artacak!

Sermaye hükümeti, 2010-2012 arasında uygulayacağı Orta Vadeli Programı açıkladı. Ekonomik-sosyal yıkım programına göre esnek çalışma modelleri yaygınlaştırılacak. Özelleştirme politikalarına hız kazandırılacak. Kamu Yönetimi Reformu önündeki engeller temizlenecek. Yerel yönetimlerin hizmet alanlarının piyasalaştırılması çerçevesinde gerekli adımlar hızla atılacak. Sosyal harcamalar minimize edilecek. Sağlık alanı, tamamen piyasalaştırılacak, ilaç tekellerinin ve özel hastanelerin kazançlarının artması için tüm önlemler alınacak.

Milyonlarca işçi ve emekçi, ekmek, zorunlu gıda

harcamalarını karşılayamıyor. Öte yandan bankalar kârlarına kâr katıyor. Patronlar işçilere ücret ödemiyor, işçi çıkarmaya devam ediyorlar. Aynı patronlar lüks ve safahat içinde yaşıyorlar. Bir yanda lüks otellerin, restoranların, tatil köylerinin, adaların bulunduğu sahillerde yaşayan patronlar, öte yandan işçi mahallelerinde yoksulluk içinde yaşayan işçiler, yoksulluk sınırının altında yaşayan emekçi köylüler ve kamu emekçileri... Bu fotoğraf krizin kimleri yıkıp geçtiğini, kimleri semirtip büyüttüğünü açıklıkla ortaya koyuyor.

BDP Genel Merkezine silahlı saldırı

Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) Genel Merkezi'ne 5 Şubat günü saat 21.00 sıralarında “kimliği belirsiz” kişilerce pompalı tüfekle saldırı düzenlendi.

İçinde iki kişinin bulunduğu siyah bir otomobilden pompalı tüfekle ateş açıldığı belirtilirken, ateş açılan aracın plakasının tespit edildiği ifade edildi.

Pompalı tüfekle 15 elden fazla kurşun sıkıldığı, kurşunların camları ve duvarları delerek ara koridordaki duvarlara saplandığı gözlemlendi. Saldırı sırasında partinin kapalı olması can kaybı yaşanmasına engel oldu.

BDP Eş Başkanı Selahattin Demirtaş, BDP'nin hedef haline getirildiğini ifade etti. Erdoğan'ın ve İçişleri Bakanı Beşir Atalay bu saldırıyı kınaması gerektiğini belirterek, aksi takdirde, onları da bu saldırıya destek vermiş olarak kabul edeceklerini söyledi.

Saldırıların planlı olduğunu vurgulayan **BDP Eşbaşkanı Gülten Kışanak**, “Bu saldırılar çok planlı ve çok organize, kusursuz bir şekilde işlenmektedir” dedi. Kışanak, bugüne kadar yapılan saldırılar göz önünde dururken yargı, hükümet ve adli makamların gereken tedbirleri almadığını belirterek, saldırıların teşvik edildiğini, bu sonuçların zemininin yaratıldığını ifade etti.

Erdoğan ve İçişleri Bakanı'nın saldırıyı kınamaları gerektiğinin altını çizen Kışanak sözlerine şöyle devam etti: “Bu saldırıyı yapanları yargı karşısına çıkarmazlarsa, bu saldırının siyasi sorumlusu olarak hükümeti ilan ederiz. Buradan yaşanacak olan can kayıplarından da sorumlu olacaklar”

Kışanak, kimsenin kendilerini bu tür saldırılarla yıldıramayacağını ve korkutamayacağını belirtti.

BDP Muş Milletvekili Sırrı Sakık, BDP ve daha önce DTP'nin kullandığı parti binasının şimdiye kadar onlarca kez saldırıya uğradığını, saldırganların ise “sarhoştur, meczuptur” söylemleriyle serbest bırakıldığını söyledi.

Saldırı sırasında binada bulunan BDP çalışanı İhsan Gül saldırının 5 dakika devam ettiğini ve polislin kaçtığını söyledi. Gül, yakından ateş açıldığını belirtti.

MİB Merkezi Yürütme Kurulu'nun Şubat ayı toplantısı ve sonuçları

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu'nun Şubat ayı toplantısı gerçekleştirildi.

Şubat ayının başında toplanan Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu toplantısının gündeminde şu konular vardı:

- TEKEK direnişi üzerine değerlendirme ve direnişten çıkarılacak görevlerin tespiti,
- İşkolu ve sendikal cephede yaşanan gelişmelerin değerlendirilmesi,
- Birlik'in dönemsel hedefleri çerçevesinde değerlendirme.

Bu değerlendirme ise şu alt başlıklardan oluşmaktaydı:

- Programın basımı üzerine hazırlık, işleyiş, tanıtım toplantıları ve TİS Sempozyumu.
- Bülten, değerlendirme ve planlama.

Bu başlıklara bağlı olarak yapılan tartışmalardan çıkan sonuçlar ve alınan kararlar ise özetle şöyle:

- TEKEK direnişi üzerine:

1. Sınıfın direnişi haline gelen TEKEK direnişi, bir bütün olarak sınıfın olduğu gibi metal işçilerinin de öncelikli gündemidir. Tüm ileri ve öncü sınıf güçlerinin bu bilinçle direnişle dayanışmak ve direnişi büyütmek üzere acil bir seferberlik içerisine girmeleri zorunludur. Özellikle hükümetin ve devletin saldırı atağına geçtiği bir dönemde bu aciliyet hayati bir özellik kazanmıştır.

Metal İşçileri Birliği, bu anlayış doğrultusunda bulunduğu tüm alanlarda sorumluluklarını yerine getirmek üzere hareket edecektir. Birlik bu anlayışla, direnişle dayanışmak ve direnişi büyütmek üzere merkezi olarak alınacak tüm eylem ve etkinliklere aktif olarak katılacaktır.

2. Birlik, direnişe ilişkin en belirleyici görevinin, direniş ateşini fabrikalara taşımak olduğuna inanmaktadır. Bu inancın gereği olarak, direnişle dayanışma çerçevesinde fabrika zemininde yoğun bir kitle çalışması örgütlenecektir. Fabrikalarda yürütülecek kitle çalışması, uyarma ve bilinçlendirme (bildiri, bülten gibi materyaller yoğun olarak kullanılmalı) ile aktif eylem ve direnişe çekme hedefiyle yürütülecektir. Bu anlayış doğrultusunda birlik, yapılacak tüm merkezi eylem ve etkinliklere katılımın örgütlenmesini bir görev olarak görmektedir.

3. Birlik, hem TEKEK direnişinin başarısı için, hem de bu büyük direnişin işçi sınıfının saflarının toparlanması için sağladığı büyük imkanları değerlendirmenin koşulunun, işçi sınıfının her düzeyde örgütlülüğünün geliştirilmesi olduğuna inanmaktadır. Bu inançla, direnişin yarattığı duyarlılıklara dayanarak fabrika komitelerinden, fabrikalar arasında ileri ve öncü işçilerin yan yana gelerek oluşturacakları havza platformlarına kadar, taban örgütlenmelerinin oluşturulması ihmal edilmemesi gereken bir görevdir.

Direnişle dayanışma görevlerinin fabrika ve sanayi bölgeleri düzeyine taşınması bu türden taban inisiyatiflerinin örgütlenmesine bağlıdır. Bu inisiyatiflerin oluşturulması da dayanışma görevlerinin doğal bir sonucu olarak görülmelidir.

4. Direniş çerçevesinde belirlenen en önemli görev başlıklarından bir diğeri ise, işkolunda örgütlü sendikaların yönetimlerinin direnişle dayanışma görevlerinin gereğini yapmak üzere harekete geçmelerini sağlamak, bu doğrultuda sistematik bir taban çalışması yürütmektir.

Hali hazırda bu sendikalardan Türk Metal yapılan

merkezi eylemlerde Türk-İş'in korumalığını yapmaktadır. Onun dışında direnişle dayanışma çerçevesinde kılını kıpırdatmamakta, sendikal rant hesabıyla bazı merkezi eylemlere katılmaktadır. Yönetimin amacı ne olursa olsun bu eylemlere katılan Türk Metal işçileri direnişten etkilendikleri görülmektedir. Örneğin Cuma eylemlerine Bursa'da anlamlı sayılacak katılımlar olmaktadır ve bu katılımlarda Türk Metal üyesi işçilerin coşkusu dikkat çekmektedir.

Birleşik Metal-İş Merkezi Yönetimi ile birlikte şube yönetimleri de, direnişle dayanışma çağrısı yapmakla birlikte, bunun gereğini yapmak için anlamlı bir çaba göstermemektedir. İş bırakma eylemleri bir yana yapılan en basit alan eylemlere katılımı örgütlemek için neredeyse kıllarını kıpırdatmamaktadırlar. Örneğin 17 Ocak mitingine fabrikalardan katılım neredeyse yok gibidir. 4 Şubat eylemine ise bildiri okumanın dışında pek çıkılmamıştır.

Çelik-İş yönetimi ihanetçi Hak-İş yönetiminin bu suçuna ortaktır. Şubeler düzeyinde ise Gebze Şube örneğinde olduğu gibi, merkez yönetiminin ihaneti harekete geçmemenin bir bahanesi olarak kullanılmaktadır.

Birlik, sendika yönetimlerinin bu tutumlarını teşhir edecek, iş yapabilecek olanları harekete geçmeye zorlayacak, harekete geçme niyeti olmayanları da aşmak üzere taban inisiyatiflerini örgütlemeye çalışacaktır.

- İşkolunda durum üzerine yapılan değerlendirmelerde özetle şu sonuçlara varılmıştır:

1. Krizin faturasını metal işçilerini kesen metal patronları cephesinden pembe tablolar çizilmeye devam ediliyor. Çeşitli medya organlarına yansıyan somut verilerden de görüleceği üzere, metal patronları hem üretimde ve hem satışlarda büyüme tabloları sunuyorlar. Beraberinde açıklanan yüksek karlılık oranları ve yeni yatırımlar bu tabloyu tamamlamaktadır. Bu tablo özellikle işkolunun büyük patronları açısından krizin bir fırsata çevrildiğini göstermektedir.

2. Metal patronlarının bu pembe tablosu, metal işçilerinin derin yıkımı pahasına oluşturulmuştur. Kitlese işçi kıyımları yapan metal patronları, işçi sayısını düşürmüşlerdir. İşçi ücretlerini düşürmüşlerdir, sosyal hakları tırpanlamışlardır. Ama iş yükünü arttırmışlardır. Artık metal işçileri, işsizlikten daha

yoğun çalışmakta, ama daha az ücret daha az sosyal hak almaktadırlar. Bundan dolayı başta otomotiv olmak üzere birçok fabrikada, artan bir hoşnutsuzluk söz konusudur. Krizde keyif çatan patronlar gerçeği, ağır yıkımın altında ezilen işçilerde öfke ve tiksintiyle karşılanmaktadır. Birlik, bu tespitten hareketle önümüzdeki dönemde mücadelenin hararetinin fabrikalarda giderek yükseleceği sonucunu çıkarmakta ve tüm birlik bileşenlerini, çalışmalarını bu gerçeğin bilinciyle örgütlemeye çağırılmaktadır.

3. Sendikalar cephesinden ise şunlar ifade edilebilir: Türk Metal Sendikası, diğer sendikaların yaşadığı kan kaybı ve onlardan kopardığı bazı fabrikalar nedeniyle belli bir özgüven taşımaktadır. "İşkolunun tek sendikası" hedefi bunun ifadesidir. Bununla birlikte belirtmek gerekir ki, Türk Metal yönetimi, Özbek'in tutuklanmasının ardından yeni bir yapılanma içerisine girerek tekelci burjuvazinin ihtiyaçlarına uygun yeni bir görünüm edinmeye çalışmaktadır. Ulusalçı söylem ve ilişkilerin belli ölçülerde bir yana itilmesi, daha liberal bir söylem ve ilişkilerin oluşturulması gerek yönetimin açıklamalarından ve gerekse yayınlarından izlenebilmektedir. Bu değişikliğin sonucu tekelci burjuvazi için işbirlikçilikte değişmez bir konumdur. Türk Metal yönetiminin taşıdığı özgüvenin bir yüzünde de bu gerçek bulunmaktadır. Fakat işçiler sözkonusu olduğunda bu özgüvenin bir temeli yoktur. Çünkü fabrikalardan yansıyan bir dizi veri, Türk Metal'in tabanında ciddi bir öfke ve arayış olduğunu göstermektedir. Ancak bu öfke ve arayışın kendisine bir kanal bulamadığını, aynı zamanda başka bir sendikaya geçmek gibi bir eğilim taşımadığını da belirtelim.

Bunun böyle olmasının en önemli nedenlerinden biri olan Birleşik Metal ise özellikle Bursa gibi bazı önemli merkezlerde Türk Metal'in örgütlenme tehdidiyle yüzyüze bulunmaktadır. Türk Metal şu haliyle bu patron teşviki yanı sıra işçileri kazanmak için de bazı işyerlerinde belirgin bir çaba içerisinde. Bunu yaratan kuşkusuz BMİS'in pratikte Türk Metal'i aşan bir çizgiye sahip olmamasıdır. Her şeye rağmen BMİS cephesinden yine de yeni örgütlenme girişimleri de gündemdedir. Bu da esasında metal işçilerinin katmerli sömürü koşullarında sendikal örgütlenme eğiliminin henüz çok belirgin olmasa da güç kazanmaya başladığının bir göstergesidir.

Çelik-İş cephesinden ise bir değişiklik yoktur. İhaneti ve işbirlikçiliği sahnenin önünde olmamanın avantajına dayanarak engelsiz icra eden bu sendikanın bünyesinde belli bir sayıda ilerici ve sosyalist geçinen sendikacının olduğu da bilinmektedir. Fakat bu sendikacılar, tüm siyasal iddialarına karşın sendikal

ihamet karşısında etkisiz ve iradesizdirler. Metal İşçileri Birliği, bu çevrelerin iki yüzölçümünü teşhir etmeli, pratik bir mücadele yürütmelidir.

4. İşkolunda sürmekte olan Sinter ve Asemat gibi uzun süreli direnişlerin ateşleri küllenmiş durumdadır. TEKELE direnişinin ateşi de bu külleri alevlendirmeye yetmemektedir- ya da zaten böyle bir çaba gösterilmemiştir. Bunun nedenleri ve sorumluları üzerine defalarca durmuş bulunuyoruz. Bu tespitler geçerliliğini koruyor. Fakat diğer taraftan yeni direnişler de boyveriyor. Son olarak İzmir Eko Metal-Depar fabrikası işçileri direnişe geçtiler. Diğer direnişlerin deneyimlerinden hareketle bu direnişe yönelik müdahaleyi örgütlemeli ve yeni Sinter'lerin yaratılmasına engel olmalıyız.

- Birlik'in örgütsel hedefleri konusunda yapılan değerlendirmelerde şu sonuçlara varılmıştır:

1. Metal İşçileri Kurultayı'nın ardından son şekli verilerek basıma hazırlanan program baskı işlemleri tamamlanarak kullanıma sokulmalıdır. Öncü işçileri kazanma çabasının bir parçası olarak programı etkin bir biçimde kullanmalıyız. Program tanıtım toplantıları, çeşitli söyleşilerin yanı sıra, programı ileri ve öncü işçilerden başlayarak birlik ilgililerine ulaştırmayı planlamalıyız.

2. Birlik işleyişi için belirlenen toplantıların düzenli olarak yapılması şarttır. Birliğin belli bir olgunluğa sahip olduğu yerelerde merkezi toplantıların düzenli olarak alındığı görülmektedir. Fakat bölgeler düzeyinde toplantıların alınmasında belli sorunlar vardır. Bu sorunların gidermek üzere önlemlerimizi almalıyız.

3. Birlik'in yeni illerde ayaklarının kurulması amacıyla başlatılan girişimlerden ilk sonuçlar alınmıştır. Bu amaçla yapılan toplantıların belli bir başarıyla gerçekleştirildiği ve işleyen birlik organlarının oluşturulduğu görülmektedir. Yerel metal kurultayı gibi hedeflerin konulmuş olması bu bakımdan son derece önemlidir.

4. Önümüzdeki aylarda başlayacak olan TİS dönemine hazırlanmak, ileri-öncü işçileri hazırlamak ve derli-toplu ilk güçlü müdahaleyi yapmak üzere planlanan TİS Sempozyumu'nun 20 Haziran'da yapılması kararlaştırılmıştır. Önümüzdeki ilk merkezi toplantıda sempozyumun içeriği ve hazırlık materyali (afiş, el ilanı vb.) netleştirilecektir. Bu arada ise sempozyum yeri kesinleştirilecektir. Bugün için sempozyumun programında, TİS deneyimleri, TİS talepleri, örgütlenme ve eylem hattı, TİS hukuksal prosedürü gibi başlıklarda sunumlar düşünülmektedir. Ayrıca konunun uzmanı akademisyenlerin konuşmacı olarak katılması sağlanacaktır.

5. Kurultayın aldığı eğitim broşürleri çıkarma kararı doğrultusunda planlanan Türk Metal, BMİS ve Çelik-İş broşürleri için yapılan işbölümüne bağlı olarak sistemli bir hazırlık yürütülecektir. Her bir broşürün içeriği için belirlenen başlıklara göre bu hazırlıklar, malzeme toplama, tartışma, notlar çıkarma, taslaklar hazırlama gibi biçimlerde olacaktır.

TİS sürecine müdahale kapsamında erkene alınmak ve TİS sempozyumunun hemen arkasından son biçimini vermek üzere bir TİS broşürünün hazırlanması da gündeme alınmıştır.

- Bülten hakkında ise şu planlama yapılmıştır:

1. Şubat sayısının hemen çıkarılması için hazırlıklar tamamlanacaktır. Yeni sayıda kapakta TEKELE direnişiyle dayanışma ve direnişi büyüme görevleri işlenecektir. Daha önce belirlenen konu başlıklarına ek olarak, sendikal bürokrasinin TEKELE sınavı eleştirisi, yeni işçi kıyımları, yeni direnişler ve görevler gibi konularda yazılar hazırlanacaktır.

2. Mart sayısı için katkıların ay sonuna kadar ulaştırılması gerekmektedir. Mart için fabrikalardan gelecek yazılar ve Uzel röportajı gibi birkaç konu dışında diğer katkılar daha sonra belirlenecektir.

Metal İşçileri Birliği Merkez Yürütmesi

TEKELE işçileriyle 1 TL'ni paylaş!...

Direnişe destek olalım, mücadeleye katılalım!

Metal işçileri, kardeşler!

TEKELE işçilerinin direnişi her türlü zorluk ve baskıya rağmen devam ediyor. Direnişin her yerden destek aldığını ve mücadelenin yayıldığını gören Tayyip Erdoğan'ın paçaları tutuşmuş durumda. Direnişten rahatsız olan sermaye devleti önce polis devreye sokarak saldırdı. Fakat bu saldırı ile sonuç alamadı. Şimdi de kirli yöntemleri kullanarak direnişi bitirmeye çalışıyor. TEKELE işçisinin haklı mücadelesini karalamak, işçi ve emekçilerin büyüyen destek ve dayanışmasının önünü kesmek için her türlü yalan ve kirli yöntemi kullanıyor.

Tayyip Erdoğan, gittiği her yerde TEKELE işçilerinin direnişine saldırıyor, kara çalmaya çalışıyor. "Tüyü bitmemiş yetimin hakkını yedirmem", "Yatarak para kazanma devri bitti" gibi sözlerle TEKELE işçilerinin haklı mücadelesini yalanlarla karalamaya çalışıyor. Şimdi bir bakalım başbakanın bu sözlerine;

-2003 yılında aylık geliri 70 milyon dolar olan TEKELE'in içki bölümü özel bir şirkete sadece 292 milyon dolara satılıyor. Yani 4 aylık gelirine dek gelen bir paraya peşkeş çekiliyor.

-2006 yılında yıllık cirosu 6 katrilyon TL olan TEKELE'in sigara bölümü yine özel bir şirkete 1 milyar 720 milyon dolara satılıyor.

-TEKELE 2002 yılında Türkiye bütçesinin % 5'ini karşılıyor.

Şimdi soralım bakalım, "Tüyü bitmemiş yetimin hakkını" kim yiyor ve kim yediyor?

Madem TEKELE işçileri yatıyorsa bu kadar parayı kazandıran üretimi kim yaptı? Acaba yatarak parayı kim kazanıyor ve kazandı?

Metal işçileri, kardeşler!

Bugün TEKELE işçilerinin özlük haklarını korumak için başlattığı mücadele hepimizi ilgilendiriyor. Çünkü TEKELE işçileri düşük ücrette çalışmaya, sigortasız çalışmaya, sendikası çalışmaya , iş güvencesiz çalışmaya, kölece çalışmaya karşı direniyor. Bu sorunlar hepimizin yaşadığı sorunlardır. Bu mücadeleye destek olmak sadece TEKELE işçilerinin kazanması için değil, bu sorunları yaşayan bizlerinde kazanması için gereklidir. Bu mücadeleye destek olmalı ve bu mücadeleye katılmalıyız. Bu mücadeleyi ancak bizler büyütebiliriz.

Öncelikle iş yerlerimizde atölyelerimizde komiteler oluşturmalıyız. Söz, yetki ve karar hakkının tamamen biz işçilere ait olan komiteler kurarak bu direnişe destek olmalı ve gelecek her türlü saldırıya hazırlanmalıyız. Çünkü hepimizin de bildiği sermaye devleti kıdem tazminatı yasası, sendika yasası, kiralık işçi büroları gibi daha bir çok esnek çalışmanın yürürlüğe sokulacağı yasaları bekletiyor. Eğer bu mücadelede yenik çıkarsak, hemen ardından bu yasalar çıkarılarak, uygulamaya sokulacak. İşte bu yüzden TEKELE işçilerinin mücadelesi hepimizin mücadelesidir. Çünkü sadece bu günümüz değil , geleceğimiz söz konusu.

Metal işçileri, kardeşler!

Bu gün TEKELE işçilerinin direnişi sayesinde Türkiye işçi sınıfı dayanışma içinde olmuş birlikte mücadele etmeye başlamıştır. Türkiye'nin her yerinde TEKELE işçileriyle dayanışma eylemleri yapılıyor. İşte 17 Ocak Ankara mitingi, işte 4 Şubat 'Dayanışma Eylemi'. Sermaye devletinin, patronların hizmetkarları sendika ağalarının zayıflatmaya, önlemeye çalıştığı eylemler yine de her geçen gün büyüyor.

Bu mücadeleye katılıp, patronların korkusunu daha da büyütmeliyiz. Bu mücadele işçi sınıfının tüm baskılara artık yeter dediği bir mücadele olmalıdır. Aksi halde bugünkü koşullardan daha kötüsü ile karşı karşıya kalacağız.

TEKELE işçilerinin bu mücadele çağrısına kulak verelim. Gelin hep beraber kendi ellerimizle geleceğimizi kuralım.

Metal işçileri, kardeşler!

Metal İşçileri Birliği'nin "TEKELE işçileriyle 1 Lira'nı paylaş!" kampanyasına katılarak, sen de destek ol. Dayanışmayı büyüt.

Metal İşçileri Birliği İstanbul Komitesi

MİB OSTİM işçilerine seslendi

Ankara Metal İşçileri Birliği çalışanları, OSTİM'deki atölyeleri dolaşarak dağıttıkları bildirilerle işçilere birliğe katılım çağrısı yaptılar.

"Güvencesiz çalıştırılmaya, geleceksiz yaşamaya karşı insanca bir yaşam ve çalışma koşulları için OSTİM Metal İşçileri Birliği kuruluyor!" başlığı taşıyan ve ekonomik-sosyal haklar için mücadeleyi yükseltme çağrısı yapan bildiriler işçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

Daha önce de İşçiden İşçiye ve Metal İşçileri Bülteni materyallerinin ulaştırıldığı atölyelerde bildiri dağıtımı esnasında işçilerle sohbetler de gerçekleştirildi. Sohbetlerde işçilere MİB hakkında bilgiler verildi ve gündemdeki TEKELE direnişi anlatıldı. Faaliyet esnasında yaklaşık 200 bildiri kullanıldı.

Metal İşçileri Birliği / Ankara

TEKEL’de her gün eylem, her gün direniş!

Sermaye hükümetinin 4/C dayatmasına karşı direniş ateşini harlayan TEKEL işçileri Ankara’daki direnişlerinin 2. ayını geride bıraktı. Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada süresiz açlık grevlerine Türk-İş Genel Merkezi’ndeki konferans salonunda devam eden TEKEL işçileri Ankara sokaklarını sloganlarıyla ısıtmaya başladılar.

TEKEL işçilerinin gözü bir kez daha Başbakan’la yapılacak görüşmeye ve sendikaların alacağı eylem kararlarına dikildi.

53. gün: Süresiz açlık grevi başladı

2 Şubat günü 3 günlük dönüşümlü açlık grevine başlayan 200 kişilik ilk ekip saat 15.00’te Türk-İş Genel Merkezi konferans salonundan çıkarak dışarıda bekleyen arkadaşlarıyla buluştu.

Açlık grevini sonlandıran işçilerden g(ö)revi gönüllü olarak devralan yaklaşık 142 işçi ise Türk-İş Genel Merkezi’nde süresiz açlık grevine başladı. Açlık grevindeyken Başbakan Tayyip Erdoğan’ın yaptığı açıklamaları dinlediklerini ifade eden Tek Gıda-İş Sendikası Genel Sekreteri Mecit Amaç, Erdoğan’ın, “6 bin kişinin hesabına yatan paraları çektiğini, 450 kişinin de 4-C’ye müracaat ettiğini” yönündeki açıklamalarının doğru olmadığını ifade etti. TEKEL işçilerinin kendi istekleri dışında hesaplarında bulunan kıdem ve ihbar tazminatlarının fon hesabına aktarıldığını belirten Amaç, bankanın böyle bir yetkisi olmadığını altını çizdi.

54. gün: Sakarya’da kitlesel yürüyüş

Açlık grevini sürdüren işçilerden 3’ü mide bulantısı ve baş ağrısı şikayetleriyle hastaneye kaldırıldı. İşçiler, hastanelerdeki kontrollerin ardından Türk-İş Genel Merkezi’ne dönerek açlık grevine devam ettiler. Öğle saatlerinde Türk-İş Genel Merkezi önündeki direniş çadırlarından çıkarak Sakarya Caddesi’nde coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Yaklaşık 2500 TEKEL işçisinin katıldığı yürüyüş sırasında Türk-İş Genel Merkezi’nden çıkan sendika bürokratları dışarıda toplanan kalabalığa dağılan uyarısında bulundu. Sendikacıların uyarısına yanıt veren işçiler “Biz kötü bir şey yapmıyoruz. İçeride açlık grevinde bulunan arkadaşlarımıza moral vermek için slogan atıyoruz.” diyerek tepkilerini dile getirdiler.

55. gün: Destek ziyaretleri sürüyor

“Ölmek var, dönmek yok”, “Çocuklarımızın geleceğini istiyorum” yazılı beyaz önlüklerin giyildiği ve alınlara siyah bantların takıldığı açlık grevi 55. günde de sürdü. Açlık grevindeki bir işçinin dün gece rahatsızlanarak hastaneye kaldırılmasının ardından bugün de 2 işçi, yapılan ilk müdahalenin ardından ambulansla Numune Hastanesi’ne kaldırıldı. Açlık grevine ve çadırlarındaki bekleyişlerine destek ziyaretleri gün boyu sürdü. Maden Mühendisleri Odası ve Çevre Mühendisleri Odası Mersin Şubesi’nin gerçekleştirdiği destek ziyaretlerinin ardından İstanbul’dan gelen itfaiye işçileri ve Bursasporlu bir taraftar grubu da TEKEL işçilerinin yanlarında olduklarını ifade ettiler. Aralarında Tarık Akan, Yavuz Bingöl, Edip Akbayram, Onur Akın, Suavi ve Mazlum Çimen’in bulunduğu bir grup sanatçı da TEKEL işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdi. Ankara Emek ve Meslek Örgütleri Platformu (AEMÖP) Sakarya Caddesi’nde basın açıklaması yaptı. Bileşenler açıklamanın ardından Türk-İş Genel Merkezi önündeki

direniş alanına yürüdüler.

56. gün: Konfederasyonlardan randevu talebi

İşçi ve memur konfederasyonları, TEKEL işçilerinin sorununun çözümü için TBMM Başkanı ve Cumhurbaşkanı Vekili Mehmet Ali Şahin ile Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’dan randevu talep etti.

57. gün: Çalışma Bakanlığı’na yürüyüş

TEKEL işçileri Ankara’daki Türk-İş Genel Merkezi önündeki direniş çadırlarından çıkarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na yürüdüler. Yaklaşık 2000 kişilik kitle coşkulu sloganlar eşliğinde topluca turnikelerin üzerinden atlayarak Ankaray’a bindi. AŞTİ durağında inen işçiler kortejler oluşturarak sloganlarla bakanlık önüne yürüdü. İşçilere Türk-İş’e bağlı sendikaların Ankara şubelerinin temsilcileri de destek verdi. Bakanlık önünde gerçekleştirilen açıklamada konuşan Tek Gıda-İş Sendikası Genel Sekreteri Mecit Amaç, Çalışma Bakanı’nın çatışma bakanı olmaya başladığını söyledi.

TEKEL işçileri saat 17.00’de Sakarya Caddesi’ndeki anıtta yapılacak basın açıklaması için Türk-İş Genel Merkezi önünden kortej halinde yürüyüşe geçti. İşçiler istikamet değiştirerek Ziya Gökalp Bulvarı’na çıkmak isteyince Bayındır Sokak üzerinde polis barikatı ile karşılaştı. TEKEL işçilerine önce sivil polisler daha sonra çevik kuvvet engel olmak istedi. Yürümekte ısrar eden TEKEL işçilerinin, polis barikatına yüklenmesi üzerine arbeye çıktı. Arbeye sırasında İstanbul Cevizli Şube’den Metin Aslan kolluk güçleri tarafından gözaltına alınmak istendi.

Sendika bürokratları işçilerin barikata yüklenmesine engel olarak, işçileri basın açıklamasının yapılacağı alana doğru yönlendirdiler. Sakarya Meydanı’nda yapılan basın açıklamasında ise ilk konuşmayı Adıyaman Şube Sekreteri Rıza Aslan gerçekleştirdi.

7 Şubat 2010 | Direnişte 56. gün

6 Şubat 2010 | Direnişte 55. gün

58. gün: Meşaleli yürüyüş

Her akşam saat 17.00’da yürüyüş gerçekleştireceklerini duyuran işçiler, üçüncü kez direniş alanında toplanarak eylemlerini gerçekleştirdiler.

Bayındır Sokak’tan başlayan yürüyüş, Sakarya Caddesi esnafının ve Ankaralılar’ın da büyük ilgisiyle karşılandı.

Medana gelindiğinde basın açıklamasını Bitlis Şube Başkanı Murat Yenisöz gerçekleştirdi. Açıklamadan sonra TEKEL işçileri direniş alanına doğru sloganlarla yürüdü. Polisin Ziya Gökalp Caddesi’ne çıkan bütün sokaklara barikat kurması ve yoğun bir şekilde yığınak yapması dikkat çekti.

Eylemin ardından saat 19.00’da da meşaleli yürüyüş yapıldı. Sakarya Meydanı’ndan tekrar Türk-İş önüne, direniş alanına doğru yürünürken bazı işçilerin farklı bir güzergah olan Mithat Paşa Caddesi’nden yürümek istemeleri sendika bürokratlarını rahatsız etti. Bu tartışma üzerine işçiler ve sendika bürokratları arasında kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Tartışma neticesinde güzergah değiştirilmeden direniş alanına gelindi.

TEKEL direnişine açlık greviyle destek

TEKEL işçilerinin hakları ve onurları için başladıkları onurlu direnişleri 2. ayını doldurdu. TEKEL işçileriyle sınıf dayanışmasını yükselten ilerici ve devrimci kurumlar çeşitli illerde TEKEL işçilerinin süresiz açlık greviyle dayanışma amacıyla açlık grevleri yaptılar.

Buca'da açlık grevi

İzmir'de **Buca TEKEL İşçileriyle Dayanışma İnisiyatifi** 7 Şubat günü TEKEL işçileriyle dayanışma için bir günlük açlık grevi yaptı.

Günler öncesinden gerçekleştirilen planlamalar kapsamında hazırlanan 3 bin adet çağrı bildirisi 5 Şubat günü Çamlıkule, Adatepe ve Kuruçeşme Mahalleleri'ne dağıtıldı. Yine çağrı için hazırlanan A3 afişler Buca genelindeki sendikalara, kitle örgütlerine ve siyasal kurumlara ulaştırıldı.

6 Şubat günü ise Forbes çıkışında stant açılarak açlık grevine desteğe çağrı yapıldı. Gün içerisinde 3 bin bildiri Forbest caddesinde dağıtıldı. Sesli ajitasyonlar eşliğinde yapılan dağıtımlara emekçi halkın ilgisi hayli yoğundu.

Yoğun yağışa rağmen kurulan çadırda inisiyatiften 5 kişi ve eyleme katılan Sosyal-İş Sendikası'ndan bir kişi açlık grevine başladı. Direnişçiler "Her yer TEKEL her yer direniş!" yazılı önlükler giyerek direnişi başlattıklarını ilan ettiler.

Sabah saatlerinde kurulan çadıra gelen kolluk güçleri ise çadır için izin olmadığını söyleyerek kaldırılmasını istediler. Ancak çadırın kaldırılmayacağı kendilerine bildirildi.

Öğlen saatlerinde basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasına yoğun yağışa rağmen anlamlı bir katılım vardı. Dağıtılan bildiriler sayesinde etkinliklerden haberdar olan pek çok işçi ve emekçi eyleme katıldı ve desteklerini sundu.

Bir açlık grevi direnişçisinin gerçekleştirdiği basın açıklamasında TEKEL direnişinin geldiği yer anlatıldı ve direnişin tüm zorluklara rağmen kararlılıkla sürdürüldüğü vurgulandı.

Eylemin ardından Ankara'da direnişte olan TEKEL işçileriyle de telefon bağlantısı kuruldu. Açlık grevi yoğun yağış ve sel tehlikesi nedeniyle saat 15.00'ten itibaren TEKEL İşçileri Derneği'nde sürdürüldü.

Yer sorunu nedeniyle önceden planlanan bir dizi açık hava etkinliği iptal edilmek durumunda kaldı. Ancak etkinlikler için gelen Eğitim Sen üyesi öğretmenler ve dernekte bulunan TEKEL işçileri birlikte TEKEL direnişinin seyrine, geleceğine, sendikal bürokrasinin tutumuna ve açlık grevi eylemi biçimine dair sohbetler gerçekleştirildi.

Akşam saatlerinde ise bağlama çalan dostların da katılımıyla türküler ve devrimci marşlar söylendi. Eylem 8 Şubat sabahı saat 8.00'de gerçekleştirilen kahvaltı ile son buldu.

Kızıl Bayrak / Buca

Bursa'da TEKEL için açlık grevi

Bursa'da ilerici ve devrimci kurumlar tarafından oluşturulan **TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu**, 5 Şubat günü, TEKEL direnişine destek amacıyla Bağımsız Tekstil İşçileri Sendikası (BATİS) binasında 1 günlük açlık grevine başladı.

Saat 10.00'da BATİS'te toplanan platform bileşenleri gerçekleştirdikleri basın açıklamasının ardından 20 kişilik bir ekiple açlık grevine başladı.

TEKEL direnişinin sadece TEKEL işçilerinin değil, bütün işçi sınıfına mal edilmiş onurlu bir direniş

olduğu ifade edilen açıklamada Bursa TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu'nun TEKEL işçilerinin yanında olduğunu göstermek amacıyla açlık grevine başladığı söylendi. Açıklamanın sonunda tüm ilerici ve emekten yana güçler direnişi sahiplenmeye çağrıldı.

Açlık grevi, 6 Şubat günü BATİS önünden Bursa Kent Meydanı'na kadar gerçekleştirilen yürüyüşle sona erdi.

Platform bileşenleri burada gerçekleştirdikleri 10 dakikalık oturma eyleminin ardından basın açıklaması yaptı.

BATİS Genel Başkanı Metin Burak, Bursa TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu olarak, TEKEL işçilerinin sürdürdüğü direnişlerinin yanında olduklarını vurgulayarak, tüm sendika konfederasyonlarına ve emekten yana olan güçlere genel grev örgütleme çağrısı yaptı. Eyleme 50 kişi katıldı.

9 Şubat Salı akşamı saat 18.00'da Kestel Kiraathanesi önünde toplanan **Bursa TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu** bileşenleri sloganlarla Kestel Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti.

Eylem öncesi alanı ablukaya alan sermayenin resmi ve sivil kolluk güçleri, yürüyüş boyunca yolun tek şeridini kapatan kitleye baskı kurmaya çalıştı. Kestel Meydanı'na gelindiğinde, platform adına konuya ilişkin bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Bursa

BDSP'den açlık grevine ziyaret

TEKEL işçileriyle dayanışmayı yükseltmek amacıyla İstanbul Kartal'daki sendika binasında 3 Şubat günü açlık grevine başlayan DİSK/Emekli-Sen Kartal Şube üyeleri eylemlerini 5 Şubat günü saat 17.00'de sona erdirdiler.

Aynı zamanda Valilik tarafından yollanan tebliğle sendikalarının yasadışı ilan edilmesini protesto eden Emekli-Sen üyelerini açlık grevlerinin 2. gününde **Kartal BDSP** ziyaret etti.

Kartal Emekli-Sen'e ziyaret düzenleyen BDSP'liler, Emekli-Sen üyeleriyle TEKEL direnişi ve Emekli-Sen hakkındaki kapatma kararına ilişkin sohbetler gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak / Kartal

5 Şubat 2010 / Bursa

PSAKD şubelerinden TEKEL'e destek

Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri Genel Merkezi tarafından alınan karar doğrultusunda TEKEL direnişine destek olmak amacıyla, 7 Şubat günü çeşitli illerdeki PSAKD şubelerinde 1 günlük açlık grevi gerçekleştirildi.

Açlık grevi yapılan şubelerden biri İstanbul **Pendik PSAKD** olurken, BDSP ve Barış ve Demokrasi Partisi Pendik İlçe Örgütü de açlık grevine destek verdi. Farklı sektörlerde çalışan işçiler destek ziyaretleri gerçekleştirdi. İşçilerle TEKEL işçisinin direnişini nasıl değerlendirdikleri ve 4 Şubat dayanışma grevi üzerine konuşuldu.

Telekom grevini yaşayan bir işçi, TEKEL işçilerinin sergiledikleri direnişle kendisini çok etkilediğini söyledi.

Bunun yanında gerçekleştirilen dayanışma grevinin işçi ve emekçilere yapılan saldırıları geri püskürtmeyeceğini, daha etkili eylemler yapılması gerektiğini dile getiren işçi, bu yüzden sendikalara sürekli baskı yapılması gerektiğinin altını çizdi.

PSAKD Erzincan Şubesi üyesi 20 kişi bir günlük açlık grevi yaptı. Sabah erken saatlerde başlayan açlık grevine Erzincan ilindeki birçok kurumdan da destek ziyaretleri gerçekleştirildi.

PSAKD Antalya Şube üyeleri de bir günlük açlık grevine başladılar. Kışla Han Meydanı'nda gerçekleştirilen eylem boyunca TEKEL işçileri için destek imzaları da toplandı.

PSAKD Manavgat Şubesi de TEKEL işçilerine destek amacıyla basın açıklaması yaptı. 6 Şubat akşamı başlayan açlık grevi 7 Şubat günü sona erdi.

Sınıf devrimcilerinin TEKEL faaliyetleri sürüyor

BDSP devrimci sınıf faaliyetini çeşitli araçlarla sürdürüyor. TEKEL direnişini büyötmeye çalışıyor. Hafta boyunca farklı çadırlarda sinevizyon gösterimleri, söyleşiler yapıldı. “Direnişin Sesi” ve “Direnişçi Kadının Sesi” bültenlerinin yanısıra Kızıl Bayrak gazetesi de hafta boyunca farklı günlerde kullanıldı.

TEKEL işçileriyle söyleşi ve sinevizyon gösterimi

5 Şubat günü, Türk-İş Genel Merkezi karşısındaki Jeoloji Mühendisleri Odası’nda söyleşi gerçekleştirdi.

Etkinlik, açılış konuşmasının ardından “Geçmiş aşarak geleceği kazanacağız” isimli sinevizyon gösterimiyle devam etti. Gösterimin ardından söyleşiye geçildi. Yoğunlukla TEKEL işçilerinin söz aldığı söyleşide taban örgütlülükleri, eylemli sürecin nasıl işletileceği ve görevler üzerine tartışmalar yürütüldü.

İşçiler, programlı bir eylemli sürecin işletilmesi gerektiğini vurguladılar. Böyle bir sürecin örgütlenmesi için güçlü taban örgütlülükleri oluşturulması ve var olanların güçlendirilmesine dair tartışmalar yaptılar. Söyleşide tartışılan bir diğer başlık ise 4 Şubat genel eylemiydi. BDSP’liler 4 Şubat’ı, genel grevi örgütlemenin dayanağına dönüştürmek gerektiğini vurguladılar. İleriki sürecin bu bakışla örgütlenmesi gerektiğinin altının çizildiği etkinlikte sosyal yıkım saldırılarına karşı ortak komite ve ortak direnişin örgütlenmesinde TEKEL direnişinin önemli bir dayanak olabileceği ifade edildi.

Son olarak BDSP temsilcisi TEKEL işçisinin mücadelesinin tek başına özlük haklarını kazanma mücadelesi değil sosyal yıkım saldırılarına karşı birleşik bir mücadele olması gerektiğini vurgulayarak konuşmasını noktaladı. Söyleşiye 50’nin üzerinde kişi katıldı.

Sinevizyon gösterimi

6 Şubat akşamı ise direniş alanında bulunan Maydonoz Kafe’de “Geçmiş aşarak geleceği kazanacağız” başlıklı belgeselin gösterimi yapıldı. Etkinlikte ilk olarak BDSP temsilcisi söz aldı. Konuşmada, direnişin iç hedefleriyle bağlantılı olarak genel grev-genel direniş örgütlemenin gerekliliğine vurgu yapıldı. Ardından gösterilen sinevizyon, işçiler tarafından ilgiyle izlendi. Programa 30 kişi katıldı.

Gün içerisinde Kızıl Bayrak gazetesi de direniş çadırlarında işçilere ulaştırıldı. Çadırlarda ve açık grevinin devam ettiği konferans salonunda konuşmalar yapılarak yürütülen gazete dağıtımı sırasında toplam 90 gazete kullanıldı.

Akşam saatlerinde ise Direnişin Sesi’nin 11. sayısı TEKEL işçilerine ulaştırıldı.

7 Şubat günü gerçekleştirilen bülten dağıtımına TEKEL işçileri yoğun ilgi gösterirken bültenin “4 Şubat son değil kavga sürüyor... Genel grev-genel direniş için ileri!” başlıklı kapak yazısı TEKEL işçilerinin dikkatini çekti.

Aynı akşam “Geçmiş aşarak geleceği kazanacağız BDSP” belgeseli Batman çadırında gösterildi.

“Direnişçi Kadının Sesi” dağıtımı...

8 Şubat’ta kadın işçilere yönelik çıkarılan bültenin

dağıtımı gerçekleştirildi.

2. sayısı dağıtılan bültende Emekçi Kadın Komisyonları’nın, TEKEL işçisinin sesini emekçi kadınlara taşımak amacıyla, çalışma alanlarında kadınlardan aldıkları mektuplar yer aldı.

Akşam ise Trabzon çadırında “Geçmiş aşarak geleceği kazanacağız!” isimli belgesel gösterimi gerçekleştirildi. Gösterimin ardından işçilerle sohbetler gerçekleştirildi.

BİR-KAR’dan desteği işçilere ulaştırıldı.

BİR-KAR’ın TEKEL işçileri için yurtdışında topladığı yardımlar hafta boyunca işçilere ulaştırıldı. Yardımları dağıtma işini üstlenen TEKEL Direnişiyle Dayanışma Komitesi geçtiğimiz hafta direnişteki işçilerin çeşitli ihtiyaçlarını karşılamıştı. Bu hafta da toplanan yardımlar işçilere ulaştırıldı. BİR-KAR’dan gönderilen yardımlar yurtdışındaki dayanışma faaliyetleri anlatılarak dağıtılıyor.

Kızıl Bayrak / Ankara

4/C sağlığa zararlıdır

Türkiye Psikiyatri Derneği (TPD) yaptığı açıklama ile hükümetin TEKEL işçilerine reva gördüğü 4/C düzenlemesinin, işçilerin ve ailelerinin sağlığını olumsuz etkileyeceğini açıkladı.

TPD, “Güvencesiz çalışma, belirsizliğin sürmesi, yoksulluk sınırının altında yaşam fiziksel ve ruhsal sağlığı bozar, ailelerde örselenme ortaya çıkar.” diyerek geçici personel düzenlemesinin, hem işçilerin hem de ailelerinin ruh sağlığını bozacağını bildirdi.

İnsanca yaşam koşullarının önemine vurgu yapan TPD, işin, özellikle erişkin yaşam döneminde öz-yeterlilik ve öz-saygı gibi benliği düzenleyen işlevler ile kendini gerçekleştirme için olanaklara sahip olunabilecek toplumsal yapı arasında önemli bir köprü oluşturması nedeniyle oldukça önemli olduğunu dile getirdi. Bu nedenle insanların insanca yaşam koşullarını sağlayabilecek bir işte çalışmalarının ruhsal sağlıkları açısından önemli olduğunu belirtti.

TPD, insanca yaşam için gerekli koşulların sağlanamamış olmasının ve geleceğe ilişkin belirsizliğin sürmesinin TEKEL işçilerinin ruh sağlığının olumsuz etkilenmesine yol açacağını belirterek, “Mevcut durum işçilerin ailelerinde ikincil örselenmelerin ortaya çıkmasına yol açabilecektir.” dedi.

Diğer yandan işsizlikle doğrudan ilişkili olan yoksulluğun da depresyon ve intihar riskini arttırdığını belirten TPD, kölece çalışma koşullarının yarattığı psikolojik sorunlara da değindi. İşçilerin çalışma saatlerinin belirsizliği, kendilerine verilen görevleri çalışma saatlerine bağlı kalmaksızın sonuçlandırmak zorunda bulunmaları nedeniyle zorlu çalışma koşulları ile karşı karşıya kalacaklarının açık olduğunu söyleyen TPD, bu durumun işçilerde çeşitli ruhsal hastalıkların ve tükenmişlik sendromunun ortaya çıkma riskini arttıracığını belirtti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Maden ve enerji işçilerinden özelleştirme saldırısına yanıt...

Sermayenin parça parça uygulamaya koyduğu özelleştirme saldırılarının ardından son olarak 4/C kölelik dayatmasıyla karşı karşı kalan TEKEK işçilerinin başlattıkları direnişleri süresiz açlık greviyle devam ederken, TEKEK direnişi, özelleştirme saldırısının hayata geçirilmeye çalışıldığı başka alanlara da örnek oluyor.

Kamu kurumlarını sermayeye peşkeş çekme planları kapsamında yer alan termik santrallerde çalışan maden ve enerji işçileri de bu saldırılara karşı militan bir yanıt verdi.

2009 yılının Kasım ayı içerisinde Çorum Şeker Fabrikası'nda inceleme yapmak isteyen kapitalistler Şeker-İş üyesi işçilerin eylemli tepkisiyle karşılaşmışlardı. Kapitalistleri fabrikadan içeriye sokmayan işçiler kurdukları barikatlarla kapitalistleri fabrikadan kovmuşlardı. Benzer bir eylem de 8 Şubat günü Muğla Yatağan'da Tes-İş ve Maden-İş üyeleri tarafından gerçekleştirildi.

Muğla'nın Yatağan Termik Santrali'nin Özelleştirme İdaresi tarafından özelleştirme kapsamına alınmasının ardından Citi-Oyak-Master ve Socain firmaları tarafından oluşturulan dörtlü konsorsiyum Yatağan'a geldi. Yatağan Maden-İş ve Tes-İş sendikalarına bağlı üyeler, konsorsiyumun santrale geleceği bilgisini aldıktan sonra santral önünde toplanarak barikat kurdu. Yaklaşık 20 kişilik dörtlü konsorsiyum çalışanı, işçilerin santral girişinde barikat kurduğunu öğrenince jandarma ekipleri santral önünde "güvenlik önlemi" almak için hazır bekledi.

Tes-İş Sendikası'na bağlı üyelerin barikat kurmasının ardından Güney Ege Linyit İşletmesi'nde (GELİ) çalışan işçiler de işyerlerini terk ederek santral önüne doğru yürüyüşe geçti. Enerji ve maden işçilerinden oluşan yaklaşık bin kişilik işçi grubu santralin önünde konsorsiyum üyelerini bekledi. İşletme müdürleri ve kolluk güçleri de santrale üşüşti. Yetkililer, Maden-İş Sendikası Başkanı Süleyman Girgin ve Tes-İş Sendikası Başkanı Fatih Erçelik ile yaklaşık yarım saat bir görüşme yaptı. Santral önünde bekleyen işçilere ekmek dağıtılırken, işçiler kuru ekmek yiyerek santral önündeki eylemlerini sürdürdü. Görüşme sonunda yapılan açıklamada, Konsorsiyum üyelerinin Yatağan'ı terk ettikleri açıklandı.

İşçiler nöbet tutuyor

Maden-İş Sendikası Yatağan Şube Başkanı Süleyman Girgin ise, "Direnişin simgesi diye adını tarihe yazdıran, özelleştirmeye karşı meşalesini hiçbir zaman söndürmeyen enerji ve maden işçileri tarihi tekrar mükerrer hale getirdi" dedi. Girgin işyerlerinin kapılarında her gün iki işçinin nöbet tutacağını ve bu firmaların temsilcilerinin içeriye girmelerine kesinlikle izin vermeyeceklerini söyledi.

Santral önünde toplanan yaklaşık bin işçi alkışlar ve sloganlarla bekleyişin ardından dağıldı.

Heyet Muğla'yı terkettikten sonra heyet içinden 2 temsilci Yatağan'da kaldı ve incelemelere devam etmek istedi. Heyetin YEAS'ta olduğunu haber alan işçiler giriş kapılarını tutarak temsilcileri aramaya başladı. Konsorsiyum temsilcileri fabrika çıkışında işçilerin sert tepkisiyle karşılaştı. İşçiler konsorsiyum temsilcilerinin araçlarına pet şişe yağdırdı. Temsilciler araçlarını bırakıp kaçmak zorunda kaldı.

Marmaray işçileri hakları için direniyor!

İstanbul'da Deniz Polat İnşaat bünyesinde Marmaray Projesi'nin Yenikapı'daki arkeolojik kazılarında çalışan Marmaray işçilerinin "ücretlerinin yükseltilmesi ve çalışma koşullarının düzeltilmesi" talebiyle başlattıkları direnişleri hafta boyunca gerçekleştirilen eylemlerle sürdü.

Valiliğe yürüyüş

İşçiler 8 Şubat günü İstanbul Valiliği'ne yaptıkları yürüyüşle sorunlarının çözülmesinde muhatap olarak gördükleri valilikle görüşme talebinde bulundular.

"Ücretlerimizin yükseltilmesi ve çalışma koşullarımızın düzeltilmesi için direnişteyiz" pankartını açan işçiler valilik önüne sloganlarla geldiler.

İşçiler adına açıklamayı okuyan Aydın Erhan, asrın projesi olarak sunulan Marmaray projesinde çalışma koşullarının 200 yıl önceki kölelik koşullarını aratmadığını belirtti.

Erhan, günlük ücretlerine zam yapılmasını istediklerinde Polat İnşaat patronu tarafından ücretlerine 1 liralık zam yapılabileceğinin söylendiğini aktardı. Açıklamanın ardından direnişteki işçiler ve Tekstil Sen yöneticileri, valilikle görüşmek üzere İstanbul Valiliği'ne girdi. Yapılan görüşmelerde işçilerin talepleri bir kez daha iletili ve dilekçeler verildi. İş müfettişlerinin, ilgili firmanın patronuyla görüşmeler yapması ve işçilerin taleplerini iletmeleri istendi.

Hukuki süreç başladı

Marmaray işçileri, "hizmet tespit davası" açmak için 9 Şubat günü Sirkeci'de bulunan İstanbul İş Mahkemesi'ne başvurdu. Sigortaları yatırılmayan, ücretleri ödenmeyen ve ücretlerine zam yapılmadığı için direnişe geçen Marmaray işçileri, hukuki süreç başlattı.

Marmaray işçileri adına adliye önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. İşçilerin avukatı Sezin Uçar ise, işçilerin iş kanununa aykırı olarak çalıştırıldığını, sigortalarının yatırılmadığını ve ücretlerinin verilmediğini söyledi. İşçilerin, haklarını talep ettikleri için iş akitlerinin feshedildiğini ifade etti.

İşçiler Ankara'da

İşçiler 10 Şubat günü Ankara'da Ulaştırma Bakanlığı önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

16 Ocak 2010 tarihinden itibaren çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve hakları için direnişte olduklarını belirten işçiler, öncelikle işten çıkarılan tüm çalışanların işe geri alınmasını istedi.

Erhan, "Günlük ücretlerimizin 35 TL olması, geriye dönük SGK primlerimizin yatırılması, işçi sağlığı iş güvenliği önlemlerinin derhal alınması, sağlık taramasının 6 ayda bir yapılması, ücret ve asgari geçim indirimlerimizin zamanında ve kesintisiz ödenmesini istiyoruz." taleplerini sıraladı.

Açıklamanın ardından işçiler heyet oluşturarak Ulaştırma Bakanlığı ile görüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kobatan Entes patronuna rahat vermiyor

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan, 7 Şubat günü Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) İstanbul Şubesi'nin ön seçimlerindeydi.

Kobatan, “Devrimci Demokrat Mühendisler” adı altında EMO yönetimine aday olan Entes patronu Ahmet Tarık Uzunkaya'yı teşhir etti. Kobatan'ın direniş güncesiini sunuyoruz:

269. gün...

Bugün Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) İstanbul Şubesi'nin yönetim kurulunun ön seçimleri vardı ve bu seçimlerde Entes patronunun da içinde yer aldığı patron mühendisler adaylıklarını koydular. Entes patronu nezdinde işçi sınıfının haklarını gasp eden tüm patron mühendislerin EMO'nun geleceğini belirleyecek seçimlere katılmasını protesto etmek için seçimin yapıldığı EMO binası önünde yerimizi aldık.

(...) 269 gündür süren Entes direnişinin sorumlusu olan Entes patronu Ahmet Tarık Uzunkaya'nın yaptığı işçi düşmanlığını tamamen meşru görüyorlar. Yetmezmiş gibi kendilerine yakışmayan “Devrimci” kelimesinin içini boşaltmaya ve devrimciliği sınıfsal temellerden uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Kendi çıkarları yani, burjuva sınıfının çıkarları doğrultusunda hareket ettiklerinden kaynaklı bunu yapmaları doğaldır.

Seçimde oy toplamak için hazırladıkları ve A.T. Uzunkaya'nın da aday gösterildiği kitapçıkta “İktidarın, başta TEKEL işçileri olmak üzere İtfaiye, Demiryolu çalışanlarına yönelik sürdürdüğü acımasız, esnek çalışma politikaları, eczacılar ve sağlık çalışanları örneğinde görüldüğü gibi değişik toplumsal kesimlerin talepleri karşısında almış olduğu tutum hem basın ile ilişkileri hem de emekçi kesimlerle ilişkileri konusunda tek parti otoritesine doğru hızla sürüklendiğini göstermektedir” gibi söylemlerle kendilerini ayrı yere koyanlar sermaye iktidarının yaptığı saldırıları gözler önüne sererken diğer yandan sermaye sahibi Entes patronu A.T. Uzunkaya gibi işçi düşmanı patron mühendisleri seçim listesine ekleyebiliyorlar.

(...) Diğer bir nokta ise Entes'te örgütlülüğe karşı saldırıda bulunan Entes patronu hangi yüzle “Odamızın emekten, bilimden, halktan yana olan geleneklerine sahip çıkmaya devam edeceğiz” sözlerinin altına imza atabiliyor. Eğer ki zaten imza atabiliyorsa Entes patronunun ve ona destek veren diğer mühendislerin ikiyüzlülüğünün bir göstergesi bu.

(...) Siz üretim araçlarının sahibi asalaklar yalanlarınızın, saldırılarınızın ve ikiyüzlülüğünüzün hesabını biz işçiler er ya da geç soracağız. Bugün nasıl Desa'da, Entes'te, Meha'da kazandıysa yarın TEKEL gibi diğer direnişlerde de kazanacağız. Kapitalizmin çöplüğüne ilk sizleri gömeceğiz.

Kapitalizm yenilecek, direnen işçiler kazanacak!

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan

TMMŞP'den çağrı...

TMMOB'yi sözde demokratlara bırakmayalım!

Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şube ön seçimleri geçtiğimiz pazar günü yapıldı. Demokrat Danışma Kurulu adaylarının belirleneceği seçime 5 liste katılırken, ENTES patronunun da aralarında bulunduğu sarı liste, aldığı oy oranına göre yönetim kurulu için 2 asıl aday çıkarma hakkı kazandı. Toplumcu Mühendis, Mimar, Şehir Plancıları, EMO'daki ilerici ve devrimci güçlere tutum belirtme çağrısı yaptı.

Toplumcu Mühendis, Mimar, Şehir Plancıları olarak seçim öncesinde yaptığımız açıklamada, ENTES patronu gibi emek düşmanlarının ücretli&işsiz mühendisleri temsil edemeyeceğini belirtmiş, tüm ilerici unsurları da bu yönde tutum almaya çağırmiştık. Çağrımızı ön seçim günü EMO önüne de taşımış, dağıttığımız bildirilerle emekten yana tüm üyeleri temsilcisini seçerken dikkatli olmaya çağırmiştık. TMMOB'deki ilerici unsurlar tarafından ilgiye konu olan çağrımız, sözde demokratlar tarafından ise taciz ve tehditlerine maruz kalmış ve hatta onları üzerimize yürüyecek kadar pervasızlaştırmıştı. Sonuçta alınan tutumla birlikte durumu hazmetmek zorunda kalan “sarı demokratların” rahatsızlığı ise dağıtım boyunca sürmüştü.

EMO'da ön seçimin ardından adayların belirleneceği süreç başlamıştır. Her ne kadar önseçim tamamlanmış olsa da ortaya çıkacak adaylar bundan sonra “demokrat liste”nin adayı, yani EMO'daki demokrat, ilerici ve devrimci unsurların temsilcisi olacaktır. Bu süreç öncesinde bu gerçekleri tekrar hatırlatıyor, çağrımızı yeniliyor ve kamuoyuna duyuruyoruz:

ENTES patronu gibi emek düşmanları Demokrat Mühendislerin ortak adayı olmamalı, bizleri temsil yetkisini taşımamalıdır! Bu noktada EMO'daki ilerici, devrimci unsurlar omuzlarındaki sorumluluğun bilinciyle hareket etmeli, bulundukları her yerde özellikle demokratların iradesi olarak tariflenen Danışma Kurulu'nda tutum açıklamalıdır. Eğer devrimci, demokratlar arasında bir ortaklık sağlanacaksa, bunun böyle temel bir gündem atlanarak yapılması mümkün değildir! Unutulmamalıdır ki, susmak onaylamaktır ve bu konuda bir orta nokta yoktur!

Biz Toplumcu Mühendis, Mimar, Şehir Plancıları olarak, ENTES patronu Ahmet Tarık Uzunkaya'nın “demokrat” maskesinin 275 gün önce düştüğünü ve bu durumu artık görmezden gelmenin mümkün olmadığını bir kez daha belirtiyoruz

Toplumcu Mühendis, Mimar, Şehir Plancıları
10.02.10

“Demokrat” patron teşhir edildi

EMO İstanbul Şubesi'nde demokrat listenin belirleneceği ön seçimin gerçekleştirildiği 7 Şubat günü seçimde aday olan ENTES patronu Ahmet Tarık Uzunkaya da hazır bulundu.

Seçimler sabahın erken saatlerinde başladı. Yoğun yağmur katılımı etkilese de seçime ilgi büyüktü.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları tarafından, seçime katılan mühendislere ENTES direnişinin çağrısını taşımak için şube binası girişinde bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. ENTES patronunun teşhir edildiği bildiriler, oy kullanmaya gelen mühendislerin anlamlı bir ilgisine, A. Tarık Uzunkaya'nın adayı olduğu “sarı liste” destekçilerinin ise büyük tepkisine konu oldu. “Sarı demokratlar”ın öfkesi dağıtım bitene kadar sürdü.

Gülistan Kobatan'ın ve OSİM-DER çalışanlarının da katıldığı bildiri dağıtımı sırasında önce laf atmalarla başlayan tacizler kısa bir süre sonra dağıtımın fiili bir şekilde engellenmeye çalışılması ile devam etti. “Sarı demokratlar”ın “ENTES meselesini buraya taşıyamazsınız, seçimleri provoke ediyorsunuz, seçimlere müdahale ediyorsunuz” şeklinde başlayan müdahalesi dağıtım yapanların üzerine yürünmesine

dek vardı. Ancak devrimcilerin aldığı kararlı tutum ve seçimlere katılan diğer grupların sahip çıkması sonucu tacizler boşa düşürülerek dağıtımına devam edildi. Yağmura rağmen iki saati aşkın bir süre boyunca bildiri dağıtımı sürdürüldü.

Fiili müdahale çabasıyla ortaya çıkan gerginlik kısa sürmesine rağmen “sarı demokratlar”ın çeşitli tacizleri ve provokatif konuşmaları tüm dağıtım boyunca devam etti. Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları yaptıkları ajitasyon konuşmalarında, seçim sürecine ilişkin herhangi bir gruba destek gibi basit hesaplar peşinde olmadıklarını, böylesi bir müdahaleyi kendilerine “devrimci-demokrat” diyen grubun gerçek yüzünü teşhir etmek amacıyla gerçekleştirdiklerini ifade ettiler. Dağıtım sırasında Ahmet Tarık Uzunkaya ise yapılan hiçbir şeyden haberi olmadığını, hatta Gülistan Kobatan'ı da tanımadığını söyleyerek kendini aklamaya çalıştı.

Başta +İvme'den mühendisler olmak üzere Emek Hareketinden Mühendisler ve Politeknik gruplarının dağıtımı sahiplenilen tutumları da oldukça anlamlıydı.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları

İşçi ve emekçi hareketinden...

Eko Metal-Depar direnişi sürüyor...

İzmir Kemalpaşa'da Eko Endüstri ve Depar Yedek Parça fabrikası önündeki direniş sürüyor.

Birleşik Metal İş Sendikası'nda örgütlenen işçilerden 14'ü 25 Ocak günü işten çıkartıldı. Beko, Arçelik gibi firmalara çanak anten, Ford'a yedek parça üretimi yapan, Fransa'ya da jimnastik aletleri ihraç eden fabrikada toplam 133 işçi çalışıyor. İşçilerin çoğu Turgutlu, Bağyurdu ve Kemalpaşa'dan geliyor. İçeride çalışan işçilerin bazısı sigortasız çalıştırılırken, fabrikada işçi sirkülasyonunun da yoğun olduğu görülüyor.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın, Ekoendüstride yaşanan hak ihlalleri konusunda, dünyadaki sendikal kurumlara yaptığı bilgilendirme ve uluslararası dayanışma çağrısı sonuç verdi.

Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu (IMF) ve Avrupa Metal Sendikaları Federasyonu (EMF), ortak bir metin hazırlayarak Ekoendüstri'ye gönderdiler. İşten atılan işçilerin işe geri alınması ve işçiler üzerindeki baskıların son bulmasının istendiği metinde Ekoendüstri işçilerinin örgütlenme ve toplu sözleşme hakkına saygı gösterilmesi istendi.

Daiyang'da sendika düşmanlığı

Çorlu'da kurulu bulunan Daiyang Metal Sanayi Fabrikası'nda, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yetki tespiti için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na başvurusunun ardından BMİS üyesi 6 işçi işten çıkarıldı.

160 işçinin çalıştığı fabrikada işçilerin 126'sının BMİS'e üye olduğunu öğrenen Güney Koreli patron tehdit ve baskı yoluyla işçileri sendikadan istifa etmeye zorladı. İstifa etmedikleri taktirde fabrikayı kapatacaklarını ileri süren patron, işsizlik sopasıyla işçileri dize getirmeye çalışıyor.

İşten çıkarmalara gerekçe olarak ekonomik krizi gösteren patron bundan bir süre önce fabrikaya yeni işçiler almıştı.

İşten çıkarmaları protesto etmek için geçtiğimiz gün her iki vardiyada da yemek boykotu yapılırken süreç devam ediyor.

Kızıl Bayrak / Çorlu

Çemen Tekstil'de direniş sürüyor

Gaziantep Organize Sanayi Bölgesinde kurulu bulunan Çemen Tekstil'de direniş 27 gündür devam ediyor. Çemen Tekstil patronunun toplu iş sözleşmesi için masaya oturmaması üzerine DİSK Tekstil İşçileri Sendikası üyesi 300 işçi grevi sürdürüyor.

İşçiler ilk günkü inanç ve kararlılıkla grevi sürdürürken, patronun grev kırmak için işe aldığı işçiler her gün polis kordonu eşliğinde işe giriş-çıkışlarını yapıyorlar.

Sermaye devleti, grevi kırmak için kolluk güçlerini görevlendirirken bunun yanı sıra işçilerin fabrika önünde grev çadırı kurması da Gaziantep Valiliği tarafından yasaklanmış durumda.

Grevlerini sürdüren işçiler fabrikaya yaklaştırmazken, işçiler bu yüzden fabrikanın 100 metre uzağındaki meydana direnişlerini sürdürüyorlar. Soğuk hava koşullarına rağmen işçiler, akşam geç saatlere kadar burada bekliyorlar.

Vardiya değişimleri de grev kırıcı işçilere ve polislere dönük protesto gösterilerine sahne oluyor.

Esenyurt'ta direniş kazanıyor

Esenyurt Belediyesi'nin sendikasızlaştırma ve işten atma saldırısına karşı direnen belediye işçilerinin

direnişi kazanımlarla ilerliyor.

Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube üyesi 16 işçiden 7'si "işe iade" davası sonrasında işbaşı yaparken diğer işçiler de davanın sonuçlanmasını bekliyorlar.

19 Ağustos 2009 tarihinden itibaren Esenyurt Belediyesi önünde süren direnişe ilişkin açıklama yapan Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, uzun süredir yürütülen mücadelenin başarısının, kriz gerekçesiyle ya da sendikalaştıkları için işten atılan tüm işçiler için örnek oluşturduğunu ifade etti. Kararın TEKEL işçilerinin mücadele sürecine denk düşmesinin moral olacağını belirttiği açıklamada, kalan 9 işçi için hukuksal sürecin tamamlanmasının beklendiği söylendi.

Öte yandan 9 işçiden 5'inin davası da görüldü. Bir sonraki duruşmanın 25 Mart 2010 tarihinde görülmesine karar verildi. Direnişteki diğer 4 işçinin işe iade davaları 18 Şubat 2010 tarihinde görülecek.

Kent AŞ işçileri CHP'ye yürüdü

İzmir Karşıyaka Belediyesi'ne bağlı Kent AŞ'de çalışırken "daralma" gerekçesiyle 30 Nisan 2009 tarihinde işten atılan Kent AŞ işçilerinin, Karşıyaka Adliyesi 3. İş Mahkemesi'nde açtığı davanın 4. duruşması 8 Şubat günü görüldü. İşçiler duruşma sonrasında CHP Karşıyaka İlçe binasına yürüyerek, CHP'li milletvekillerinin TEKEL işçilerine sahip çıktığı gibi Kent AŞ işçilerine de sahip çıkmasını istedi.

"CHP milletvekilleri TEKEL işçilerine sahip çıktığınız gibi kendi belediyenizin attığı Kent A.Ş. işçilerine neden sahip çıkmıyorsunuz" pankartı arkasında CHP ilçe binasına yürüyen işçiler, CHP'lilere seslendi. Muhatap bulamayan işçiler, CHP'nin ilçe binasının önünde bir süre, "Vur vur inlesin, Deniz Baykal dinlesin!", "Vur vur inlesin, CHP dinlesin!", "Kent AŞ işçisi direnişin simgesi!", "Karşıyaka başkanı Karşıyaka düşmanı!", "Karşıyaka uyuma, işçine sahip çık" sloganlarını attı.

AKA Deri'de direniş sürüyor

Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren AKA Deri'de sendika üyesi 40 işçi çalışırken, üretimde sıkıntı yaşadığını belirterek daralmaya gideceğini söyleyen patron, öncelikle 4 işçiyi işten çıkardı. İşverenin sonradan yaptığı açıklamalara göre işten çıkarmaların devam edeceği dile getiriliyor.

Deri-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu fabrikalardan işçiler özellikle öğlen saatlerinde direnen işçilere destek amaçlı ziyaretler gerçekleştiriyorlar. Ayrıca AKA Deri fabrikasında çalışan işçiler de işe giriş ve çıkış saatlerinin yanı sıra öğle saatlerinde çadıra destek ziyaretlerinde bulunuyorlar.

Güncel ZDF-Satılık Asyetik https://tr.wikipedia.org

görüşmede fabrikada bulunan komitenin işverenle görüşmelere başlayacağı ifade edildi. Görüşmelerden bir sonuç çıkmaması durumunda işçilerin üretimden gelen güçlerini çeşitli yol ve yöntemlerle kullanacağı, direnişlerini sürdürecekleri belirtildi.

Kızıl Bayrak / Tuzla

TEKEL direnişi kazanana kadar...

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, "sendikal hak ve özgürlükler için oturma eylemi"nin yedincisini 10 Şubat günü Taksim Gezi Parkı'nda gerçekleştirdi. Eyleme Tek Gıda-İş Sendikası da pankart ve flamlarıyla katılarak destek verdi.

Eylemde konuşan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, TEKEL işçilerini ve Tek Gıda-İş'i kutladığını belirtti.

Siyasal iktidarın ve sınıfa ihanet edenlerin TEKEL direnişini karalama, küçümseme, sulandırma kampanyası başlattığını vurgulayan Çelebi, hiçbir karalamanın direniş gerçeğini gizleyemeyeceğini ifade etti.

Başbakan Erdoğan'ın sadece Türk-İş ile görüşeceğini açıklamasına da değinen Çelebi, "Çünkü Başbakan çözüm değil dayatma peşinde." dedi. TEKEL işçileriyle dayanışmayı yükseltmek için herkesi siyah kurdele takmaya çağıran Çelebi, "Yakanıza, evinize, arabanıza, camlarınıza siyah kurdeleler asın. Bugün aşı için, işi için, geleceği için direnen TEKEL işçisinin alnında sembolleşen siyah bantları her yere yayalım." dedi.

Çelebi, 12 Şubat toplantısının ardından daha etkin ve yaygın eylemler yapacaklarını da söyledi.

Açıklama sonrası katılımcıların yakalarına siyah kurdeleler takıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Muayenehane emekçilerinden eylem

Sağlıkta dönüşüm programı çerçevesinde uygulamaya sokulan Tam Gün Yasası ile işsiz kalan muayenehane emekçileri, 10 Şubat günü gerçekleştirdikleri eylemle mağduriyetlerinin giderilmesini istediler.

Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen muayenehane emekçileri "Tam gün" isimizden olduk" ve "Sayın Başbakan diklenmiyoruz, dik duruyoruz" pankartlarını açtılar.

Muayenehane emekçileri adına basın açıklamasını Necla Ponpe yaptı. Bu yasanın yürürlüğe girmesiyle birlikte 60 bin muayenehane çalışanının işsiz kalacağını belirten Ponpe, ailelerle birlikte 240 bin insanın olumsuz etkileneceğini söyledi. Açıklamaya SES, Dev Sağlık-İş ve Sosyal-İş de destek sundu.

Kızıl Bayrak / Ankara

t ve samimiyet bunalımı

H. Fırat

bunun mücadele içinde yarattığı kültür ve değerler sistemi her şeyin başıdır. Geleneksel sol her şeyden önce buradan kaybetmiş. Şu veya bu grubun ya da genel olarak sol hareketin durumuna bakarken, her şeyden önce buradan, bu belirleyici ayrım çizgilerinden bakmak gerekir. Politik ve moral açıdan durumu nedir, politik ciddiyet ve tutarlılık, mücadeleye ve emekçilere karşı samimiyet korunuyor mu, öncelikle bunlara bakmak gerekir. Zira gelinen yerde tasfiyeci çürümenin asıl tahribatı tam da bu alandadır. Bu da politik kimliğin ve çizginin bozulmasından ayrı bir olay değildir.

Tükenen küçük-burjuva devrimciliği

Günümüz dünyasındaki durumu ele alırken, **EKİM 1. Genel Konferansı**'nın bazı değerlendirmelerini anımsatarak yaşanan gelişmelerin bunları doğruladığını ifade etmiştim. Bugün aynı şeyi sol hareketle ilgili daha kuvvetli bir biçimde söyleyebilecek durumdayız. Komünistlerin genel olarak sol hareket, özel olarak da onun şu veya bu kesimi ya da grubu hakkında zamanında ortaya koyduğu değerlendirmelere, yaptığı eleştiri ve uyarılara dönüp bakınız, bunların bugün olduğu gibi doğrulandığını göreceksiniz. TDKP'den MLKP ve TİKB'ye kadar bu böyle. Genel olarak sol harekete ve özel olarak da bu akımlara ilişkin değerlendirmelerimiz, uyarılarımız ve öngörülerimiz belgelidir ve bunlara ulaşmak güç de değildir, neredeyse hepsi kitaplaştırılmıştır. Bu değerlendirmeleri ve eleştirileri yeniden inceleyiniz ve bu akımların zaman içindeki evrimleri ve bugünkü akibetleriyle karşılaştırınız, şaşırtıcı bir isabetlilik göreceksiniz. Bu gerçekte şaşırtıcı değildir; zira bizim çıkışımızda, bir yenilgi döneminin ardından, Türkiye sol hareketini çok yönlü ve derinlemesine incelemek, anlamak ve aşmak çabası vardır. Bunu yapan, bunu yaparak siyaset sahnesine çıkmayı başaran bir hareket, sol akımların mevcut ideolojik-sınıfsal özellikleriyle yüzyüze kalacakları akibeti de iyi-kötü önden görüp kestirebilirdi. Bizde olan da budur.

Biz siyasal mücadele sahnesine o güne kadarki sol hareketin eleştirel değerlendirmesi temelinde çıkmış bir hareketiz. Ciddi bir yenilgi almış ve tasfiyeci süreçlere sürüklenmiş bir devrimci hareketin içinden, bu yenilgiyi anlamaya, belirleyici nedenlerini bulmaya, anlayıp bulduğumuz ölçüde de onu aşmaya çalışarak kendi yeni bilincimizi ve siyasal kimliğimizi oluşturduk. Yani bizim çıkışımız, sol hareketin çok yönlü tahlili ve eleştirisi ile sıkı sıkıya bağlantılıdır. '60'lardan '80'lere evrilen ve '80'li yıllarda genel bir çözülme, dağılma ve tasfiye sürecine giren bir sol hareketin gelişme süreçlerini, temel ideolojik ve sınıfsal karakterini, kültür ve değerlerini anlama ve ileriye dönük olarak aşma çabası, bizim ortaya çıkışımızın temel dinamiği durumundadır. Böyle olunca, biz, geleneksel sol hareketin mevcut ideolojik-sınıfsal özellikleriyle gelecekte nasıl bir akıbetle yüzyüze kalabileceği üzerine de öngörülerde bulunabilecek önemli üstünlüklere sahiptik.

Türkiye'nin '60'lı ve '70'li yıllarında, işçi sınıfı, köylülük, şehir küçük-burjuvazisi, genel olarak kent ve kır yoksullarının katıldığı ileri boyutlar kazanmış bir sosyal mücadele vardı. '60'lı yıllardaki genel sol yükseliş, 12 Mart döneminin ardından ve '70'li yılların ikinci yarısında, radikalleşerek daha geniş boyutlar kazandı. Sol akımların oluşumu ve gelişimi de bu genel sosyal hareketlilikle sıkı sıkıya bağlantılı olarak, onun içinden, onu etkileyerek ve ondan etkilenecek oldu. Modern Türkiye'nin tarihinde ilk kez görülmüş bu türden bir sosyal hareketlenmenin yarattığı moral ve politik atmosfer, sol akımların yeşermesine ve hızla güçlenmesine de imkan sağladı.

Anılan dönemlerin mücadelelerine baktığımızda, radikal bir tutumla ortaya çıkan ve ileri düzeyde politizasyon yaşayan sosyal kesimin, gerek kitlesel katılımıyla ve gerekse de radikal eğilimiyle, büyük ölçüde kent ve kır küçük-burjuva kitleleri olduğunu görüyoruz. Elbette burada sözkonusu olan genel olarak küçük-burjuvazi değil, fakat daha çok onun aydınlanmış ileri ve ilerici kesimleridir. Geleneksel ve modern kesimleriyle Türkiye küçük-burjuvazisi çok karmaşık bir sosyal tabaka durumundadır. Sosyo-kültürel açıdan ve dolayısıyla politik eğilim yönünden büyük bir değişkenlik göstermektedir. Bu sınıfın belli kesim ve katmanları faşizmin, bir kesimi dinsel gericiliğin kitlesel tabanıdır, geçmişte olduğu gibi bugün de. Ama kentte ve kırdaki yaygın bir ilerici küçük-burjuva katman da var Türkiye'de. Bir dizi karmaşık ekonomik, sosyal, politik, kültürel etken, Türkiye'de güçlü bir ilerici küçük-burjuva kitle yaratmıştır ve bu radikalleşerek devrimci akımların doğmasına toplumsal-politik ortam oluşturmuştur. Radikal sol akımlar da daha çok bu sosyal zeminde ortaya çıktılar; buna uygun bir ideolojik-programatik perspektif edindiler, bu sosyal konuma uygun düşen bir siyasal çizgi izlediler; ve nihayet, bunun yansıması bir politik-örgütsel kültür ve değerler sistemi yarattılar.

Ama Türkiye'nin ilerici-devrimci küçük-burjuvazisi, '60'lardan '80'lere yaşanan ve büyük

toplumsal-siyasal çalkantılara sahne olan ilk yirmi yılın ardından, bu mücadeleyi taşıyacak politik ve moral gücünü yitirdi. Her iki devrimci yükselişi izleyen faşist bastırma ve ezme dönemlerinde, devrimci küçük-burjuvazi gerçekten ağır bedeller ödedi. 12 Eylül'de takibata uğrayıp tutuklananların (ki sayıları yüzbinleri buluyor) sosyal yapısına dönüp bakınız, ezici bölümüyle kentin ve kıran küçük-burjuva kökenli kadro ve sempatizanları ile yüzyüze olduğunuzu görürsünüz. Bu insanlar genel küçük-burjuva hareketliliğin öncü unsurları durumundaydılar. Radikal küçük-burjuvazi iki tarihsel dönem, ki bu iki on yıl demektir, bu yükü taşıdı ve karşılığında ağır bir bedel ödedi. Sonuçta küçük-burjuva siyasal öncüler kadar küçük-burjuva kitleler de yoruldu, eski dinamizmini, devrim arzusunu ve coşkusunu yitirdi.

Bu canlı politik sosyal gücün desteğinden yoksun kalmak, geleneksel sol akımlar için başlı başına bir bunalım etkeniydi. Buna yenilginin yıldırıcı etkilerini, bunun yolunu düzlediği tasfiyeci cereyanın ağır tahribatını ekleyiniz. Buna dünyadaki gelişmeleri, '89 çöküşünü ekleyiniz. Buna Kürt hareketinin paradoksal biçimde önce yükselişinden ve ardından teslimiyetinden gelen bozucu ve zayıflatıcı etkileri ekleyiniz. Buna sınıf ve kitle hareketinin yıllardır belli bir eşiği aşamamasını, bir türlü politikleşip devrimcileşememesini ekleyiniz. Bütün bunlar ve bunlara eklenebilecek öteki bazı etkenler, yükselişler içinde doğmuş ve kendini bulmuş geleneksel sol akımların bugün neden artık yolun sonuna gelip dayandıkları konusunda aydınlatıcı açıklamalar bulursunuz, ki bunlar bizim konuya ilişkin değerlendirmelerimizde, sürekli olarak ve belli bir sistematik içinde hep ele alınagelmıştır.

Stratejik kaygıların bir yana bırakılması

Bu akımlar Marks ve Engels'in temellerini attığı bilimsel sosyalizm adına ortaya çıkmışlardı. Gelgelelim küçük-burjuvazi, böyle bir dünya

görüşünün ve o dünya görüşüne uygun düşen bir programın yükünü taşıyabilecek bir sınıf değildi. Bilimsel sosyalizm modern işçi hareketinin teorik ifadesidir; o toplumsal dayanağını işçi sınıfı hareketinde bulabildiği ölçüde pratik yaşamda gerçek anlamını bulabilir ve sonuçlarına ulaşabilir. Özellikle bazı küçük-burjuva devrimci-demokrat akımların kavramakta olağanüstü bir yeteneksizlik gösterdiği temel sorunlardan biridir bu. Bunu örneğin DHKP-C ile tartıştığınızda size yanıt olarak şunu söyleyebiliyor: Biz dogmatik değiliz; bu ülkenin gecekondusundaki emekçiler, bu ülkenin gençliği, sizin o küçük-burjuva katmanlar diye küçümsediğiniz kesimleri çok daha radikal, çok daha iyi mücadele veriyor, oysa işçi sınıfı genellikle reformist bir eğilim gösteriyor!

Küçük-burjuva sınıfsal ideoloji ve kültür bu tür akımların bilincine ve ruhuna öylesine sinmiş ki, hem marksist geçinip hem de Marksizm’in bütün bir sınıf özünü oluşturan temel önemde bir teorik düşüncenin karşısına böyle çıkabiliyorlar. Burada kuşkusuz bir açık sözlülük var, ama bu dürüstlükten çok sindirilmiş bir sınıfsal konum ve kültürden geliyor; deyim uygunsu küçük-burjuva kimlik içlerinden bazılarının adeta genlerine işlemiş, bundan gelen bir doğallıkla söylüyor bunu, kendi sınıfının devrimciliğini savunuyor kendine göre. “Hak”, “hukuk”, “ekmek”, “adalet”, “vatan” derken, iki yüzyıldır küçük-burjuva popülist akımların temel ideolojik önyargılarını yinelediğinin farkında bile değil. Farkında olması da gerekmiyor, zira benzer sosyal-kültürel zeminler, benzer düşünce ve argümanların oluşumunu neredeyse kendiliğinden hazırlıyor.

Döneme uygun politika adı altında devrimci stratejik perspektifi yitirmek, geleneksel sol hareketlerin yeni dönemdeki (bundan ‘87’yi izleyen yeniden toparlanma dönemini kastediyorum) temel davranış biçimi oldu. Bir dönem için buna direnenler ise özellikle ‘90’ların ikinci yarısından itibaren bu yönelime girdiler ve geline yerde kendilerinden öncekilerle aynı yerde konakladılar. Devrimci stratejik perspektifin yitirildiği yerde, her şey günü kurtarmaya, pratik olarak güçlenmeye indirgenir. Başarılı bir taktik tabii ki çok önemlidir, ama her başarılı taktik bir stratejik çizgiye ve hedefe bağlı olmak zorundadır. Taktik-strateji ilişkisinin anlamı ve gereği budur. Sizin başarılı saydığınız taktiğiniz ancak devrimci stratejinize bağlıysa ve ona hizmet ediyorsa bir anlam taşır ve devrimci sonuçlar yaratır. Yoksa belki günü kurtarırsınız ama geleceği kesin olarak kaybedersiniz. Ola ki güncel planda güçlenirsiniz de, ama bu arada gelecek hedeflerinizden koparsınız. O zaman da elde ettiğiniz sözde başarının devrimci açıdan bir kıymeti kalmaz. Reformizmi tercih ettiyseniz mesele yok, ama devrimcilik iddiası taşıyorsanız, bu davranışınızla siz geleceği güne feda etmiş olursunuz. Kuşkusuz önemli olan gelecektir deyip günü ihmal ettiğiniz bir durumda ise, bu kez salt o güzel gelecek hayalinizle başbaşa kalırsınız, bu da sorunun öteki yönü.

Rosa Luxemburg, Alman sosyal-demokrasisi reformizm yoluyla kitleleri kolay kazanabileceğine inanıyor, oysa Bolşevikler bunun tam tersinin doğru olduğunu kanıtladılar, diyor. Kitleleri devrime kazanmanın yolu devrimci politika ve taktikler izlemekten geçer, demek istiyor. Bolşevikler devrimci politika ve taktiklerle kitlelerin kazanılabileceğini gösterdiler. Çünkü devrimci taktik, temelde kitlelerin çıkarlarına ve gerçek ihtiyaçlarına uygun düşer.

Elbette bunu mekanik değil fakat diyalektik bir biçimde kavramak gerekir. Öylesine özel tarihi koşullarla yüzyüze kalabilirsiniz ki, ilkelere bağlı kaldığınızda ve devrimci taktik izlediğinizde uzun dönemler etkili olmayabilirsiniz de. Ama bu durumda sabırlı ve inatçı olacak, ilkelere ve devrimci taktiğinize sadık kalacak, izlediğiniz politikaların güç kazanacağı zamanı, deyim uygunsu sıranızı bekleyeceksiniz. Bukalemun gibi o günkü sosyal

ortama uymayacaksınız. Çizgiyi somut koşullara uydurmak demek, kendi temel ilkelerinizi bir yana bırakmak demek değildir. O günün gerçekliğini de hesaba katarak gerekli esnekliği göstermek, fakat asla ilkelere dayalı konumunuzu bozmaksızın sabırlı ve sebatkar davranmak demektir. Örneğin, evet ben devrimci amaçlar güdüyorum, devrimci ilkelerime ve çizgime sadık kalacağım, ama bunun şu görünür zaman dilimi içerisinde fazla bir sonuç yaratmayacağını da bileceğim, soluğumu tutacağım, dönemimi ve dolayısıyla sıramı bekleyeceğim, her türlü olanağı ve fırsatı da kullanmasını bilerek geleceğe hazırlık yapacağım der, bunun sağladığı bir soluk ve sabırla davranırsınız. Küçük-burjuva sabırsızlığı içinde olanlar bu ilkesel tutarlılığı gösteremezler ve sanıldığı gibi her zaman maceracı bir çizgiye değil, tersine çoğu kere reformizme kayarlar. Türkiye solunun şu on yılında sayısız örneklerini görüp izlediğimiz gibi.

Kendini aşamayanların geriye düşmesi ya da tükenişe sürüklenmesi

‘60’lı ve ‘70’li yılların o küçük-burjuva sosyal hareketliliği içerisinde kendi programını, çizgisini, kültürünü, örgüt zihniyetini, mücadele anlayışını, kadro tipini ve nihayet ahlakını oluşturmuş akımlardır bunlar. Belli bir sosyal-kültürel zeminde oluşmuş ve kökleşmiş bir kimlik nasıl değiştirilebilirdi? Bu iki türlü olabilirdi. İlkin, yenilgiler sarsıcıdır, sarsıcı yenilginin yarattığı açıklıklar üzerinden baktığınızda, kendi kimliğinizdeki yapısal zaafları fark edebilir ve pekala aşmak iradesi ortaya koyabilirsiniz. İkinci olarak, bağlandığınız bazı idealler ve hedefler vardır, komünizmi, sınıfsız ve sömürsüz bir toplumu hedefliyorum iddiasındasınız, temellerini Marks ve Engels’in attığı bilimsel komünizme inandığınız inancındasınız. Eğer bu inançta samimiyseniz, bunun sizin için hâlâ da bir değeri varsa, bu durumda kendi küçük-burjuva kültürünüze bile savaş açabilirsiniz. Ama siz onu bir süs, dönemin bir tür moda ideolojisi olarak görüyorsanız, onunla organik olarak bütünleşme, onu özümseme ve kendini ona göre biçimlendirme kaygınız yoksa, o zaman bu süsü ya da etiketi belki gene korursunuz; ama gerçekte, başka bir dünya görüşünün, ideoloji ve kültürün, başka bir sosyal zeminin siyasal akımısınız ve öyle de kalmaya devam edersiniz.

Bu, solun çok temel önemde bir tutarsızlığıydı. Ama siyasal yaşamda tutarsızlık uzun vadede başarısızlığa, toptan yozlaşmaya ve çöküşe yol açar. Ne dir

tutarsızlık? İşçi sınıfı davasını ve ideolojisini taşımak iddiasındasınız, oysa işçi sınıfı dışındaki bir sınıfın zemini üzerinde ürettiğiniz ideolojik-kültürel alışkanlıklara, değerlere, ahlaka kıskançlıkla bağlısınız. Bu tutarsızlık sizi tüketir ve çürütür. Burada mesele güç kaybedip etmemek de değildir. TDKP devrimcilikten reformizme geçtiğinde gücünü korudu, hatta bir parça da geliştirdi, ama bugün sonuçlarını görüyoruz.

Yenilgi sonrası muhasebe dönemi büyük ölçüde bizim ortaya çıktığımız döneme denk gelir. Bu, solda bir iç değerlendirme, hesaplaşma, ayrışma ve yeniden saflaşma dönemiydi ve biz bu dönemin ürünüyüz, dönemin en temel ihtiyacı olan geçmişle hesaplaşma dinamizminin ürünüyüz. Bu, ki başlangıç olarak kabaca ‘87 yılına denk geliyor, devrimci hareketin yeni yeni kendine geldiği, hapishaneden ileri kadroların çıktığı, bir parça gençliğin, bir parça işçi sınıfının hareketlendiği ve Kürt direnişinin de yavaş yavaş umut saçmaya başladığı bir dönemdi. Bu dönemde, geleneksel devrimci akımlar yenilginin nedenlerini anlamak çabası içerisinde köklü bir muhasebeye yönelebirlirdi. Bu elbette, her zaman özenle vurgulayageldiğimiz gibi, bu akımlarda toplu bir yenilenme ve dönüşümün değil, fakat yalnızca sağlıklı bir iç ayrışma ve saflaşma zemini olurdu. Bir kısım güçler, teori ve pratikte işçi sınıfı devrimciliğine sıçrarken, öteki bir kısmı geriye düşer, reformizme kayar, düzen içi liberal sol akımlar haline gelirlerdi. Ve bu, devrimci açıdan gerçekten son derece sağlıklı bir durum olurdu.

Ama geleneksel küçük-burjuva devrimci-demokrat akımlar bunu başaramadılar, bu muhasebeyi yapamadılar. Bu ise sonuçta hareketin liberalizme kaymaya eğilimli öğelerine yaradı. Zira kendi iç hesaplaşmasını, dolayısıyla ayrışmasını yaşayamayan bu gruplardan bir kısmı toptan yozlaştı ve reformizme kaydı. Bundan kendini yakın zamana kadar iyi-kötü koruyanlar, ya da koruduğunu sananlar da sonunda bu kaçınılmaz akıbete uğradılar, ya da buna bile vakit bulamadan yokoluş sürecine girdiler.

Kehanet değil marksist tahlil

Bizim daha o zamandan temel önemde tespitlerimiz vardı, bunlara getirmek istiyorum sözü. Kaldığınız yerden devam etmeniz mümkün değil, ilerlemeyen kaçınılmaz olarak geriler, geriye düşer, diyorduk biz ve bunun bir yasa olduğunu önemle vurguluyorduk. **TDKP**’nin içinden çıktığımız için, bunu öncelikle ve özellikle TDKP’ye söylüyorduk. TDKP ilerleyemedi,

geçmişle hesaplaşma ve bu temelde kendini aşma çabası göstermek bir yana, buna yönelik girişimlere karşı gerici bir direnç gösterdi. Peki sonuç ne oldu? Sonuçta bizim değerlendirme ve öngörülerimiz tam bir kesinlikle doğrulandı. TDKP buharlaşıp yok oldu, yerini EMEP gibi sosyal-reformist liberal bir partiye bırakarak.

Geçmişin marksist açıdan eleştirisine ve aşılmasına gerici bir direnç gösterenler, inkarcı ve tasfiyeci diyorlardı bize o zamanlar. Biz ise, bu çizgide tutucu bir ısrar gösterirseniz eğer, gerçekte artık orada da tutunamaz, çok geçmeden geriye düşer, bugünkü çizgiyi bile savunamaz hale gelirsiniz ve böylece, gerçek inkarcılığa asıl o zaman bizzat siz düşerseniz, diyorduk. Bu öngörümüz de tam olarak gerçekleşmiş bulunuyor, üstelik daha ‘90’lı ilk yıllarda. TDKP kendini, kendi çizgisini, kendi ideolojik ve örgütsel kazanımlarını bile savunup koruyamadı, en berbat bir liberal açılım ve dönüşüme bunların hepsini feda edip sahneden çekildi, yok olup gitti. Bu akıbetin kahramanları bugün “Denizler’in yolu 30 yıl sonra parlamentoya çıkmıştır” diyerek, nereden nereye geldiklerini de en veciz bir biçimde göstermiş oluyorlar. Onlar kendilerini inkar ettikleri gibi ‘71 devrimcilerinin devrimci mirasını da terk ettiler, gerisin geri TİP’in o pespaye oportünizmine ve parlamentarizmine döndüler. Bu denli yozlaştılar ve kendi devrimci geçmişlerinden tümüyle koştular.

Böylece bizim daha en baştan, daha ‘87 yılındaki o ayrışma günlerinde söylediklerimiz, tamı tamına gerçekleşmiş oldu. Neredeyse kehanet ölçüsünde. Ama elbette sözkonusu olan bir kehanet değil, fakat tümüyle bilimsel bir bakış ve buna dayalı tahlildi. Biz bu küçük-burjuva devrimci demokrat bir çizgidir, ama ayrışma noktasına gelmiştir, ileriye ve geriye doğru. Ya küçük-burjuva devrimciliği işçi sınıfı devrimciliği doğrultusunda aşılabacaktır, ileriye çıkılacaktır; ya da küçük-burjuva devrimciliği bile korunamayacak, sonuçta küçük-burjuva reformizmine, liberalizme kayılacaktır, demiştik. Biz bunları ‘87 yılında söyledik (söylediklerimiz kitaplaştırılmış olarak orta yerde duruyor) ve yalnızca dört yıl sonra TDKP, bunu tüm açıklığı ile doğruladı. Biz bunları söylerken söylediklerimiz başkalarına inanılmaz görünüyordu, o günün TDKP hayranları da bizi inkarcı olarak görüyorlardı. TDKP’deki köklü kimlik değişimi tabak gibi ortaya çıktıktan sonra bile onların bunu kavrayıp kabullenebilmeleri için bir üç-beş yılın daha geçmesi gerekti, bu denli geriden geliyorlardı.

Biz orada bir tahlil yapıyoruz, sözkonusu hareketin ideolojik-sınıfsal karakterine ilişkin bir çözümleme yapıyoruz ve ortadaki eklektik kimliğin bu şekliyle korunmasının artık olanağı yoktur; burada durulmaz, ya ileriye çıkılır ya geriye düşülür, diyoruz. Nitekim o günkü TDKP bu ayrışmayı yaşadı da, kendi içinden yönleri ileriye ve geriye olan iki ayrı akım çıkardı. Biz ileriye çıktık ve bu gelişme bugünkü TKİP’ye vardı, ötekiler geriye düştüler ve bu gelişme belli evrelerden geçerek sonuçta bugünkü EMEP’e vardı. Bir zamanların o pek kibirli ve keskin TDKP’sinden bugün devrimcilik adına geriye iğne ucu kadar bir şey kalmadı.

Eğer Marksizm’i bir bilim olarak ele alıyorsanız, onun bilimsel yöntemini ciddiyetle kullanıyorsanız, birçok gerçeği önceden görmeniz mümkün. Bizim sadece TDKP ile değil, fakat **PKK** ile ilgili öngörümüz de doğrulandı. Biz ‘92 yılında, Kürt hareketi artık bir “yol ayrımı”ndadır; bu durumda ya Türkiyeli emekçilerle birleşerek ulusal kurtuluş mücadelesini sosyal devrim davasının bir parçası haline getirmek doğrultusunda ilerler, bu ise devrimci çizgide derinleşmek demektir; ya da bunu başaramaz da ulusal özelemleri kendi içinde amaçlaştırırsa, bu taktirde mevcut çizgide bile tutunamaz, geriler, düzenle uzlaşma ve bütünleşme yoluna girer.

Bizim sorunu böyle ortaya koyduğumuz dönemde,

PKK’nin zamanla devrimci çizgiyi terkedip düzenle bütünleşme yoluna gireceği hiç kimsenin aklından bile geçemezdi. Oysa biz bu değerlendirmeyi tüm açıklığı ile ‘92 Nisanı’nda yaptık. Abdullah Öcalan İmralı savunmasında; ‘92 yılı bizim için dönüm noktası oldu, ben o noktadan itibaren aslında tümüyle yeni bir çizgiyi gündeme getirmek istiyordum, ama koşullar elvermedi, devlet cevaz vermedi, taban direndi vb. sonuçta olmadı, diyor. Şimdi PKK’nin bugüne varan evriminin başlangıç noktasının ‘92 yılı olduğu konusunda artık genel bir mutabakat var sol çevrelerde. Ama bizde bu değerlendirme ‘92 yılında, yani tam da zamanında, bir tahlile dayalı olarak **Ekim**’in “*Kürt Hareketi Yol Ayrımında*” başlıklı başyazısında ortaya konulmuştur.

Biz **TİKB** için, bu kafayla hiçbir yere gidemez dedik ve bunu nedenlerini marksist eleştiri yoluyla ortaya koyduk, üstelik onun henüz pek de güvenli ve kibirli olduğu bir evrede. Gidebildi mi peki? O “küçük ama bolşevik müfreze”den bugün geriye ne kaldı, bilen var mı? Ellerinize koca bir miras vardı oysa, 12 Eylül dönemi direnişlerinin getirdiği büyük bir politik ve moral motivasyona sahiptiler. Ama işte sorun da buradaydı; yalnızca bununla bir yere gidilmezdi, temelde bu bir çizgi sorunudur, anlaşılması gereken buydu. Nitekim gidilemediği somut olarak görüldü de; TİKB de tıpkı TDKP gibi kendi devrimci mirasına sahip çıkmadı, geleneklerini koruyamadı ve sonuçta Türkiye’nin en marjinal gruplarından biri durumuna düştü. Örgüt sorununa zamanında öylesine vurgu yapanlar, bundan umutlarını kestiler ve kendilerine şimdilerde “teorik” akıl hocalığı misyonu biçmiş bulunuyorlar. Bir zamanlar “küçük ama bolşevik müfreze” oldukları iddiasındakiler için gerçekten pek hazin bir akıbet bu, ama hiçbir biçimde şaşırtıcı da değil. (Bkz. H. Fırat, **Polemikler: Devrimci Proletaryaya Yanıt**, Eksen Yayıncılık -KB)

MLKP’yle ilgili söylediklerimiz de giderek gerçekleşiyor. Açın örneğin “**Liberal Demokratizmin Politik Platformu**” kitabının önsözünü, orada, bugün TDKP’nin uğramış bulunduğu akıbet kendisiyle aynı ideolojik-politik platformu taşıyan akımların yarınına ışık tutuyor; bunu inanılmaz bulacak olanlara, ama on sene önce TDKP ile ilgili söylediklerimiz de aynı şekilde inanılmaz görünüyordu, oysa bugün herkesin paylaştığı bir gerçek olarak orta yerde duruyor, deniliyor. (H. Fırat, **Eksen Yayıncılık, Genişletilmiş 2. Baskıya Önsöz** -KB)

Bugün MLKP ile EMEP siyasal sahnede en iyi anlaşılan, artık birçok konuda birlikte davranan, birbirlerini kollayıp kayıran iki çevre haline geldiler. MLKP yayınlarında devrimci akımların adı unutuldu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

artık, o ünlü “komünistler ve devrimciler” tekerlemesi çoktan bir yana atıldı. Artık varsa yoksa DEHAP, EMEP, SDP ve ESP dörtlüsü, yani bildiğimiz o reformist DEHAP Bloku var. Aynıların aynı yerde buluşmasından başka nedir ki bu!

Biz söylenmesi gerekeni zamanında söyleriz. Zamanında TDKP’ye söylediklerimiz biliniyor ve işte TDKP’nin akıbeti. Zamanında PKK’yle ilgili söylediklerimiz orta yerde ve işte PKK’nin akıbeti. TİKB ile ilgili söylediklerimiz koca bir kitap olarak ortada ve işte TİKB’nin akıbeti. Ve nihayet MLKP için söylenenler, onlar da bir bir gerçekleşiyor.

Yineliyorum, bunun kehanetle bir ilgisi yok. Bunu önden kestirebilmenin hiçbir güclüğü de yok. Ortada bu hareketlerin bir kimliği, bir çizgileri ve bu çizgideki evrim ve değişim var. Bizim MLKP polemğinde yaptığımız nedir? Onların dünkü çizgisini, kuruluş belgelerinde ortaya koyduğu perspektifleri alarak bugün geldiği noktayla karşı karşıya koymaktır. Siz dün şuradaydınız, iyi-kötü devrimci kaygılarınız vardı, tüm tutarsızlıklarınıza rağmen genel olarak devrimci bir zeminde duruyordunuz, oysa şimdi dünkü bu konumu ve kaygıları bir yana bırakarak artık şu noktaya gelmiş bulunuyorsunuz; ama bu gelişiniz rastlantı olmadığı gibi öyle çok bilinçsizce bir sürükleniş de değil, ne yaptığınızı, neyi seçtiğinizi pekala biliyorsunuz, ne var ki bunu örtülü bir biçimde, tabanınızı buna adım adım alıştırarak oportünistçe yapıyorsunuz, diyoruz. (Bkz. H. Fırat, **Tasfiyeci Sürecin Son Aşaması: Parlamentarizm, Eksen Yayıncılık, s. 171-300** -KB)

Bunu oportünistçe, deyim uygunsa sinsi bir biçimde yapıyorlar, zira ciddiyetleriyle birlikte samimiyetlerini de yitirmiş bulunuyorlar. Ortalığı aldatarak reformizme gidiyorlar, ama bunu tabanlarını koruyarak yapmak istiyorlar. TDKP de benzer bir tutum izlemedi mi? TDKP yayınları en keskin ve “devrimci” yazılara, tam da EMEP açılımını yaptığı dönemde yer verdi. Bu ülkede sosyalizm adına mücadele yürütecek bir partinin legal olarak kurulabileceğine inanmak, bu ülkede özgürlüğün var olduğunu kabul etmek demektir, bu ise en büyük sahtekarlıktır diye yazdı, *Özgürlük Dünyası*, legal parti hazırlıklarının son aşamaya geldiği bir sırada (bkz. “*Yasal Çalışma ve Yasalcılık-2*”, sayı: 77, Nisan-Mayıs 1995) Oysa sahtekarlığın kendisi tam da köklü bir konum ve kimlik değişimini böyle aldatıcı vurgularla gizleme çabasındaydı. Reformist bir açılım yapılırken en devrimci laflar edilerek, devrimci ilkeler döne döne tekrarlanarak, böylece insanlar aldatılmaya ve sersemletilmeye çalışılıyordu.

MLKP bunalımlı bir sürecin ardından beş yıl sonra bir kongre yapıyor, ama ne tartıştığı belli değil. Pratiğine bakıyorsunuz, adım adım ama doludizgin reformizme kayıyor. İşte böyle bir dönemde, yapılan kongre “Devrimin zaferi için yaşasın MLKP!” sloganını ortaya atıyor. Bu kulağa pek de hoş geliyor, ama dipten dibe yaşanan tasfiyeci çürümeyi örtmenin ve peşpeşe yapılan tasfiyeci açılımları gizlemenin bir örtüsünden başka hiçbir anlam taşımıyor. Komünistlerin somut düşünsel kanıtlara ve olgulara dayalı ideolojik eleştirisini en bayağısından bir küfür ve hakaretle karşılayanların durdukları yere dönüp bakın. Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyim derler; DEHAP, EMEP, SDP ve ESP’ye bir arada bakın, kimin nereden nereye geldiğini ve artık nerede durduğunu sayfalar dolusu eleştiriden daha açık ve sahici biçimde görürsünüz. Konumlar bu denli netleşmiş, saflar bu denli açık bir biçimde oluşmuş bulunuyor.

Temmuz 2003

(H. Fırat, **Dünya, Türkiye ve Sol Hareket**, Eksen Yayıncılık, Temmuz 2004, s.141-158)

(H. Fırat, **Tasfiyeci Sürecin Son Aşaması: Parlamentarizm**, Eksen Yayıncılık, Haziran 2007 s.301-332)

İşçi sınıfı direnişlerle kendi ideolojisine yaklaşıyor!

A. Eylül

TEKEL işçilerinin haftalardır süren direnişi ülke gündeminde geniş bir yer tutuyor. TEKEL işçileri, her ne kadar özelleştirme politikalarının hayata geçirildiği dönemi ıskalamış da olsalar, bu politikaların sonuçlarına karşı işçi sınıfının bütününde bilinç açıklığı yaratan/yaratacak bir sürecin taşlarını döşediler/döşüyorlar. Bugün halen süregelen direnişin sonunun nereye varacağından bağımsız olarak, salt bu bilinç açıklığı yönüyle dahi, işçi sınıfı mücadelesi açısından son derece önemli bir kazanım elde etmişlerdir. Direnişin bugüne kadar ortaya çıkardığı sonuçlarla dahi, işçi sınıfına özelleştirme saldırısı-sonuçları ve bunlara karşı mücadelenin zorunluluğu üzerine güçlü bir ders vermiştir. Bu bağlamda TEKEL işçilerinin gerek bundan sonra atacağı adımlar, gerekse bu mücadelenin sonucunda ortaya çıkacak tablo, artık direnişteki işçilerin sosyal statüleri, bireysel/toplu hakları gibi başlıklardan öte bir anlam taşımaktadır. Her türlü abartıdan uzak olarak bu süreç işçi sınıfı mücadelesinin bir dönemini olumlu ya da olumsuz yönde belirleyecek bir önem kazanmıştır.

TEKEL direnişinin bugün çirkef bir saldırı ile karşı karşıya kalması, direnişin etkisinin demagoji ve manipülasyon denizinde boğulmak istenmesi ve son ayların popüler tatlı su demokratlarınca özen ve ısrarla gözardı edilmesinin gerisinde de, işte bu önem yatmaktadır. Sınıf mücadelesini hedef alan saldırıların her zaman doğrudan olmadığı da bilinen bir gerçektir. Bu aynı önem, TEKEL işçilerini, etrafında konuşlanan tırnak içi muhalefete, direnişten nemalanmaya endekslenmiş rant kavgasına karşı da mücadele etmek zorunluluğu ile karşı karşıya bırakmıştır. İşin özü, TEKEL işçileri durgun bir suya taş atmıştır. Şimdi sermaye düzeninin bir cephesi bu su hemen durulsun isterken, diğer cephesi kendi çıkarları doğrultusunda birilerinin boğulmasının ardından bu sonuç gerçekleşsin istiyor. Bu tablo karşısında özelde TEKEL işçisine ve genelde işçi sınıfına ise dostunu düşmanını tanımaktan başka çıkar bir yol görünmüyor.

“İdeoloji kışkırtır, kapitalizm uzlaştırır”

TEKEL direnişinin başladığı günden bu yana sermaye düzeninin dönemsel sözcüsü AKP cephesinden net, saldırgan ve bir o kadar da tavizsiz bir tutum içerisine girilmiştir. Bu şaşırtıcı da değildir. Zira TEKEL direnişinin sınıf mücadelesi açısından yarattığı olanaklar sınıf düşmanları cephesinden de rahatlıkla okunabilecek bir açıklık taşımaktadır. İşte sırf bundan ötürü AKP bürokratları cephesinden hemen her gün TEKEL direnişini hedef alan açıklamalar yapılarak direnişin yarattığı moral güç kırılmaya çalışılmıştır.

Başta Tayyip Erdoğan olmak üzere, tüm AKP bürokratlarınca yapılan açıklamalar birkaç ana vurgu noktası taşımaktadır. Bunların başında, TEKEL direnişinin kendisinin ve bu direniş ile ilgili yapılan bütün açıklama ve eylemlerin “ideolojik” olduğu argümanı gelmektedir. Bunun yalın bir doğruyu ifade ettiği ise ortadadır. Elbette TEKEL işçileri

cephesinden örülen mücadele baştan sona bir ideolojinin doğrulanmasıdır. Bir ideolojinin yönlendirmesinin ürünü değildir ama bu ideolojik yaklaşımın öngörüsünün bir ürünü, deyim yerindeyse olmazsa olmazıdır.

Kapitalistler cephesinden yıllardan bu yana ideoloji kavramı etrafında bir orta oyunu oynanmaktadır. Bu oyun o kadar komik bir düzeye varmıştır ki, artık işi inceden inceye, kapitalizmin bir ideoloji olmadığı ama insan doğasının olağan yaşama biçimi olduğu saçmalığını empoze etmeye varmıştır. Kapitalist ideolojinin sözcülerine göre; *“kapitalizm ideoloji değildir! Ve bütün ideolojiler sosyal yıkımları, toplumsal çatışmaları ve bölünmeleri getirir. Kapitalizm ideoloji olmadığı için toplumsal refah ve barış ancak bu düzende sağlanabilir. İdeoloji kışkırtır, kapitalizm uzlaştırır.”*

Bu tezlerin bu ölçüde komikleşmesinin gerisindeki neden ise kapitalizmin kendisine tehdit olarak gördüğü tek ideolojinin komünist ideoloji olmasıdır. Bu durumda; kapitalizm işçi sınıfının yaşadığı sorunları basit birer uyumsuzluk olarak nitelerken, komünist ideolojinin ortada yaşananın açık bir sınıf savaşı olduğunun adını koyması garip değildir.

Ancak AKP cephesinden TEKEL direnişine “ideolojik” suçlaması yapılmasının gerisinde başka bazı Türkiye’ye has nedenler de yatmaktadır. Zira Türkiye’de ideoloji, bütün bu tartışmalarla da paralel olarak öcü ilan edilmiştir. İdeoloji cop demektir, polis saldırısı, cezaevi, işkence demektir. Buradan da yola çıkarak denilebilir ki AKP cephesinden TEKEL eylemleri ile ilgili yapılan ideolojik tanımlamalar,

TEKEL işçisi ile beraber, o işçiyi açıktan ya da değil alkışlayan geniş yığınları etki altına alabilmek içindir.

Sosyal devlet masalı: “Hak değil, merhamet!”

AKP sözcüleri tarafından yapılan açıklamaların diğer vurgu noktalarını ise TEKEL işçilerinin 4/C’li olsalar dahi dolgun ücret alacakları, kıdem ve ihbar tazminatlarının ödenmiş olması, devletin bir sosyal yardımlaşma ve güvence sağlama kurumu olmadığı ve bütün bunların işçilerin hakkı değil ama hükümetin merhametinden gelen lütfu olduğu oluşturuyor. Erdoğan, TEKEL işçisi 4/C statüsünü kabul ederse 700-950 TL arası ücret alacaklarına vurgu yaparak bir taşla iki kuş vurmaya hedefliyor. Diyor ki; “bu memlekette bu ücrete çalışacak milyonlar var.” Bir başbakanın ağzından işsizlik güzellemesi! Erdoğan diyor ki “ey TEKEL işçisi yerine asgari ücretle çalışacak on bin kişiyi hemen yarın bulurum” ve yine Erdoğan diyor ki; “ey işsiz vatandaş, bunlar azla yetinmeyi bilmiyor! Bak sen işsizsin onlar fazlasını istiyor.” Hedeflediği ise açık; işsizler ordusu ile TEKEL işçisinin gözünü korkutmak ve yine işsizler ordusunu TEKEL işçilerine karşı kışkırtarak direnişi bu cepheden yalnızlaştırmak! Erdoğan bununla da sınırlı kalmıyor; “kıdemlerini, ihbarlarını verdik” diyor. Maliye Bakanı da ekliyor, “biz merhamet ettik”. Kısacası burjuvazi kendi iç hukuku ile dalga geçiyor. İşçi sınıfının yıllanmış bilinçsizliğine bel bağlayarak, böylece kendi yasal düzenlemeleri ile tanıdıkları

kıdem ve ihbar tazminatı hakkını bir lütuf gibi göstererek, alkış toplamaya çalışıyor.

Sonunda Erdoğan dayanamıyor ve ekliyor; “hangi memlekette herkese iş var. Burası yol geçen hanı mı?!” İşte aslında bu sözü alkışlamak gerekiyor. Zira sonunda sermaye düzeninin bir sözcüsü çıkıyor ve yıllar yılı işçi ve emekçilerin bilincini bulandıran “devlet baba” imgesini kendi eliyle yere çalıyor.

Hükümetin/sermayenin doğrudan ve dolaylı yordakçıları

Elbette TEKEL direnişi karşısındaki ideolojik cephe salt AKP’den oluşmuyor! Gerek sermaye eksenli şekillenmiş örgütlenmeler, gerek AKP yandaşı basın-yayın organları, gerekse ne olduğu belirsiz kimi “sivil toplum örgütleri”, TEKEL direnişi karşısında doğrudan AKP söylemlerini destekliyor. Bunlara bir de ‘yeni sol’ söylemi etrafında kenetlenmiş, sınıfsız sol kavramının mucitleri eskici liberalleri, sendika bürokratlarını ve koltuk sevdasındaki parlamento içi muhalefeti eklediğimizde dolaylı destek deyimi de yerli yerine oturuyor.

Gerçekten de bu yordakçıların hemen her birinin TEKEL direnişi karşısındaki konumlanışı ayrı bir değerlendirme konusu. Ama desteklerinin yalın görüntülerini kavramak için birkaç basit örnek yetmekte. Bütün Türkiye TEKEL direnişini tartışırken, aylardır çeşitli gündemler üzerinden demokrasi havariliğine soyunmuş *Taraf* gazetesi ve müdavimleri neredeydiler? Başta satır aralarında ve gelişen süreçte ise apaçık cümlelerle, tam da sermayenin yanındaydılar. Bu sahte demokrat çirkef liberaller, TEKEL işçilerini açıkça uzlaşmazlıkla suçlayacak, örtülü olarak darbecilikle itham edecek kadar da pervasızlaştılar. Satır aralarında emek-sermaye çelişkisinin ürünü bir direnişi dahi siyasal rant adına Ergenekon’a bağlama aczine dahi düştüler.

Peki, 22 Temmuz seçimlerinde solcu kesilip meclisten sandalye kapan Ufuk Uras ve *Radikal İki* solculuğunun mimarlarından Ahmet İnsel öncülüğünde gelişen ve geliştirilmeye çalışılan Yeni Solcular ne yapıyorlardı, TEKEL işçileri Ankara soğuşunu da karşısına almış direnirken? Onlar da yıllardır liberalizmin tezleri olarak bildiğimiz-ezberlediğimiz argümanlarla toplumsal muhalefetin bilincini bulandırmakla meşguldüler. Sınıf söylemine dayanmayan bir solun inşası ifadeleri ile TEKEL işçilerinin ne kadar yakınında ama kimin yanında olduklarını da basına ve kamuoyuna açıklamaktaydılar.

CHP, AKP’yi zayıflatmak derdindeyken, sendika ağaları ise tabandan gelen gücün ürünü olan bu direnişten nemalanıp ama sermaye düzenini de çok kızdırmadan süreci kazasız-belasız atlatmanın peşindeydi. İşte bütün bu odaklar; direniş çadırlarına gelenleri ile gelmeyenleri ile, TEKEL işçisi ile göstermelik de olsa yanyana duranları ile durmayanları ile objektif olarak TEKEL işçisi karşısında bir cephe. Ama bu geniş cephe ürkütücü değil, aksine umut vericidir. Zira sermaye düzeninin bu farklı kesimlerini bir şekilde yan yana getirebilecek tek tehdit sınıf mücadelesi olduğuna göre, sınıf mücadelesi karşısındaki bu kenetleniş TEKEL işçilerinin doğru yolda ilerlediğini göstermektedir.

Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yok! Kazanacakları bir dünya var!

TEKEL direnişinin etkisi gerek işçi sınıfı açısından gerek sınıf düşmanları açısından gerçekten de sarsıcı olmuştur. Ankara’nın karına soğuna, polis

saldırılarına, sendikal bürokrasinin oyalama hamlelerine karşı TEKEL işçisi yaklaşık 2 ayı bulan direnişleri ile sınıfa, mücadelede kaç cephede birlikte savaşması gerektiğini göstermiştir. Bu noktada eylem TEKEL işçilerinin iradesi dışında kim ne söylerse söylesin artık siyasal bir eylemdir. TEKEL işçisi artık özelleştirmelere, hak gasplarına karşı sınıfın direniş sembolü durumundadır. TEKEL işçisi, direnişin bu kısa döneminde mücadelenin zorluklarına göğüs germeyi öğrenmekte ve bunu sınıfa yol gösterici bir tarzda öğretmektedir.

TEKEL işçilerinden yansıyan, sendikal bürokrasinin karşısına dikilirken, kürsüyü işgal edip bürokratları grev ve eylem yapmaya çağırırken, çaresizliği ile mağrur bir işçi bölüğü değil, tersine, haklarını kazanmak için azim ve kararlılıkla direnen bir sınıf gerçeğidir. Bu ise TEKEL işçilerini sınıf mücadelesinin henüz başlangıç evresine, ancak kararlı bir ideolojik siyasal düzlemine çıkarır. Bugün sınıfın bir bölüğü TEKEL işçileri şahsında mücadele okulunda okumakta, öğrenmekte ve ancak sınıf mücadelesinin mevcut sınırları nedeni ile aynı zamanda öğretme görevi ile de karşı karşıya kalmış bulunmaktadır. TEKEL işçileri mücadelelerinin tüm sınıfın mücadelesi olduğunu haykırırken aslında bu bilinci dışı vurmuş olmaktadır aynı zamanda. Bu noktada açık ki bundan sonraki süreci bu siyasal bilinç, eylem ve örgüt düzeyindeki gelişmeler, direnişin sınıfın diğer bölüklerine taşınabilmesi belirleyecektir.

Direnin bugünkü tüm sınırlarına rağmen etkisi burjuvazi cephesinden de sarsıcıdır. Bu zamana kadar burjuva siyasetinde oluşan ezber TEKEL işçileri tarafından bozulmuştur; “bir iki hava boşaltma eylemi sonrası sendika bürokratları ile uzlaş ve direnişi bitir!” Bu yalın formül, sermaye cephesinden sınıfı, sınıf içindeki uzantıları aracılığı ile dizginlemenin ve denetim altında tutmanın öz bir ifadesidir. Ve bunda da deneyimlerle sabit belli bir başarısı olduğunu söylemeliyiz.

Ancak bu sefer beklentiler TEKEL işçilerinin sendika bürokratlarının da karşısına dikilen direnişleri şahsında boşa düşmüştür. Eylemi zor ile baskı altına almaya çalışan polis saldırısı, sendikal bürokrasi ile görüşme manevraları ardından gelen tehdit açıklamaları sermaye cephesinden yaşanan

sıkışmanın dışı vurumudur. Bu anlamı ile TEKEL direnişi sınıfın sınırlı bir bölümünün kararlı direnişinin sarsıcı etkisini sınıf düşmanlarına da güncel olarak göstermiştir. Recep Tayyip Erdoğan’ın “Kusura bakmayın bunu böyle söyleyeceğim, bir defa haklı bir eylem değil. Haksız bir eylem ve bu eylem daha önce söylediğim gibi ideolojik bir eylemdir ve bu ideolojik eyleme alet olanlar vardır” sözlerini bir kez daha düşünelim. Sermaye karşısında el pençe divan duran bir işçi kuşağı mıdır “haklı olan”? Ya da sendikal bürokrasinin oyunları ve polis zorbalığı karşısında direnme azmi gösteremeyen işçiler midir “ideolojiye alet olmayan”? Tayyip Erdoğan ideoloji üzerine yüksek perdeden atarken ardarda gelen tehditler sermayenin ve temsilcilerinin nasıl bir ideolojik bilinçle hareket ettiğini göstermektedir.

Bugün direnişin seyrini TEKEL işçilerinin siyasal bilinç ve eylem düzeyi belirleyecektir. Bugüne kadarki çok yönlü saldırılar karşısında 2 aylık direniş okulunun kazandırdığı siyasal bilinç düzeyi, sendikal bürokrasinin manevralarını alt etmeyi başarmıştır. Hakları için direnen işçileri bundan sonra daha çetrefilli bir süreç beklemektedir. Ancak işçiler açısından eylem her adımda siyasallaşmakta, geçen her gün işçilerin onlarca yıllık ideolojik-siyasal önyargılarında derin gedikler açmaktadır. Bu gediklerden korkan düzen haykırıyor “Eyleminiz ideolojik!” diye. Artıdeğer sömürsünün çarkları arasında yıllardır ezilen işçiler hak gasplarına karşı eylemlerinde karşılarında polis zorunu; bir cümle sermaye uşaklarını buluyor. Bu noktada işçi sınıfının kendi ideolojisine, sosyalizme sarılması kadar meşru hiçbir şey yoktur!

Bundan 162 yıl önce yapılan “Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var. Bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz!” çağrısı bugün de işçi sınıfının mücadele yolunu üstü örtülemez bir yalınlıkla gösteriyor. İşçiler bu çağrıya kulak verdiklerinde; işte o zaman sermaye devleti ideolojisi ile birleşmiş işçi sınıfının gücünün ne olduğunu anlayacaktır.

Bugün bu aşamada değiliz henüz. Ancak mücadele içinde geçen her gün başta TEKEL işçileri olmak üzere, direnen işçi sınıfı ideolojisine yaklaşıyor!

Sermaye devleti direnişi kırmak için çırpınıyor!

TEKEL işçilerinin kararlı direnişi düzen cephesini çok yönlü olarak köşeye sıkıştırdı. Haklı talepleri ve militan mücadeleleriyle toplumun gözünde büyük bir meşruiyet kazanan TEKEL işçileri diğer sınıf bölüklerine de yürünmesi gereken yolu gösterdi, umut oldu. Hal böyle olunca asalak patronlar düzeni için direnişi bitirmek ve oluşan olumlu değerleri yok etmek zorunluluk haline geldi.

Devlet geçmişte olduğu gibi sendika ağaları aracılığıyla direnişin içini boşaltmak ve kırıntı düzeyinde verilen haklarla uzlaşma sağlamak niyetindeydi. TEKEL işçileri bu yöntemi daha baştan boşa düşürdüler. Zira işçiler daha direnişin ilk haftalarından itibaren sarı sendikaları aşan ve onları kendi önünde itekleyerek de olsa yürüten bir pratik sergilediler. Dünün mücadele kaçkını Türk-İş ağaları taban basıncıyla hayal dahi edilemeyecek kararlar almak, mücadeleye sözcülük yapmak durumunda kaldılar. Direnişin kontrolünü tamamen kaybetmekten korkan Türk-İş bürokratları hükümet ile dahi karşı karşıya geldiler.

Direnişin uzlaşma ile sonlandırılmaması sermaye devletini daha da sert tutumlar almaya itti. Başbakan Tayyip Erdoğan bildik Kasımpaşalı üslubuna sarılarak işçileri tehdit etti ve son olarak Şubat sonuna kadar zaman tanıdı. Tanınan zamanda direnişin bitirilmesi ve Ankara'nın göbeğine kurulan direniş çadırlarının kaldırılması isteniyor.

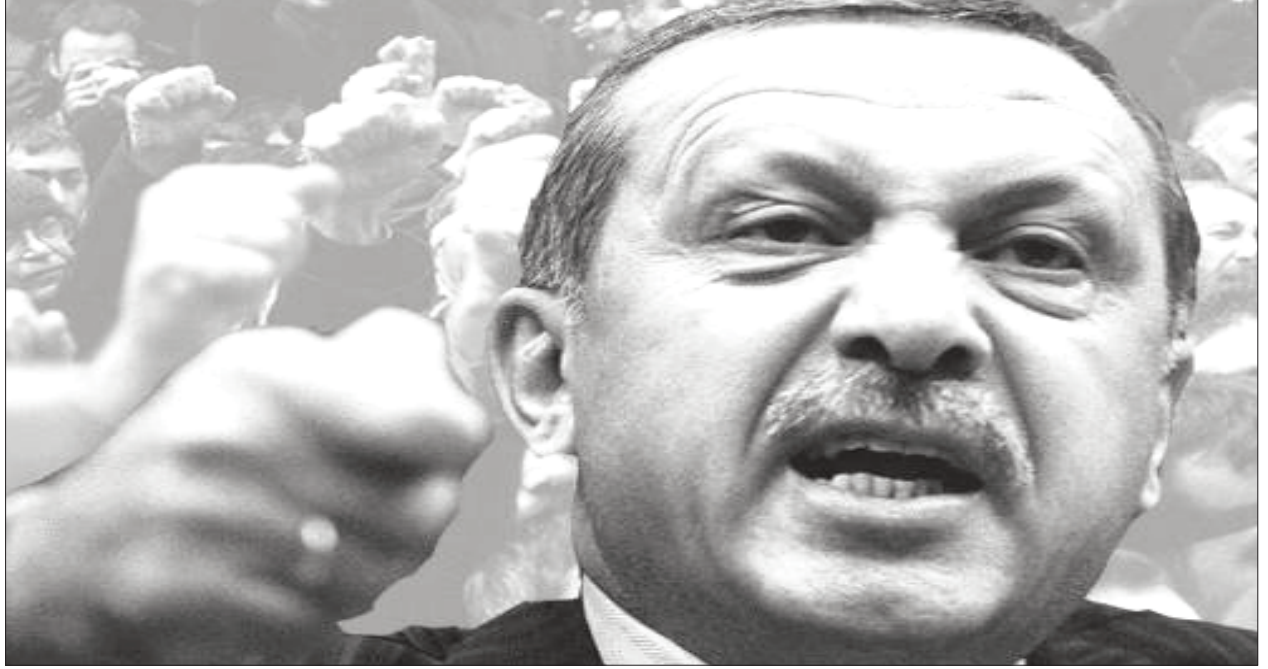
Bu tehditvari açıklamaların amacı açık. Direnişi sonlandıramayan sermaye devleti bir kez daha polis terörüyle direnişi kırmak ve işçileri teslim almak istiyor. Ancak bunun önünde büyük bir engel var, o da direnişin toplum nezdinde yarattığı meşruluk.

Direnişin meşruluğunu yok etme operasyonu!

Erdoğan'ın çadırlara saldırma ve polis köpeklerini işçilerin üzerine salma tehditleri tüm basında geniş yankı buldu ve tepkiyle karşılandı. İşçilere ay sonuna kadar zaman veren devlet, yaşanacak saldırı öncesinde direnişi toplum gözünde karalama ve haklılığını yok etme kaygısını duyuyor. Çünkü bugünkü haliyle direnişe saldırmanın başta AKP olmak üzere düzen güçlerini hayli zor duruma sokacağı biliniyor. Bu hesapları yapan devlet haftalardır çeşitli yöntemleri devreye soktu ve direnişe yönelik “özel harp dairesi”ni aratmayacak senaryoları ortaya attı.

Kuşkusuz ki direnişin başından beri işçilerin taleplerini karartmaya ve mücadeleyi karalamaya dönük propagandalar yürütülüyordu. İşçilerin yan gelip yattığı, 4 bin TL maaş aldığı gibi pek çok yalan ortalıkta dolaşıyor ve basın sansürü ile birlikte toplumu etkiliyordu. Ancak başta sansürün parçalanarak direnişin burjuva medyayı dahi ele geçirmesi, bir yandan da işçilerin ve destekçi güçlerin yaygın çalışmaları bu kirli propagandayı büyük ölçüde boşa düşürdü.

Sermaye devleti saldırı tehdidi ile paralel biçimde bu propagandayı daha da üst boyutlara taşıdı. Söylemlerde en fazla başvuru ise “yetim hakkı” oldu. Gerek Erdoğan, gerekse diğer bakanlar sıklıkla TEKEL işçilerini havadan para kazanmak isteyen kişiler gibi göstermeye çabaladıklarından “yetim hakkı yedirmem” edebiyatı hükümetin imdadına ilaç gibi yetiştirdi. Sanki yıllardır emek veren, üreten bu aynı işçiler

değilmiş ve işçiler haklarını aramıyor da başkasının cebine göz dikeyormuş edasıyla konuşan Erdoğan, işçiye yetimin hakkını yedirmeyeceğini söylemekten geri durmadı.

Şeytanın aklına gelmeyecek oyunlar

Bir başka palavra ise işçilerin hesaplarına yatırılan kıdem tazminatları üzerinden şekillendi. Erdoğan daha tazminatlar yatmaya başladığı ilk günlerde ekranlarda boy göstererek işçilere paralarını nasıl verdiklerini gerine gerine anlattı. Çıkarılması gereken sonuç ise hükümetin işçiye hakkını verdiği ve buna rağmen işçilerin eylemlerini sürdürdüğüyü. Yatırıldığı söylenen paralar “adı üstünde” işçinin kıdem tazminatı. Yani yasaların işçilere tanıdığı bir hak. Yıllardır verilen emeğin karşılığı. Ancak Erdoğan bu hakkı vermeyi bile sanki bir lütfmuş gibi göstermeye çalışarak direnişi zayıflatmanın hesaplarını yapıyor.

İşçilerin direnişi sefalet içinde, aç ve soğukta sürdürmesi de Erdoğan'ın saldırılarının hedefi oldu. Bu kez işçileri yalancılıkla suçlayan Erdoğan, işçilerin paralarını verdiklerini söyleyerek aç kalmalarının anlamı olmadığını iddia etti.

Kıdem tazminatları üzerinden oynanan en büyük oyun ise şeytana bile pabucunu ters giydirecek cinsten. Başbakan Erdoğan direnişi kırmak için yaptığı açıklamalar sırasında 5 bin işçinin tazminatını aldığını duyurmuştu. Burada anlatılmak istenen işçilerin paralarını aldıkları ve koşulları kabul ettikleriydi. Oysa bu durumun içyüzü çok geçmeden basına yansıdı. 5 bin işçinin Vakıfbank'da vadesiz hesaplara yatırılan ücretleri kendilerinden habersiz biçimde adlarına açılan vadeli hesaplara aktarılmış ve kağıt üzerinde paraların hesaptan çekildiği görüntüsü elde edilmişti. Bu veri Erdoğan'ın propagandalarının önemli de bir malzemesi haline gelebilmişti. Dahası bu hesap hareketi sırasında bir de utanmadan ücret kesintisi yapılmıştı.

Erdoğan'ın anlatmayı çok sevdiği verilerin bir diğeri ise 4/C'ye geçiş rakamları oluyor. 8 bin 247 işçinin 650 kadarının 4/C'den faydalanmak için başvuru yapması adeta direnişin sonuymuş, dağılma başlamış gibi bir havayla sunuluyor.

Uzun yıllar kirli savaş yürüten ve şovenizmin her zaman güçlü bir silahı olan Erdoğan, bu kez psikolojik

savaş denilince ilk akla gelen bildik bir düşman olur. Türkiye devleti için bu düşman PKK ve Kürt halkıdır. Geçmişte PKK'nın kaçak sarımsak getirterek Türkiye'de sarımsak üretimine sekte vurmayı amaçladığı gibi iddialar dahi ortaya atılmış olması, bu “bildik düşman” formülünü anlatmaya yeterli.

Devlet Bakanı Hayati Yazıcı TEKEL direnişine provokatörlerin karıştığını, PKK'nın direnişi yönlendirdiğini söylemekten geri durmadı. Provokatör edebiyatına sarılan devletin amacı direnişi marjinalize etme kaygısı taşıyordu. Ancak bu söylem gerek sendikal cephede gerekse de toplumun genelinde tepkiyle karşılandı.

Direnişi karalamaya çalışan bakan bunu yaparken kendisini komik duruma düşürdü ve sonra özür dilemek zorunda kaldı. Tüm toplumu saran ve taleplerini kabul ettiren bir direnişin böylesi provokasyon iddialarıyla kolayca yatıştırılamayacağı da bir kez daha görüldü. Aynı adı oyunu Ankara mitingi sırasında sendika ağaları da yapmış ancak işçiler ilerici ve devrimci güçleri aralarına alarak sahip çıkınca oyun boşa düşmüştü.

Abluka daralıyor!

TEKEL işçileri kararlılıkla mücadele etmelerine rağmen sermaye devleti direniş üzerindeki ablukasını daraltıyor. TEKEL işçilerine yardım yapan belediyelere dahi soruşturma açan devlet, çadırlarda kaçak elektrik kullanıldığı, çadırların çevreyi kirlettiği, esnafın rahatsız olduğu yalanlarına da sıklıkla başvuruyor. Çeşitli liberal güçler ipe-sapa gelmez eylemlerle direnişi karalamaya çabıyor, Hak-İş gibi satılmış sendikalar ise hükümete çanak tutuyor. Hükümet uzlaşma için yalnızca Türk-İş ile görüşeceğini söyleyerek konfederasyonların bir arada hareket etme zemini de dağıtıyor. Kuşkusuz ki tüm bunlar özel bir planlama ve yönelim ile uygulamaya konuluyor.

Devlet çok yönlü olarak saldırı hazırlıkları yaparken sınıf dayanışmasını yükseltmek ayrı bir önem kazanıyor. TEKEL direnişinin ruhu ne kadar geniş sınıf bölüklerine taşınırsa, sermayenin yalanları ne kadar geniş platformlarda teşhir edilirse saldırı tehdidi de o kadar zorlaşır. Direnişi ve dayanışmayı büyütme TEKEL direnişinin zafere ulaşması için elzemdır.

“Yarınlarımızı kazanacağız!”

TEKEL direnişi kararlılıkla sürerken, direnişçi TEKEL işçisi kadınlar da direnişte bir adım öne çıkıyor: 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nün 100. yıldönümü yaklaşırken, direnişçi TEKEL işçisi kadınlarla direniş sürecini ve 8 Mart’ı konuştuk.

- Direniş süreciyle ilgili düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

- Birnaz Altın (İzmir / Balatçık TEKEL): Direnişi şekillendiren sendika değil işçilerdir. Direnişin şekli işçilerdir. 2. büyük eylem bekliyoruz iki kademeli olabilir. Birincisi büyük genel miting. İkincisi, iki günlük genel dayanışma grevi değil, genel grev bekliyoruz. Süresiz açlık grevimiz devam etmektedir. Tüm bunların akabinde şu ana kadar bizimle inatlaşan başbakanın, hakkımız olan özlük haklarımızı vereceğine yüzde yüz inanıyorum. Hala ümitli olduğum için burada bu direnişin içindeyim. Diyelim ki başbakan etkili olacak iki günlük dayanışma grevine rağmen bize istediklerimizi vermezse iktidarın düşeceğine inanıyorum. Benim konfederasyonlardan tek beklentim etkili gerçek bir genel grevdir.

- Menşure Ogan (Bursa TEKEL): Bundan sonra “genel grev” diyorum. Şimdiye kadar çok iyi gitti. Birliğimiz beraberliğimiz bozulmadı bundan sonra da bozulmayacak zaten. Bundan sonrası için de genel grev düşünüyoruz biz. Bu şekilde bütün haklarımızı alacağız, bütün bayanların çadır kentlerde yaşamasını asla bir dahaki dönemlere bırakmayacağız. Bu dönem hepsini çözeceğiz. Yani şu dönem bayanlara yapılan haksızlığı, emeklerine yapılan haksızlığı, emeklerin gaspını görmemezlikten gelen insanları... Ölmek olsa da sonuna kadar direneceğiz. İşimizi kaybetmeye de razıyız biz. 4/C’ye de asla müracaat etmeyeceğim. Sonuna kadar kadın haklarının yanındayım, orada olacağım. Sonuna kadar da mücadelemi vereceğim.

Genel greve gidebilmek için halka ve işçiye düşen görevler var. İşçi burada yapması gerekenleri yapacak, halkımız buna destek verecek. On bin TEKEL işçisi varsa bunu ikiyle çarparsan yirmi eder üçle çarparsan otuz eder dörtle, beşle çarparsan elli bin altmış bin eder. Bu kadar insanı görmemezlikten gelen ismini vermek istemediğim iktidar partisi. Artık ismini bile söylemek istemiyorum, onlara isim bulamıyorum. Artık halkımızın bu şekilde değerlendirmesi lazım. Bugün belki isim olarak TEKEL işçisi olarak geçiyor ama yarının çocuklarının özlük haklarını elinden alıyorlar. Bizler yarınlarımızı kazanacağız. Biz bu mağduriyeti yaşıyorsak, mağdur da değiliz çok şükür insanlar öyle biliyorlar öyle bilsinler sorun değil. Bizler gayet iyiyiz, dimdik ayaktaız. Haklarımızı almadan dönmeyeceğiz. Bu haklar yarınların hakkı olacak bugünlerin değil.

- Açlık grevi eylemini sürdüren Türkan Abla: Aslında söylenecek çok şey var. Ama şunu söyleyebilirim. Böyle bir ülkede yaşadığım için utaniyorum. İnsan haklarının bu kadar hiçe sayıldığı bir ülkede yaşadığım için utaniyorum.

- Songül Aydın (İstanbul / Cevizli TEKEL): Biz TEKEL işçisi olarak eylem süresince üzerimize düşeni fazlasıyla yaptık, görevimiz olanı. Burada kahramanlık falan da yapmıyoruz, görevimiz bu. Çünkü ben mevcut hakkımı 1 Şubat’a kadar koruyordum, korumak için buradaydım. Ama 1 Şubat itibarıyla benim bu hakkımı elimden söke söke çekti, gaspetti, çaldı, aldı. 1 Şubat’tan bu yana da o hakkı geri almanın mücadelesini veriyorum. Gerekirse bir elli gün daha vereceğim bunun mücadelesini. Bunu tabii kendi sendikamızla Tek Gıda-İş Sendikası’yla başarıyoruz, benim yiğit başkanım, Mustafa Türkel’le başarıyoruz biz bunu. Bir yıldır TEKEL üye bile değildi Tek Gıda-

Birnaz Altın

Songül Aydın

İş’e çünkü Hak-İş itiraz etti bizim üyeliğimize, biz mahkemeliyiz, bizden bir yıldır Tek Gıda’ya aidat bile kesilmiyor. Ama benim yiğit başkanım bizim önümüze düştü, önderimiz, liderimiz oldu. Bizimle bu yola baş koydu ve biz bu yolda ne gerekiyorsa yapacağız gene işçiler olarak. Geri kalan sendikalardan biraz daha destek, fazla destek istiyoruz.

Biz dayanışma grevi istemiyoruz, genel grev, genel direniş istiyoruz. Bizim burada durmamız bile başlı başına bir eylem. Türkiye’nin başkentinde, Ankara’nın göbeğinde en lüks semtinde çadırdan kent kurduk, varillerde ateş yakıyoruz. Bizim burada bekleyişimiz bile büyük bir direniş. Peyder pey bir şeyler yapacağız. Geride memleketlerde kalan işçi arkadaşlarımız var bizim onlardan ricamız, madem buraya gelemiyorlar, bazı engelleri var, onlar da orada, oraları yangın yerine çevirmeliler. Hani diyoruz ya “Her yer TEKEL, her yer direniş!” gerçekten bunu yapmaları gerekiyor, yapmaları lazım. Her şeyi birilerinden beklemeyelim, bazı şeyleri de bizim kendimizin düşünmesi lazım.

- Nuray Biçer (Adana TEKEL): Direniş süreci şimdiye kadar çok iyi devam etti. Yüksek moralle büyük bir direnç ile kendimizi bütün dünyaya duyurduk. Güzeldi, güzel bir eylem. Herkes bize destek veriyor. Her şeyden önce Ankara halkına teşekkür ediyorum. Çankaya Belediyesi’ne, Sakarya esnafına. Başbakanın dediği marjinal gruplara da teşekkür ediyorum. Bizim siyasi bir amacımız yok ama ekmeğimiz için onlar da bize destek oluyor. Biz birilerinin dediği gibi PKK’lı da değiliz. Güzel bir süreç geçiyor bundan sonrasının da güzel olacağına inanıyorum. Umudumuzu yitirmedik, bekliyoruz.

Bundan sonraki süreçte daha etkili olmak gerek diye düşünüyorum. Çünkü kararlarından vazgeçmiyorlar, hiçbir cevap gelmiyor, işçinin direncinin kırılmasını bekliyorlar. Sürekli farklı yönlerden işçinin içine girmeye çalışıyorlar. Türk-İş bir an önce toparlanmalı, süremiz de az kaldı bir an önce farklı ses getirecek eylemler yapmak zorunda.

Yani ilgi çekmek için daha farklı eylemler yapmalıyız. Örneğin bir arkadaşımız fikir vermişti. Kanada’ya başvuralım iltica talebi için. Yani burada ekme kalmadı. Ya da farklı yerlere başvuralım. Bana kalırsa Birleşik Milletlere (BM) başvuralım. Başbakanımızı şikâyet edelim madem AB’ye girmek istiyor hani Avrupa Birliği normları, insan hakları öyle değil mi?

- Ankara’dan direnişe destek sunan bir emekçi Zarife Camalan: Direnişi birçok insan televizyondan

Şubat 2010 / Ankara

izlediği kadarıyla değerlendiriyor tabi. Televizyondan dinledikleri kadarıyla değerlendirdikleri için genelde başbakanın söylemlerini dikkate alıyorlar. Buradaki insanlara 4/C’yi kabul etsinler gitsinler gözüyle bakabiliyorlar ancak işin aslı bu değil. 4/C’yi kabul etmek bu kadar basit değil, insanların özlük hakları var. 4/C dediğimiz şey 11 ay çalışacaksın, 1 ay ücretsiz iznin var, girdi çıktı yapacaklar, sosyal güvencen gidiyor, sonra emekliliğini etkiliyor, işe geri dönüşün kesin değil. Bu şartları ben de olsam ben de kabul etmem ve sonuna kadar direnirim. Bu anlamda bu insanlar haklılar ve haklı oldukları için de biz Ankara halkı olarak desteklemeye geliyoruz. Direnişin gidişatına gelince biraz daha etkin eylemler yapılmalı ama nedir? Ne yapılabilir? Meclise gidilmelidir, AKP Genel Merkezi’ne gidilmelidir, yürüyüşler düzenlenmelidir, mitingler düzenlenmelidir, başbakanlığa gidilmelidir yani bu tarz eylemler yapılmalıdır.

Burada “insanlar oturuyorlar, miskin miskin bekliyorlar” denmesin. Bu sıralarda böyle bir görünüm yaratılıyor çünkü. Bu sadece buradaki işçilerin yapabileceği bir şey değil. Sendikalara düşen büyük bir görev var. Sendikalar satıcı olmamalı işin açıkçası. Türk-İş, KESK, DİSK bunlar ön ayak olmalı, bunlar bu kararı almalı bu yönde kendi üyelerini yönlendirmeliler. Sadece TEKEL işçilerine bırakmamaları gerekir. Sendikaların biraraya gelerek işçi sınıfını bilinçlendirerek yönlendirmeleri gerekir. Sendikalar bu kararı alırsa onların aldığı karar kâğıt üzerinde daha etkili oluyor biliyorsunuz ki. Yoksa işçilerin Sakarya dışında yürüyüş yapmalarına izin

verilmiyor sonuçta, engelleniyor.

- 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili olarak neler söylemek istersiniz?

- Birnaz Altın: Ben en azından bu yıl TEKEL işçisi kadınları onure etmek adına etkinliğin adının değiştirilmesini, direnen emekçi kadınlar günü olarak değiştirilmesini isterim. Buradaki kadınlar bunu fazlasıyla hak ediyorlar.

- Menşüre Ogan: Bir yıl 365 gün. Bir anneler günü var bir de kadınlar günü. Geri kalan 363 gün kadınların çektiği çileyi, çektiği ızdırabı kimse görmüyor. Sadece anneler gününde, öğretmenler gününde, kadınlar gününde bu iki günde hatırlıyorlar bu günlerde bir karanfille, iki saat sonra solacak karanfillerle kadınların, annelerin gönlünü alıyorlar. Ondan sonra da çöpe atılıyorlar o karanfilleri. Ondan sonra da devamı yok. Beklentiye yönlendiriyorlar, bizim bir beklentimiz yok sadece insan gibi yaşamak istiyoruz. 56 gündür Ankara ‘da mücadele ediyoruz Emine Erdoğan görsün burada çadırlara gelsin. Biz onları dövmeyiz, biz onlar gibi vahşi değiliz. Medyadan insanlara saldırmıyoruz. Gelsinler buraya kadınların halini görsünler.

Müslümanlıktan bahsediyorlar, çadırlarda bayan erkek ekmeğimiz için mücadele veriyoruz. O müslümanlıktan bahseden insanlar bayan erkek biz burada aynı çadırda yatıyoruz kendilerine soruyorum caiz mi kadınların erkeklerle aynı çadırlarda yaşamaları geceleri birlikte olmaları? Biz kardeşiz. O ayrı mevzu ama çok dindar oldukları söyledikleri için o yüzden kadınların erkeklerle aynı çadırda 1.90 uzanarak yatmaları doğru mu diye soruyorum? Bu kadınlara yapılan doğru mu? Bu kadar diyeceklerim diyecek daha fazla bir şey bulamıyorum.

Türkan abla: Kadınlar hiçbir haklarından geri adım atmasınlar, her şeye karşı dirensinler. Nasıl anlatayım; zor olmadan hiçbir şey başırlamaz. Mutlaka bir bedel ödüyorsunuz bir şey alırken. Ama inanıyorum ki, kadınlar erkeklerden daha güçlü bu konularda. Her zaman istediğimizi alabiliyoruz. Ben buna inanıyorum.

- Songül Aydın: 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü 19. yy’da çıkmıştır yani yüzlerce kadının Amerika’da bir işyerinde yanması ile başlamıştır. Bizler burada onun modern halini yaşıyoruz. TEKEL’in kadınları şu anda 21. yy’dayız. O halin daha modernini yaşıyoruz çünkü taşlarda yatıyoruz, yemek yemiyoruz. Her şeyden önce anneyiz, çocuklarımız var. Onları çok özlüyoruz her şeyden önce, yani iki kere daha çok yoruluyoruz. Eğer burada olursak 8 Mart’ı çok büyük bir coşku ile kutlayacağız. Çünkü TEKEL kadınlarının hepsinin gerçekten alnından öpüyorum. Çok güzel, çok büyük bir direniş sergiliyorlar. Hiçbir şekilde bıkmıyorlar, yorulmuyorlar, usanmıyorlar. Evlatlarını özleyince onların yanına geliyorlar, çocuklarımız bizleri görmeye geliyorlar. Babaları onları bizim yanımıza getiriyor. Bir gün iki gün hasret gideriyoruz sonra memlekete geri gönderiyoruz. Biz burada direnişe devam ediyoruz. Bizler burada coşkulu bir kutlamayı hak ettik. Bu emekçi kadınlar gününü herkes hak etmiyor. Biz hak ediyoruz.

- Nuray Biçer: 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü eskiden olduğu gibi gene kadınların omuzlarında, yine kadınlar bu mücadeleye başarıyla sürdürüyor. Emekçilerin, kadınların olacak bugün, bence onurlu, gururlu, şerefli kadınların olacak. 8 Mart’ta kadınların toplumdaki yeri tartışılmalı. Kadınlar sömürülüyor sürekli özellikle de din yönünden. Kadın hakları yok Türkiye’de, eşitlik yok. Yani her şey sözde konuşuyor ama özde hiçbir şey yok. Sadece o güne mahsus konuşuluyor sonra da aynı düzen devam ediyor. Bunu etkinleştirmek lazım, kanunlarla, yasalarla kadınlara gerçekten hak tanınması lazım.

- Zarife Çamalan: Kadınlar bir toplumun içinde yaşıyor sonuçta. Bir toplumun ferdi, bir ailenin ferdi. Tabii ki toplumumuzda ve ailemizde en çok ezilen

kesim kadın, mücadele eden kadın ama bunun siyasi bir boyutu olması gerekiyor. Sosyal alanda etkinlikleri nedir ne boyutta, kadınlar ne şekilde ikinci plana itiliyor? Mesela tacizler oluyor, rencide edici şeyler oluyor, biz kendimiz yaşamıyoruz belki ama yaşanan

birçok işyerleri var. Bu konulara eğilinmeli eğer bu direniş 8 Mart’a kadar uzarsa ben bu sene 8 Mart’ın çok daha farklı olacağına inanıyorum. Çok daha etkili çok daha siyasi boyutlu olacağına inanıyorum yani.

Kızıl Bayrak / Ankara

“Ya kazanacağız, ya kazanacağız!”

TEKEL direnişinde kadınlar ön saflarda yer alarak direnişte ayrı bir yer tutuyor. Direnişin 58. gününde açlık grevine giren Adıyaman Şubesi’nden Aynur Erbaş da TEKEL’in direnişçi kadın işçilerinden biri. 17 yıllık TEKEL işçisi olan Aynur Erbaş, hayatın kadınlara mücadeleyi dayattığını söyleyerek, haklarını almadan gitmeyeceklerini belirtiyor. Erbaş’ın kaleme aldığı yazıyı yayınlıyoruz...

Onurumuzla geldiğimiz bu 58. günde direnişimiz devam ediyor. Onlar da haklarımızı vermemekte direniyor. Ama biz çoğalıyoruz, onlar azalıyor. Yalnızlaşacaklar ve haklarımızı bize geri verecekler. Haklarımızı almadan gitmeyeceğiz. “Ölmek var dönmek yok” derken gerçekten buna inanarak söyledik, “Birleşe birleşe kazanacağız!” derken inanarak söyledik. Her geçen gün çoğaldığımızı görüyoruz. İlk geldiğimizde yalnızca TEKEL işçileriydik, ancak 3. gün Abdi İpekçi Parkı’nda olanlardan sonra müthiş bir destek gördük. Ankara halkından, yurt genelinden ve yurt dışından çok destek alıyoruz. Bu direniş inanılmaz şekilde enerji toplayarak devamlılığını sağlıyor. Hükümetin söylediği hiçbir şey bizim moralimizi bozmuyor, aksine kamçılıyor bizi, daha da yüreklendiriyor. Haklarımızı almadan kesinlikle dönmeyi düşünmüyoruz. Biz işçiler fabrikalarda nasıl birlikte mücadele ediyorsak, alanda da aynı şekilde mücadelemizi birlikte sürdürüyoruz. Bizde cinsiyet ayrımı, işçi ayrımı olmadan üretim yapıldı. Makinelerin hızına yetişiyorduk biz. Vardiyalı çalışıyorduk, 26 tane kameranın altında dinlenme şansımız bile olmuyordu. Standart saatlerde ancak dinlenme şansımız oluyordu. Bizler öyle yılacak işçiler değiliz. Kadın erkek ayrımı olmadan birlikte omuz omuza mücadele verebilmemiz bizi güçlü kılıyor.

Ve çoğumuz tek maaşla çalışıyoruz. Kadın arkadaşlarımızdan bazıları çocuklarına ve ailesine bakmakla yükümlü. Bu yüzden maaşlar yetmeyebiliyor. Benim annem mesela şeker hastası, tansiyon hastası, astım hastası ve 17 yıldır benim üzerimden bakılıyor. Ben her biri için her gün ayrı ayrı direniyorum. Ailelerimiz bu direnişe başlarken de direniş süresince de yanımızdaydı. Biz kendimizle gurur duyuyoruz, onlar da bizimle gurur duyuyor. Benim ailem bana hiç “dönün” demedi mesela. Çocuklar sadece dayanamıyorlar, ailelerini özlüyorlar, bizler her ne kadar telefonda iyiyiz desek de, televizyonlardan annelerini görüp üzülmüyorlar. Ama alıacaklar yapacak bir şey yok. “Almadan dönmeyin” diyen çocuklar da var.

Ben 17 yıldır işçiydim ve özelleştirme sürecinde de mücadele verdim. Hayatınızda ne değişti diye soracak olursanız. Hayatımın en güzel günlerini geçirdim, hayatımın en anlamlı günleri olarak kalacak. Ve ben bunu kaleme bile almayı düşünüyorum. Çünkü ben yaşadım bunu, ancak ben anlatabilirim.

Hayatın her alanında kadınlar zaten bir mücadele içerisinde. Benimki bir de TEKEL yönüyle anlam kazandı. Ben bu direnişin sonucunda kazanacağımızı düşünüyorum. Kesinlikle diyorum, mutlaka kazanacağız. Bundan çok eminim. Ya kazanacağız, ya kazanacağız! Gerçekten hislerim beni hiç yanıltmaz. Almadan dönmeyeceğiz. Ben buradan bize destek veren, yanımıza gelemeyen ama yüreği bizimle olan herkese çok teşekkür ediyorum. Gerçekten “ÖLMEK VAR, DÖNMEK YOK!” sonuna kadar direneceğiz diyorum. Ve ben diyorum ki, gerçekten “BİRLEŞE, BİRLEŞE KAZANACAĞIZ!”

Ben bütün dünya kadınlarının bu anlamda mücadele verdiğine inanıyorum. Nerede, ne şekilde yaşıyor olurlarsa olsunlar, hayat onlara zaten mücadele etmelerini dayatıyor. Kadınlar gerçekten direniyor. Bence ne olursa olsun, hiçbir konuda boyun eğmesinler. Bütün kadınlar sonuna kadar mücadele etsinler.

BİR-KAR'dan kriz ve TEKEL panelleri

TEKEL direnişini Avrupa'da işçi ve emekçilerin gündemine taşıyan İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) Almanya, Hollanda ve İsviçre'de kriz ve TEKEL direnişi gündemli paneller düzenledi.

Nijmegen

Araştırmacı yazar Volkan Yaraşır ve BİR-KAR temsilcisinin konuşmacı olarak katıldığı etkinlik Hollanda'nın Nijmegen kentinde gerçekleştirildi. Etkinlik, oldukça canlı bir atmosferde geçti.

Volkan Yaraşır tarihsel seyri içinde kapitalist krizin gelişimini ve nedenlerini açıklayarak başladığı konuşmasında, '70'li yıllardan itibaren devreye sokulan neoliberal saldırı politikalarına ve bu saldırıların yıkıcı sonuçlarına değindi. Bir mızrak ucu olarak nitelediği özelleştirme uygulamalarından örnekler veren Yaraşır, kısaca TEKEL direnişinin nitelikleri üzerinde durdu. Yaraşır, sınıfın TEKEL direnişiyle 25 yıllık neoliberal politikalara açık bir karşı duruş sergilediğini ve deyim yerindeyse bu saldırılardan bir tür intikam aldığını belirtti.

BİR-KAR temsilcisi ise TEKEL direnişinin bir ayna olduğuna ve çok yönlü dersler içerdiğine dikkat çekti. Bu çerçevede özellikle sınıfın tarihsel rolü üzerinde durdu. İşçi sınıfının birleştirici bir eksen yarattığı ve diğer tüm toplumsal kesimleri etrafında toplayıp harekete geçirdiğinin belirtildiği konuşmada, bunun sadece ve sadece işçi sınıfının başaracağı bir iş olduğunun bu direnişle bir kez daha açığa çıktığı belirtildi.

Konuşmaların ardından soru-cevap bölümüne geçildi.

BİR-KAR, Demokratik Halk Derneği ve Alevi Derneği'nin örgütlediği etkinliğe 45 kişi katıldı.

BİR-KAR / Hollanda

Köln

Köln BİR-KAR 7 Şubat Pazar günü "Kapitalizmin krizi ve işçi sınıfı hareketi" başlıklı panel gerçekleştirdi. Panele konuşmacı olarak araştırmacı-yazar **Volkan Yaraşır** ile Avukat **Veysel Akay** katıldı.

Veysel Akay, genel bir kriz tanımı yaptıktan sonra, ağırlıklı olarak krizin batı metropollerinde yol açtığı ekonomik, sosyal ve siyasal sonuçları üzerinde durdu. Krize, aşırı üretimin sebep olduğunu belirten Akay, krizle birlikte siyasal gericiliğin de zincirlerinden boşaldığını ve her çıkarılan yeni yasanın yeni baskıları beraberinde getirdiğini, bugün Almanya'da yürürlükte olan 129. maddenin, Almanya'da devlet terörünün en iyi kanıtı olduğunu vurguladı.

Panelde ikinci olarak **Volkan Yaraşır** söz aldı. Bugün patlak veren bu krizin 30 yıllık bir birikimin sonucu olduğunu ve aynı zamanda neo-liberalizmin iflası anlamına geldiğini belirten Yaraşır, kapitalizmin bu geri gidişatı önlemek için birtakım önlemler aldığını, bu önlemlerin tümünün birden neoliberalizm olarak adlandırıldığını, bu önlemlerin ideolojik, ekonomik ve kültürel ayaklardan oluşan ciddi saldırılar olduğuna değindi.

TEKEL direnişinin tarihsel, toplumsal, ideolojik ve taktik anlamda çok ciddi derslerle dolu olduğunu, bunun çok iyi okunması gerektiğini, sınıfın bir kez daha bu direnişle birlikte gücünü gösterdiğini ve aynı zamanda devrimcileri bir kez daha göreve çağırdığını belirten Yaraşır "TEKEL sınıfın 25 yıllık öcünü almıştır" dedi.

Panel, oldukça ilgi ve dikkatle dinlenen sunumların

ardından, verilen kısa bir aradan sonra soru-cevap bölümüyle devam etti. Katılımcılar, bu tür tartışmaların daha sık yapılması gerektiği yönlü taleplerini iletiler. Panele 60 kişi katıldı.

BİR-KAR / Köln

Basel

İsviçre BİR-KAR, TEKEL işçilerinin direnişiyle ilgili yürüttüğü kampanya çerçevesinde Araştırmacı-Yazar **Volkan Yaraşır**'ın katılımı ile "Kriz, işçi hareketi ve TEKEL direnişi" başlığı altında söyleşi gerçekleştirdi.

Ön hazırlık çalışmaları etkin bir biçimde yürütülen söyleşi öncesinde, afiş ve çağrıların kahvelere, derneklere ve iş yerlerine asıldı, etkinlikten bir gün önce kahveler dolaşarak sözlü propaganda eşliğinde etkinliğe çağrı yapıldı. El ilanları ve TEKEL direnişiyle ilgili bildiriler de Kızıl Bayrak gazetesinin satışıyla eş zamanlı olarak işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

6 Şubat Cumartesi günü saat 14.30'da başlayan söyleşide, araştırmacı-yazar **Volkan Yaraşır**'ın somut, canlı ve coşkulu sunumu katılımcılar tarafından ilgiyle dinlendi. 1,5 saatlik sunumun ardından etkinliğin ikinci bölümü olan soru-cevap ve tartışma bölümü de oldukça canlı geçti.

Kriz sürecinin aynı zamanda büyük devrimci olanaklar biriktirdiğini, ara akımlarla birlikte burjuva

ve

küçük burjuva sosyalizmi döneminin kapandığını belirten Volkan Yaraşır, proleterya sosyalizmi döneminin başladığını, sınıf devrimciliği dışında hiçbir şansızının kalmadığını, devrimci partilerin misyonunu tam oynamak ve devrimi güncelleştirmek gibi bir tarihsel sorumlulukla davranmak gibi bir görevle karşı karşıya olduklarının altını çizdi.

60'ı aşkın kişinin katıldığı etkinlik oldukça başarılı bir atmosferde geçti. Etkinlik sonrasında toplu olarak bir yoldaşımızın düğününe gidildi. TEKEL direnişi orada da gündeme getirilerek düğüne katılanlardan 610 Franklık maddi destek toplandı.

Kızıl Bayrak / İsviçre

Hamburg'da TEKEL direnişiyle dayanışma

Hamburg BİR-KAR, TEKEL işçisinin onurlu direnişinin sesini çeşitli araçlarla Almanya'da yaşayan işçi ve emekçilere taşıyor. Dayanışma eylemlerinin yanı sıra tüm bölgelerde Almanca ve Türkçe bildiriler dağıtılıyor. Kahve sohbetleri ve esnaf ziyaretleri ile TEKEL işçisinin haklı mücadelesi emekçilere anlatılmaya çalışılıyor. Aynı zamanda direnişe destek olmak için maddi yardım toplanıyor.

Bu faaliyetler kapsamında MLPD'nin Pazartesi günleri Hartz IV'e karşı gerçekleştirdiği eylemlerde TEKEL direnişi gündemleştirildi.

Eylemde, Almanya'da yaşanan güncel siyasal gelişmelerle ilgili yapılan konuşmalardan sonra TEKEL direnişi selamlandı.

BİR-KAR'ın merkezi olarak kullandığı TEKEL işçileriyle dayanışma çağrısı yapan bildiri metni Almanca olarak okundu. Eyleme katılanlara direnişle ilgili bilgi verildi. AKP hükümetinin TEKEL işçisine 4/C statüsü ile kölelik dayattığının ifade edildiği açıklamada, yapılan konuşmaların ardından eyleme katılanlara ve yoldan geçenlere bildiri dağıtıldı.

Eylemde "TEKEL işçisi yalnız değildir" dövizleri ile Alaattin Karadağ'ın fotoğrafları taşındı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

BİR-KAR Hamburg

Savaş baronları İstanbul’da toplandı...

NATO insanlığın geleceğini tehdit ediyor!

Kapitalist emperyalizmin vurucu gücü NATO, halklar üzerindeki emperyalist egemenliğin devamını sağlamak amacıyla uğursuz yeni planlar hazırlıyor.

Geçen hafta İstanbul’da bir araya gelen NATO üyesi 52 ülkenin savunma bakanları ya da bakan yardımcılarının, savaş aygıtının uygulamaya hazırlandığı yeni planlar üzerinde anlaşmaya vardığı açıklandı. Ankara’daki Amerikancılar’ın ev sahipliğinde gerçekleşen toplantıda alınan kararlar, NATO’nun insanlığın geleceği açısından ciddi bir tehdit oluşturduğunu, dahası bu tehdidin giderek büyüdüğünü gözler önüne serdi.

Afganistan’a doktor, mühendis, mimar, öğretmen değil işgalci asker takviyesi!

Sekizinci yılını geride bırakan emperyalist işgal, Afganistan’ı tam bir harabeye çevirmişken, NATO şefleri halen bu ülkenin yeniden imarı ile meşgul olduklarını iddia edebiliyorlar. Oysa işgalin üzerinden geçen sekiz yılı aşkın süre boyunca Afganistan halklarına bomba ve kurşun dışında bir şey sunulmuş değil. “Afganistan’a yardım” adı altında işgalcilerin yaptığı harcamalar ise, emperyalist orduların finansmanı ve Kabil’deki kukla yönetimin şeflerine dağıtılan rüşvetten ibarettir.

Hal böyleyken İstanbul’daki toplantının açılış konuşmasını yapan Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, “Arkamızda imar edilmiş bir ülke bırakmalıyız; yollar, okullar hastaneler kurmalıyız” diye konuşabiliyor.

ABD Savunma Bakanı Robert Gates ise, “Arkamızda ayakları üstüne kalkmış bir Afganistan bırakacağız” şeklinde konuşarak, Afganistan halklarının celladı oldukları gerçeğinin üstünü örtmeye çalışıyor.

Savaş baronlarının bu demagojik vaazlarına rağmen NATO şefi Anders Fog Rasmussen’in yaptığı açıklama, kirli emeller hakkında fikir vermeye yetiyor. İşgal gücü ISAF’taki asker sayısını 39 bin artıracaklarını açıklayan NATO şefi, Afganistan’da bulunma nedenlerinin imar değil işgal olduğunu dolaysız bir şekilde ortaya koydu.

NATO askerlerinin faaliyet gösterdikleri alanlarda ihtiyaç duydukları desteği almalarını sağlayacak önlem paketi üzerinde anlaşıldığını açıklayan savaş aygıtının şefi Rasmussen, emperyalist zorbaların nelere öncelik tanıdığını gösteriyor. Savaş baronları Afganistan’ı imar etmekten söz ederken, NATO şefi bu ülkedeki önceliklerinin işgalci güçleri takviye etmek ve ihtiyaçlarını karşılamak için “yeni önlem paketi” hazırlamak olduğunu ilan ediyor.

Savaş aygıtının şefleri, rüşvetle imaj düzeltme hazırlığında...

Saldırganlık ve savaş politikası güden ABD’den nefret eden ezilen halklar, ABD adına tetikçilik yapan savaş aygıtı NATO’dan da aynı şekilde nefret ediyorlar. Emperyalist Amerikan rejiminin efendileri, yerlerde sürünen imajlarını düzeltmek için siyahi başkan Barack Obama’yı kullanırken, NATO şefleri bu işi rüşvet karşılığında satın almayı umdukları Arap/Müslüman gazeteci, “sivil toplum” önderleri veya akademisyenlere yaptırmayı tasarlıyor.

NATO’nun İslam alemindeki imajının düzeltilmesi için özel bir plan hazırladıklarını açıklayan Fog Rasmussen, Müslüman ülkelerin gazetecilerine,

akademisyenlerine, farklı alanlarda görev yapan “sivil toplum” önderlerine büyük miktarda paralar dağıtılacağını, onlara ve onların aracılığıyla Müslüman ülke vatandaşlarına NATO’nun ‘insani’ bir örgüt olduğu propagandası yapılacağını belirtti.

Bu plana göre halkların celladı NATO, dağıtacağı rüşvetler karşılığında kendini “insani” bir örgüt olarak yutturmaya çalışacak. Demek oluyor ki, NATO, önümüzdeki dönemde Ortadoğu’da daha saldırgan bir politika izleyecek; aksi takdirde NATO’nun Müslüman ülke vatandaşları nezdinde imaj düzeltme gibi bir çabaya girişmesi için bir neden olmazdı.

Tahran yönetiminin geri adım atma eğilimine rağmen İran’la ilişkilerin gerilmesi, körfez ülkelerine yapılan silah yığınağı, Yemen halklarına karşı geliştirilen saldırgan taktikler vb. ABD-NATO suç ortaklığının bölge halklarını hedef alan yeni saldırılara hazırlık yapıldığına işaret ediyor.

NATO’nun yeni planları savaş riskini artırıyor!

Afganistan, Irak işgallerini kalıcı hale getirebilmek amacıyla taktikler geliştiren, Ortadoğu’daki silah yığınağını arttıran, İran’a askeri saldırıda bulunma tehditleri savuran ABD ile tetikçisi NATO, Doğu Avrupa’yı askeri üslerle donatarak Rusya’yı kuşatma stratejisini de uygulama çabalarını sürdürüyor.

“Yeni stratejiler geliştirmek” amacıyla eski ABD Dışişleri Bakanı Madeleine Albright başkanlığında oluşturulan “NATO Akil Adamlar Komitesi”, savaş aygıtının daha saldırgan bir politika izlemeye hazırlandığının bir başka işareti kabul ediliyor.

Bu gelişmeleri yakından izleyen Rusya, özellikle Doğu Avrupa ülkelerine kurulan askeri üslerden rahatsızlık duyduğunu açıkça dile getiriyordu. Ancak Rusya Devlet Başkanı Dimitri Medvedev tarafından imzalanarak açıklanan yeni askeri doktrin, savaş tehlikesinin günden güne arttığına işaret ediyor.

Yeni savunma doktrininde, Rusya’nın güvenliğine yönelik birincil tehdidin, “NATO kuvvetlerinin Rusya sınırlarına yaklaşması” olduğu vurgulanırken, güvenlik tehdidinde ikinci sırada ABD’nin Doğu Avrupa’daki füze kalkını projesinin yer aldığı ifade ediliyor.

NATO yayılmacılığının barış için tehdit

oluşturduğunu vurgulayan yeni askeri doktrine göre, Rusya, nükleer silahları sadece kendisine yönelik bir saldırı durumunda değil, nükleer saldırı tehdidi hissetmesi durumunda da kullanabilecek.

Emperyalist güç odakları arasındaki rekabet ve çatışma eğilimi göz önüne alındığında, NATO’nun izlediği saldırgan/yayılmacı strateji, nükleer silahların kullanılacağı savaşların patlak vermesi riskini artırıyor. Nükleer silahların kullanıldığı savaşların yaratacağı yıkımlar ve insan kıyımlarının varacağı boyut hakkında fikir edinmek için, ABD’nin atom bombası attığı Hiroşima ve Nagazaki’ye bakmak yeterlidir.

Genelde kapitalist/emperyalist düzenin, özelde bu düzenin vurucu gücü NATO’nun varlığı insanlığın geleceği açısından ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. Dolayısıyla verili koşullarda emperyalist işgallere, militarizme ve nükleer savaş tehdidine karşı mücadele büyük bir önem taşımaktadır. Ancak devrimci/komünist güçlerin, dünya proletaryası ve ezilen halkların geleceğini güvence altına alabilmelerinin tek yolu kapitalizmi yıkmaktan, her tür sömürü ve köleliği ortadan kaldıran sosyalizmi kurmaktan geçiyor. Savaşa ve militarizme karşı mücadele ise, ancak bu nihai hedefe bağlı olarak ele alındığında savaş baronları üzerinde kayda değer bir basınç yaratabilecektir.

İstanbul’da NATO protestosu...

İlerici ve devrimci kurumlar, İstanbul Kongre Vadisi’nde gerçekleştirilen NATO toplantısını 5 Şubat günü protesto etti.

Gerçekleştirileceği son anda duyurulan NATO Savunma Bakanları Gayrı Resmi Toplantısı **BDSP, DHF, Halk Cephesi, Partizan, Kaldıraç, Mücadele Birliği, Devrimci Proletarya** ve **PDD** tarafından Taksim Elmadağ Durağı’nda gerçekleştirilen eylemle protesto edildi.

Elmadağ ışıklarda biraraya gelen devrimci ve ilerici kurumlar buradan sloganlarla Kongre Vadisi’nin hemen yanında bulunan ve toplantı katılımcılarının bir kısmının konakladığı Hilton Oteli önüne yürüdü. Eylemde, “Halkların katili NATO defol!” pankartı açıldı.

Elmadağ Durağı’nda kolluk güçleri tarafından barikat kurularak yürüyüşe izin verilmedi. Burada kurumlar adına ortak basın açıklamasını Aysu Baykal gerçekleştirdi. Baykal, İstanbul’da işçilerin, emekçilerin bilgisinden ve ilgisinden saklanarak, adeta gizlenerek, Kongre Vadisi’nde bir toplantı yapıldığını belirtti.

Bu toplantıda; dünya halklarının kanının nasıl döküleceği, hangi ülkede karşı devrimci faaliyetlerin nasıl örgütleneceği, emperyalizmin çıkarları uğruna işgal edilen hangi ülkeye kaç asker gönderileceğinin hesaplarının yapıldığını ifade etti.

Açıklamanın son bölümünde NATO’nun dağıtılması ve Türkiye’nin NATO üyeliğinden ve suç ortaklığından çıkması talep edildi. Halklara karşı işlediği suçların hesabını vermesi istendi.

Dünyada işçi ve emekçi eylemleri

Fransa'da İKEA'da grev

Fransa'da geçen haftadan bu yana İKEA çalışanları grevdeler. Çalışanlar, 8 Şubat Pazartesi günü ise şirketin ana merkezini işgal ettiler. Sendikanın yüzde 4 ücret artışı talebine karşı İKEA yönetimi yüzde 1,5 artışta ısrar ediyor.

Lizbon'da 30 bin kamu emekçisi yürüdü

Portekiz'in başkenti Lizbon'da 5 Şubat Cuma günü 30 bin kamu çalışanı kamu sektöründe maaşların dondurulmasını protesto etmek için alanlara çıktı. Öfkeli kitle Maliye Bakanlığı'na yürüdü.

Almanya'da uyarı grevleri

Kamu sektöründeki toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde sendikaların yüzde 5 ücret artışı talebine hükümetin sessiz kalmasına karşı başlayan uyarı grevleri hafta boyu sürdü. Grevler neticesinde havaalanları dahil olmak üzere kamu ulaşımı neredeyse tamamen durdurulurken ana okulları ve kreşler de kapalı kaldı. Sadece çöplerin toplanılması ve karlı yolların açılması için sınırlı olarak çalışıldı. Uyarı grevlerine hafta boyunca 100 bini aşan bir katılım sağlandı.

Zimbabve'de kamu emekçilerinden grev

Zimbabve'de kamu çalışanları 4 günden beri daha fazla ücret talebiyle grevdeler. Özellikle okullar, mahkemeler ve kamu dairelerinde çalışanlar greve katılımında ağırlığı oluşturuyor.

Bir yıl önce kamu çalışanları bir ay süren grevlerinin ardından hükümet ödemeleri Amerikan doları üzerinden yapmayı kabul edilmmişti. Zimbabve'de aylık ücret 150 dolar civarında.

Vietnam'da işçiler kazandı

Vietnam'da Tra Vinh kentinde My Phong Leather Shoes Co fabrikasında çalışan 10 bin ayakkabı işçisi 29 Ocak günü yıllık primlerinin ödenmesi için greve başlamışlardı. İşveren, 6 gün süren grevin ardından 4 Şubat günü işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. İşçiler primlerin ödenmesinden sonra grevlerini bitirdiler.

Myanmar'da cuntaya meydan okuyan grev

Askeri cuntanın en küçük bir protesto eylemine bile izin vermediği Myanmar'da, işçiler başkent Yangon'da grev yapıyor. Başkent kent kuzeydoğusundaki Hlaing Tharyar sanayi bölgesine giden yollar dikenli tellerle kapatılırken, fabrika çevresinde olağanüstü güvenlik önlemleri alındığı belirtiliyor.

“Taiyee” ayakkabı fabrikası ile “Opal 2” giysi fabrikasındaki işçiler, ücretlerinin artırılması isteğiyle 8 Şubat Pazartesi gününden itibaren gösterilere başlamıştı. Hareket “Kya Lay” giysi fabrikasına da sıçradı. Söz konusu üç fabrikada toplam 3 bin 600 kadar işçi çalışıyor.

Grevdeki fabrikalara yakın bazı fabrikaların da grevin yayılmasını önlemek için geçici olarak kapandığı bildiriliyor.

Yunanistan'da hayat durdu

Kapitalist krizin derinleştiği Yunanistan'da 10 Şubat günü genel grev başladı. Hükümetin ekonomik reform paketi çerçevesinde ilan ettiği kısıtlamaları protesto eden kamu emekçileri “Zenginler Ödesin” sloganı ile genel grev başlattı. Emekçiler; maaş dondurma, prim kesintileri ve emeklilik yaşının 61'den 63'e çıkarılmasını protesto ediyorlar. Bir gün sürecek genel grevden sonra 24 Şubat'ta da kamu ve özel sektör işçi sendikalarının greve gideceği belirtiliyor.

Hava yolu, deniz yolu, okullar, hastaneler durdu

Grev nedeniyle Yunanistan'a ve Yunanistan'dan yapılacak tüm uçak seferleri iptal edildi. Ülkede okullar kapanırken, hastanelerin sadece acil servisleri çalıştı. Yunanistan'ın başkenti Atina'da etkili olan grev kapsamında yapılan gösteride polisle çıkan çatışmada 2 kişi yaralandı. Polis saldırısı, çöpçülerin Atina merkezindeki gösteriye katılmak üzere polis koridorundan geçmeye çalıştığı sırada yaşandı. Polisle yaşanan çatışma sırasında gözaltına alınan işçiler de oldu.

Greve, vergi daireleri, sigorta, belediye, valilik, adliye, müze, hava ve deniz yolu taşımacılığı çalışanları, doktorlar ile öğretmenler katıldı. Öğrencilerin de destek verdiği grevle Yunan hükümetinin, kamu alanında çalışanların primlerinde kesinti ve sosyal güvenlik sisteminde değişiklik yapma kararı protesto ediliyor.

Deniz yolu çalışanlarının da katıldığı grev sonucu yolcu gemileri denize açılmazken, ana kara ile adalar arasındaki bağlantı koptu. Demiryolu çalışanları ise gün içinde yaptıkları iş durdurma eylemiyle greve destek verdiler.

Çiftçiler de eylemde

Çiftçilerin hükümetin ücret politikasını protesto etmek amacıyla “ürünlere daha yüksek fiyat” ve “daha fazla tarımsal teşvik” taleplerini yükselterek başladıkları eylemler de 3 haftadır sürüyor. Çiftçi Dernekleri Koordinasyon Merkezi sürece ilişkin yaptığı açıklamada, eylemlerin 6 ay ertelenmesi yönünde karar aldığını açıkladı ve barikatlar birçok yerde kaldırıldı. Ama Kavala, Nikea ve Mikrothives çiftçilerinin merkezi karara uymayarak protestolarını sürdürme kararı aldıkları belirtildi. Thesalya ile Kuzey Yunanistan'ın Promahona bölgesinden çiftçilerin ise bu merkezi karara uyup uymama konusunda kararsızlıkları sürüyor.

Bu arada çiftçilerin sınır kapılarındaki eylemlerinin büyük bölümü son bulsa da gümrüklerde kilometrelerce uzayan kuyruklar bu kez de memurlarının eylemi nedeniyle oluştu.

Yunanistan Başbakanı George Papandreou'nun hükümetinin açıkladığı istikrar ve kalkınma programının önemli bir bölümünü sosyal sigortalar alanındaki düzenlemeler ile emeklilik yaşının yükseltilmesi oluşturuyor.

Yunanistan'daki bütçe açığı ile ekonomik kriz üyesi olduğu AB'yi de etkiliyor. Uzmanlar, önlem alınmaması durumunda Yunanistan'daki gelişmelerin Euro para birimi için ciddi sonuçlara yol açabileceğini söylüyor.

Ver.di'den TEKELE direnişiyle dayanışma

4 Şubat günü Almanya'nın Stuttgart kentinde hizmet sektörü çalışanları uyarı grevine gitmiş, 10 bin emekçi iş bırakmış yapılan mitinge ise 4 bin kişi katılmıştı.

Miting öncesi, Ver.di'nin sendika binasında grevle ilgili yaptığı toplantıda TEKELE işçilerinin mücadelesini desteklemek için sendika üyesi Kumo Hägele tarafından dayanışma mesajı sunuldu. Mesaj oy birliği ile kabul edildi.

Ver.di üyesi emekçilerin TEKELE direnişiyle dayanışma mesajı şöyle:

“Sizin özelleştirmeye karşı verdiğiniz kavganızla tam bir dayanışma içerisindeyiz. Bütün imkan ve olanaklarımızla sizlerin mücadelenizi destekleyeceğiz. Kavganızda başarılar diliyoruz.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İstanbul DLB tatilde mücadeleye ara vermedi

İstanbul DLB 13 Mart 2010 tarihinde, “Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için” başlığı ile lise kurultayı gerçekleştirecek. Bu kapsamda liseliler kurultay çalışmalarına ara tatilde de devam ettiler. İki bölgede gerçekleştirilen “Devrim Okulları”nın yanısıra 7 Şubat günü kurultayın ikinci hazırlık toplantısı gerçekleştirildi.

Kurultay hazırlık toplantısı: “Liselilerin sesi daha gür çıkacak!”

Kurultay hazırlık çalışmaları içerisinde ilk toplantı, kurultayın deklare edildiği gün olan 10 Ocak tarihinde yapılmıştı. Toplantıda paralı eğitim, eleme sınavları, staj ve atölye sömürüsü üzerinden genel hatları ile liselilerin yaşadığı sorunlar üzerinde durulmuştu.

İkinci toplantıda ise kitle çalışması deneyimleri ve kurultaya hazırlanırken kullanılacak araçlar tartışıldı. İlk olarak kurultay deklare edildiğinden bu yana eksik kalınan noktalar tartışıldı ve daha etkin bir çalışma yürütme kararı alındı. Bunun bir adımı olarak Kurultay Hazırlık Komiteleri ile kurultayın yerel ayaklarının örülmesi gerektiği kararlaştırıldı.

Ek olarak, İstanbul merkezli çıkan materyallerin kullanımının tartışıldığı toplantıda, İstanbul’un çeşitli bölgelerinde masa açma kararı alındı. Kurultaya yaklaşık iki hafta kala bir kurultay bülteni çıkarılarak yaygın kullanıma konu edilecek.

Bütün bunlarla birlikte yeni yasayla birlikte dershanelerin özel okullara dönüştürülme kararına karşı DLB’nin sessiz kalmaması gerektiği tartışma konularından biriydi.

Bu saldırı karşısında “Özel eğitim kurumları değil, parasız eğitim istiyoruz” diyen bir imza kampanyası başlatılacak.

Esenyurt’ta Devrim Okulu

Liselerin ara tatile girmesiyle beraber Esenyurt DLB, tatilin 1. haftasının pazar, 2. haftasının ise salı ve cuma günleri “Devrim Okulları”nı gerçekleştirdi. Çalışma kapsamında verimli tartışmalar yapıldı.

1. gün “*Kapitalizm bataklığında liseler ve lise çalışmamızın politik gündemleri*” başlıklı konu tartışıldı. Bunun alt başlıklarını “*Çürüyen eğitim sisteminin yansıması olarak liseler*”, “*ÖSS sonuçlarından yansıyan eğitim sisteminin çürümüşlüğüdür*”, “*Gerici ve anti bilimsel eğitim müfredatı*”, “*Paralı ve ticarileşen eğitim*”, “*F tipi lise*”, “*Staj ve atölye sömürüsü*”, “*Anadilde eğitim*”, “*İşsizlik ve geleceksizlik gerçekliği*” konuları oluşturdu.

2. gün tartışma konusu ise “*Liseli gençlik çalışmasının sorunları*” idi.

“*Liselere özgü politikanın önemi*”, “*Örgütsüzlüğü aşmanın bir aracı; Devrimci Liseliler Birliği*”, “*Devrimci Liseliler Birliği’nin araçları*”, “*Çalışmamızı yaygınlaştırmamızın etkin bir aracı: Merkezi lise yayını*” konuları da alt başlıklar olarak tartışıldı.

3. gün ise “*Neden sosyalizm ve devrimci kimlik*” başlığı altında “*Neden mücadele?*”, “*Neden*

Sosyalizm?”, “*Sosyalizm Nedir?*”, “*Ekim Devrimi*” konuları tartışıldı. Başlıkların bir kısmı ise konunun geniş olması sebebiyle tamamlanamayınca, önümüzdeki günlere ertelendi. “*Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz*”, “*Marksist teorinin sağlam temeli*”, “*İktidar savaşımında, proletaryanın örgütten başka bir silahı yoktur!*”, “*Bolşevizm deneyimi ve Lenin*”, “*Devrimci kimlik ve devrimci yaşam!*”, “*Devrimcilik nedir?*”, “*Güçlü bir örgüt yaşamı*”, “*Zamanımızı verimli değerlendirme*”, “*Eleştiri-özeleştiri silahını etkin bir biçimde kullanmalıyız*” ve “*Yoldaşlık ilişkileri*” sonraya kalan konular oldu.

Buranın deneyimleriyle beraber eğitim çalışmalarının 15 günlük periyotlarla sürdürülmesi kararı alındı.

Küçükçekmece’de Devrim Okulu

Küçükçekmece-Sefaköy’de de Devrimci Liseliler Birliği çalışması kapsamında eğitim çalışmaları yapıldı. Başlıkların tamamını ise insanlık tarihinin ilerleme aşamaları oluşturdu.

İlkel komünal toplum, feodal toplum, kapitalizm, sosyalizm ve komünizm evrelerinin ele alındığı tartışmalarda, kapitalist ve sosyalist sistemlerde devletin işlevi, komünizmdaki yaşayış tarzı ve paranın gerekliliği ve kullanımı ile ilgili başlıklar üzerinde duruldu.

Bu tartışmalar deneyim aktarımının sağlanması açısından bir yazı ile *Liselilerin Sesi*’ne de yansıtıldı.

İstanbul Devrimci Liseliler Birliği

Ankara DLB’den faaliyet değerlendirmesi

Ankara Devrimci Liseliler Birliği’nin (DLB) pazar günleri düzenli olarak gerçekleştirdiği toplantılarından biri daha 7 Şubat günü yapıldı.

Farklı lise ve dersanelerden gelen liselilerle 4 Şubat dayanışma grevi, TEKEL direnişi, TEKEL Direnişiyle Dayanışma Komitesi içerisinde yer alan DLB’nin faaliyetleri, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, okulların açılması ile birlikte liselilere daha etkili bir şekilde nasıl ulaşılabileceği üzerine tartışmalar yapıldı. Toplantıda ayrıca ***Liselilerin Sesi*** dergisini daha çok liseliye ulaştırabilmenin imkan ve olanakları üzerine de konuşuldu. Bu çerçevede eldeki materyallerin daha yaygın kullanılması ve militan dergi satışlarının yapılması karar altına alındı.

Toplantının bir diğer temel gündemi olan 4 Şubat dayanışma grevi ve sendikaların bugünkü durumu konusunda liseli gençliğin sınıf mücadelesinde üzerine düşen görevler tartışıldı. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’ne ilişkin yapılan tartışmalarda 8 Mart’ın içeriğinin boşaltılmaya çalışıldığı ve devrimcilerin yapılacak olan eylemlerde daha etkin olması gerektiği üzerinden DLB’nin pratiği de masaya yatırıldı.

Ankara Devrimci Liseliler Birliği

Adana Genç-Sen’den zam protestosu

Çukurova Üniversitesi Genç-Sen, ikinci dönemin başlamasıyla birlikte yemekhane ve ulaşım zamlarını protesto etti. 10 Şubat günü saat 12.30’da Karadeniz Kafe önünde başlayan eylemde öğrenciler kartondan yaptıkları “öğrencibüse” binerek yürüyüşe geçtiler. Yemekhanenin önünde yapılan açıklamada şunlar söylendi:

“*Yeni bir dönem yine zamlarla açıldı. Geçtiğimiz dönem harçlara, yurt ücretlerine yapılan zamlar yetmiyormuş gibi şimdi de ulaşım ve yemekhane ücretlerine zam yapıldı. Sermayenin krizi derinleştikçe faturası işçi, emekçi ve gençlerden çıkartılıyor...*”

Eyleme Öğrenci Kolektifleri, Emek Gençliği ve ÇÖDER de destek verdi.

Ekim Gençliği / Adana

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Türkiye’de demokratikleşme sorunu hakkında kısa notlar...

M. Can Yüce

Bilindiği gibi uzun yıllardır, “demokrasi” ve “demokratikleşme” sorunu, Türkiye gündeminin en önemli konularından biri olageldi. Belli dönemlerde bu konu ilk sırayı işgal etti, bugün de ilk sıralardaki yerini koruyor. Daha öncesi bir yana, 12 Eylül faşizminden bu yana, bu sorun tartışma konusu olmaya devam etti. Ancak geline nokta bu sorun burjuva anlamında ve bağlamında “çözüm sürecine” girebilmiş değildir. Her şeyden önce vurgulamak gerekir ki, bu konunun sürekli ve değişmez bir gündem maddesi olmasının en temel nedenleri ve dinamikleri, Kürdistan ulusal hareketi ve Türkiye devrimci demokratik hareketidir.

Özellikle 1990’ların başından itibaren Kürtler’in, kadınların, Aleviler’in ve diğer “farklı” grup ve eğilimlerin kendilerini, kimliklerini ve taleplerini, özgürlük isteklerini daha örgütlü ve kitlesel olarak ifade etmeleri ile birlikte bu devlet ve düzenin var olan ulusal, dinsel, cinsel ve diğer farklılıkları bastırma, susturma ve kendisini geleneksel-resmi biçimiyle sürdürme olanağının kalmadığı ortaya çıkmıştır.

Farklı ulusların, dinsel, cinsel ve diğer farklılıkların varlığı gerçeği ile TC’nin her açıdan inkârcı, imhacı ve tekçi sistemi büyük bir çatışma ve savaş içindedir; bu, yıllardır çeşitli düzeylerde ve biçimlerde kendisini dışa vurmaktadır. TC’nin resmi çizgisi ve sistemi ile farklılıklarının bilincinde ve bunun özgürlük isteminde olan “farklılıkları” yönetmek, artık mümkün olmamaktadır. Bu temel nedenden dolayı egemenler cephesinde de demokrasi ve demokratikleşme sorunu tartışılmakta ve bu konuda “yeni” politikalar, “paketler” oluşturulmaya ve geliştirilmeye çalışılmaktadır. Ancak bu çalışmalarla birlikte ortaya çıkarılan güdültü ne kadar büyük olursa olsun, işin özüne dokunmamakta, kimi “palyatif” önlemleri, “pansuman tedbirleri” aşmamaktadır. Egemenler cephesinde hiçbir girişim ve eğilimin de bunu aşması ve işin özüne dokunması mümkün değildir. Demokrasi sorunu, gerçekten buna ihtiyacı olan ulusal, toplumsal, dinsel, cinsel ve diğer grupların etkin ve sonuç alıcı mücadelesiyle çözüm sürecine girebilir. Bunun böyle olduğunu aşağıda vurgulayacağımız “demokratikleşme” koşulları ya da “kriterleri”nin kendisi çok net bir biçimde ortaya koyacaktır.

Hatırlatmak gerekir ki, burada sözünü ettiğimiz “demokrasi” veya demokratikleşme konusu, en geniş ve genel anlamda “burjuva” demokrasisidir. Bu bir cümlelik hatırlatmadan sonra Türkiye’de demokratikleşmenin temel koşullarına ya da “kriterlerine” geçebiliriz.

Yaşanan hemen hemen tüm güncel “demokratikleşme” sorunlarının tarihsel bir arka planı var. Başka bir deyişle TC’nin kuruluş “hikâyesi”, felsefesi ve çizgisiyle doğrudan ilişkisi var. Dolayısıyla bu “hikâye”, yani pratik, felsefe ve onun özünü yüzleşmeden, onunla cepheden hesaplaşmadan ve bunun bütün sonuçlarını ortaya koymadan demokratikleşme konusunda söylenen veya söylenecek her söz ve atılacak her adımın koca bir yalan ve demagoji olacağı çok açıktır. Demokratikleşme programında samimiyetin ilk ve temel koşullarından biri budur. Yani TC’nin kuruluş hikâyesi ve felsefesiyle cepheden yüzleşme ve hesaplaşma gücü ve pratiği samimi ve tutarlı olmanın

en temel koşuludur.

Fazla ayrıntıya girmeden bu yüzleşmenin ve hesaplaşmanın ilk ve temel adımını vurgulamamız gerekir:

Bir: Ermeni soykırımı ile hesaplaşmadan TC’nin kuruluş felsefesini, varoluş çizgisini ve ruhunu, en genel anlamda resmi çizgiyi anlamak ve mahkûm etmek mümkün değildir. Soru şu ve çok can alıcı niteliktedir. Ermeni tehirci ve soykırımı, 1. Dünya Savaşı’nın kendi koşulları içinde Osmanlı Devleti’nin aldığı bazı “savaş tedbirlerinin”, “aşırılıkların” bir sonucu mudur? Yoksa iktidar olan İttihat ve Terakki’nin Ulus Devlet yaratma stratejilerinin bir gereği ve onun ilk kitlesel kırım boyutlarında uygulanması mıdır? Bu soruyu tamamlayan ve bunun gereği olan başka sorular da var. Bu soykırımla TC’nin kuruluş hikâyesi ve felsefesi arasında organik, ideolojik ve politik bağlar nelerdir? TC, neden ısrarla “bu tarihsel gerçeğe” yüzleşmekten kaçınıyor? Dahası bu konuyu kendi “ulusal güvenlik” sorunu olarak algılıyor? Bu, başından beri “değişmez” bir çizgi olageldi. Neden? Resmi söyleme göre Osmanlı’yı reddeden TC, neden bu konuda bir kopuş değil, bir devamlılık ısrarını vurguluyor? Şunu deyip işin içinden daha kolay sıyrılabilmeyi deneyebilirdi, ama bunu yapmak yerine, ısrarla ve resmi bir çizgi olarak Ermeni kırımını hep “sözde” gibi içi boş bir “savunma” ile savuşturmaya çalışmaktadır? Neden? Aslında neden çok net ve açık: Ermeni soykırımı,

bir programın, o günün Osmanlı sınırları içinde bir ulus devlet yaratma hedefinin ilk ve en kanlı uygulamasıdır!

Dünya Savaşı bu uygulama için en elverişli iç ve dış koşulları sunmuştur. Ermeni soykırımını gerçekleştiren kadro ile TC’yi kuran kadro, en genel çizgileriyle aynıdır. Sadece kadrolar değil, ulus devlet programı da olduğu gibi İttihat Terakki’den devralınır. Dolayısıyla Ermeni kırımını ve bunun arkasındaki programla yüzleşmek ve hesaplaşmak, aslında TC’nin kuruluş ve varoluş temellerini tartışma konusu yapmaktır. Bundan dolayı egemenler bu noktayı en yumuşak bir biçimde geçiştirmeye çalışmaktadırlar.

Tekrar pahasına da olsa vurgulamakta yarar var: TC’nin ulus devlet çizgisini, bunun tarihsel arka planını kavramak için Ermeni soykırımı ile bunu var eden “programı” kavramak zorunludur. İşe buradan başlamak ise samimiyet konusunda sınıfta kalmakla eşdeğerdir!

Ulusal devlet programı, kaçınılmaz olarak tekçi, mutlak merkezîyetçi, bütün farklılıkları bastırmacı bir yapılanmayı, bir aygıtı kaçınılmaz kılmaktadır. Bundan dolayı Ermeni soykırımı ulus devlet programında kilit bir role sahiptir. Ermeni kırımını konusunda net, açık bir tanıma ve anlayışa sahip olmayan birinin demokrat olması ve bunun gereklerini yerine getirmeleri mümkün değildir.

Devam edecek...

9 Şubat 2010

Cumartesi Anneleri’nin oturma eylemi sürüyor...

Cumartesi Anneleri oturma eylemlerinin 254. haftasında Galatasaray Lisesi’nde biraraya gelerek 1993-1994 yılları arasında gözaltında kaybedilenlerin akıbetini sordu.

“Failler belli, kayıplar nerede” pankartının açıldığı oturma eyleminde, kayıpların fotoğrafları ve karanfiller taşındı.

6 Ocak günü gerçekleştirilen eylemde İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına basın açıklamasını İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri gerçekleştirdi. Yoleri, 1993-1994 yılları arasında gözaltında kaybedilen İhsan Aslan, Hasan Baykara, Kemal Mübariz, Mehmet Gurri Özer, İbrahim Adak, Halil Gürel ve Ali Karagöz’ün dosyalarının Ergenekon Davası kapsamına alınmasını istedi.

Yoleri, 1993 yılının Aralık ayında Cizre’nin Cudi Mahallesi’ne askerler ve korucular tarafından baskın düzenlendiğini belirterek, 1993 yılında Albay Cemal Temizöz’ün emriyle köy korucusu olan Kamil Atağ’ın kardeşi ve beraberindeki askerlerin, İhsan Aslan’ı evinden gözaltına aldıklarını söyledi. Aslan’ın bir daha geri gelmediğini söyleyen Yoleri, operasyonların sürekli devam ettiğini ifade ederek İhsan Aslan, İbrahim Adak ve M. Gurri Özer’in ardından, Hasan Baykara, Kemal Mübariz ile Halil Gürel’in de gözaltına alındıklarını ve bir daha kendilerinden haber alınamadığını ifade etti.

Yoleri, açıklamanın sonunda şunları söyledi: “Bizler evlatlarımızın, eşlerimizin, yakınlarımızın kanını pazarlık konusu etmenize izin vermeyeceğiz. Evrensel hukukun kabul edeceği adalet yerini buluncaya kadar sessiz çığlığımızı yükselteceğiz.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Adana'da baskı ve yasaklara karşı eylem

Adana'da ilerici ve devrimci kurumların devlet terörüne karşı bir aydır sürdürdükleri ortak kampanya 6 Şubat günü gerçekleştirilen eylemle tamamlandı.

Kampanya çerçevesinde devlet terörünü farklı boyutları ile işleyen haftalık eylemlerin sonuncusunda öne çıkarılan gündem, Adana Valiliği'nin kazanılmış olan hak ve özgürlükleri baskı ve yasaklar yoluyla gaspetmeye çalışması oldu.

İnönü Parkı'nda “*Ne sokakta sıkılan kurşunlar ne mahkeme salonlarında kırılan kalemler, ne hücrelerde sessiz katliamlar ne de baskı ve yasaklar / Baskılar bizi yıldırılmaz*” pankartı arkasında bir araya gelen kurumlar adına yapılan açıklamada, son dönemde artan devlet terörüne değinilerek buna karşı mücadelenin yükseltileceği vurgulandı.

Adana'da son dönemde artan baskılara da değinilen açıklamada, eylem yapan Kürt çocuklarının kimi zaman okudukları sınıflardan zorla çıkarılıp sorgusuz-sualsiz işkencelerden geçirilerek tutuklandığı, onlarcasının da polis kurşunlarıyla yaralandığı, sakat bırakıldığı ya da öldürüldüğü belirtildi.

“Sadece son birkaç ay içerisinde Adana Valiliği'nin Kasım ayında yayınladığı bir genelge ile gösteri ve basın açıklaması yapılacak yerlerin belirlenmesinin ardından bunların dışında gösteri ve basın açıklaması yapan kişilere Kabahatler Kanunu'na göre 140 TL para cezası verilmeye başlandı. Bunun yanında kimi durumlarda bu cezalar katlanarak uygulanmakta binlerce liralık cezalar yazılmaktadır. Son dönemde ilimizde çok sayıda insan bildiri dağıttığı ya da afiş astığı için 2000–3000 TL cezalara çarptırılmıştır.” denilen açıklamada, son dönemde siyasal faaliyeti engellemeye dönük söz konusu uygulamalar da teşhir edildi.

Eylemde Alaattin Karadağ ve Aydın Erdem'in resimleri taşındı.

BDSP, ÇHKM, Devrimci Proletarya, DHF, ESP, Halk Cephesi, İHD ve ODAK tarafından örgütlenen eyleme **DİP** ve **Halkevi** de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Antakya'da polis terörü

BDSP tarafından polis terörü ve cinayetlerine karşı birçok ilde yürütülen kampanyanın Antakya ayağı, 7 Şubat günü yapılan afiş faaliyetiyle devam etti.

Antakya Köprübaşı civarında afişleme çalışması yapıldıktan sonra Armutlu Mahallesi'ne geçen iki sınıf devrimcisinin karşısına sivil polisler çıktı. Kimlik isteyen ve kamera çekimi yapan polisin bu keyfi tutumuna sınıf devrimcilerinin karşı çıkması üzerine olay yerine gelen sivil polisler zorla gözaltı işlemi yapmak istediler. Bu sırada çıkan arbede sırasında ajitasyon konuşmalarıyla katliamcı polisi teşhir eden sınıf devrimcileri, olay yerine toplanan mahalle halkına Alaattin Karadağ'ın katledilmesinden bahsettiler. Astıkları afişlerin bu konuyla ilgili olduğunu söyleyen sınıf devrimcileri işçi ve emekçileri bu katliamlar karşısında sessiz kalmamaya çağıldılar.

Arbede sonrası zorla polis aracına bindirilen sınıf devrimcileri, karakola götürüldüler. Karakoldaki üst araması ve kimlik sorgusu dayatmasına da karşı çıkan sınıf devrimcilerinin üstleri zorla arandı ve kimliklerine el konuldu.

Karakolda sivil polisler tarafından tehdit edilen sınıf devrimcileri, yaklaşık 2 saatlik gözaltı işleminin ardından muayene için hastaneye götürüldüler ve ardından serbest bırakıldılar. Serbest bırakıldıktan sonra afişleri almak için karakola dönen sınıf devrimcilerine, afişlere savcılık tarafından el konduğunu, afişlerin verilmeyeceği söylendi. Afişleri almadan karakolu terk etmeyeceklerini söyleyen sınıf devrimcileri zorla dışarı çıkarılmak istendi. Polislerin tüm tehditlerine ve karakol içinde kamera çekimi yaparak taciz etmesine karşın, karakolu terk etmeyerek 3 saat bekleyen sınıf devrimcilerine polis afişleri vermek zorunda kaldı.

Kızıl Bayrak / Antakya

Mehmet Yeşiltepe'ye destek

İstanbul Bostancı'da Devrimci Karargah komutanı Orhan Yılmazkaya'nın devlet tarafından katledilmesinin ardından başlatılan operasyonlar kapsamında tutuklanan Devrimci Hareket Dergisi çalışanı Mehmet Yeşiltepe için birçok demokratik kurum, aydın, sanatçı ve yazar 5 Şubat günü bir araya geldi.

Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde düzenlenen basın toplantısında Mehmet Yeşiltepe ile ilgili kampanyanın tanıtımı yapıldı. Toplantıya; aralarında İHD, TTB, TİHV, EMO, ÖDP, TGDP, ÇHD, PEN Yazarlar Derneği, Yazarlar Sendikası, SODEV, TGS ve ÇGD'nin de bulunduğu kurumların yanı sıra Hayat TV adına Aydın Çubukçu, ÖDP İstanbul İl Başkanı Hüseyin Yeşil, ÖDP Avukatı Nermin Kaplan, Sorun Kolektifi adına Sırrı Öztürk, Tayfun Mater, Memik Horoz, Kemal Aytaç, Sabri Kuşkonmaz, Bülent Aydın, Hakan Pişkin, Serhad Raşa, Gül Göker ve İlkay Akkaya da katıldı.

Kurum temsilcilerinin ve aydınların vurgu yaptığı ortak nokta, Mehmet Yeşiltepe'nin ilgisinin olmadığı bu davayla kasıtlı bir şekilde ilişkilendirilip özgürlüğünün elinden alınması oldu.

Hasta tutsaklar için eylem

Ankara'da her cuma yapılan hasta tutsaklarla dayanışma eylemi 5 Şubat Cuma günü de gerçekleştirildi. Açıklamada devletin çok yönlü terör aygıtlarına dikkat çekilerek dışarıda işçi ve emekçiler, cezaevlerinde ise devrimci tutsaklar üzerine türlü saldırılar gerçekleştirildiği belirtildi. Eylemde hasta tutsakların serbest bırakılması talep edilirken, bununla beraber TEKEL işçilerinin direnişi selamlandı.

Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen devrimci ve ilerici kurumlar, “TEKEL işçilerinin talepleri kabul edilsin” pankartı açarak Türk-İş Genel Merkezi'ne yürüdüler. Yapılan açıklamada düzenin dışarıda TEKEL işçilerine, cezaevlerinde ise devrimci tutsaklara saldırdığı ifade edildi. Bu saldırıları püskürtmenin tek yolunun birlikte mücadele etmek olduğu vurgulandı.

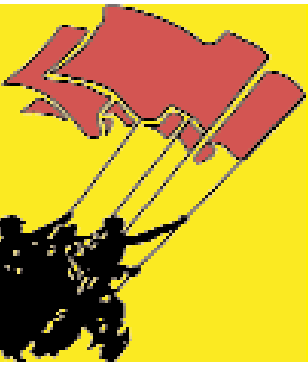
İstanbul'da aynı gün yapılan eylemde ise hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek için kefenler giyildi. Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen kurumlar, “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın” pankartını açarak, sloganlarla Galatasaray Lisesi'ne yürüdü. İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Mephisto Kitabevi önüne gelindiğinde oturma eylemi yapılarak, Çav Bella Marşı hep bir ağızdan söylendi.

Galatasaray Lisesi önüne gerçekleştirilen ortak basın açıklamasını TAYAD'lı Aileler'den Nagihan Kurt gerçekleştirdi. Kurt yaptığı açıklamada, Güler Zere'nin verilen mücadeleler sonucu serbest bırakıldığını belirterek, Zere'nin sağlık durumunda belirgin bir iyileşme görüldüğünü söyledi. Bu sonucun herkes için bir örnek olduğunu belirterek, Zere'nin son hasta tutsak olmadığını, bugün hapishanelerde onlarca tutsağın tecritle öldürülmeye çalışıldığını söyledi. İktidarın, “sessiz imha” politikalarıyla tutsakları katletmeye çalıştığını söyleyen Kurt, “Buna dur demek bizim elimizdedir” dedi.

Kızıl Bayrak / Ankara - İstanbul

Mücadele Postası

İTÜ'de soruşturma terörü

Yeni dönemin açılmasıyla birlikte İTÜ yönetimi, geçtiğimiz dönem Ekim Gençliği'nin polis terörüne ve cinayetlerine karşı yürüttüğü faaliyete ÖGB'ler eliyle saldırmasının ardından yaşanan olaylara istinaden “izinsiz pankart asma”, “güvenlik görevlilerini tehdit etme ve güvenlik görevlilerine şiddet uygulama” gerekçesiyle bir Ekim Gençliği okuruna ve bu olay esnasında devrimci faaliyeti savunan Öğrenci Kolektifleri çalışması yürüten iki öğrenciye soruşturma açtı.

Üniversitelere dönük bu saldırıların, sokak ortasında polis infazlarından ya da işçi ve emekçilerin mücadelesine dönük saldırılardan bağımsız olmadığı aşikardır.

Fakat hiçbir soruşturma, ceza terörü veya ÖGB, polis saldırısı Ekim Gençliği faaliyetlerini engelleyemeyecektir. Üniversitelerde devrimci faaliyete yönelik tüm saldırılara karşı mücadele daha güçlü sürdürülecektir.

İTÜ Ekim Gençliği

IKP'ye yönelik saldırılara protesto

Hindistan Komünist Partisi (IKP) kadrolarına ve yöneticilerine yönelik saldırılar Almanya'nın Frankfurt kentinde protesto edildi.

TEKEL işçileriyle dayanışma amacıyla yapılan toplantıda, Demokratik Kitle Örgütleri Platformu (DEKÖP) bileşenleri tarafından Almanya'nın iki şehrinde yapılması önerilen eyleme İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) da destek verdi.

BİR-KAR, 5 Şubat'ta Frankfurt'ta gerçekleştirilen eyleme katıldı.

Kızıl Bayrak / Frankfurt

EKSEN Yayıncılık Büroları

Şair Nedim Cd. Küçük İş Merkezi Kat 3 No: 40
Beşiktaş / İSTANBUL (Ekim Gençliği Bürosu)

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Belediye İşhanı Kat: 5 No:4 İzmit / KOCAELİ

Şakirpaşa İKE 7 yaşında!

Yeni bir kültürü yeni bir dünyanın yaratılması kavgası içinde oluşturmaya çalışan Şakirpaşa İşçi Kültür Evi, 7. mücadele yılına 7 Şubat günü gerçekleştirdiği bir etkinlikle girdi.

Etkinlik öncesinde yüzlerce el ilanı dağıtıldı. Emekçiler kapı kapı dolaşarak etkinliğe davet edildi. Bunun yanında çok sayıda afiş ve ozalit de yaygın olarak mahallede kullanıldı.

Etkinliğin açılış konuşmasında, Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nin 7. mücadele yılına; TEKEL işçilerinin tüm baskı ve tehditlere rağmen Ankara'da direnişlerini sürdürdüğü, rüzgârın bir kez daha işçi sınıfından esmeye başladığı bir süreçte girdiği ifade edildi. Konuşmada, Şakirpaşa İKE'nin de mücadelesini sürdürdüğü vurgulandı.

Açılış konuşmasının ardından, devrimci sanatçılar başta olmak üzere yeni bir dünyanın kuruluşu davasında yaşamını yitiren tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu yapıldı.

Etkinlikte, Sanayi İşçileri Derneği adına da bir konuşma gerçekleştirildi.

TEKEL işçilerinin direniş sürecini anlatan bir sinevizyon gösteriminin de yapıldığı etkinlikte Şakirpaşa İKE şiiir atölyesi tarafından bir şiiir dinletisi sunuldu. Şakirpaşa İKE tiyatro atölyesi tarafından ise Muzaffer İzgü'nün bir oyunu canlandırıldı.

Etkinlik mücadele çağrısıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak /Adana

Mehmet Yamaç sürgün edildi!

Hapishanelerde devrimci tutsakları teslim almaya dönük saldırılar her geçen gün daha da yoğunlaşarak karşımıza çıkıyor. Sistematik baskı ve terörün yaşandığı hapishanelerde en temel haklar, tecrit ve tredmana bağlı olarak engelleniyor. Disiplin cezaları nedeniyle görüş ve hücre cezası almayan tutsak kalmıyor, sosyalist basının devrimci tutsaklara ulaşması engelleniyor, Kürt dili hala yok sayılıyor...

Hapishanelerdeki baskı yöntemlerinden birini de düzenli olarak verilen “sürgün” cezaları oluşturuyor.

Bu uygulamayla son olarak Kürdistan Devrimci Sosyalistleri dava tutsağı **Mehmet Yamaç** ile soyadı netleştirilemeyen Cebail isimli bir tutsak karşı karşıya kaldılar. Tutsaklar 15 Ocak günü Muş E Tipi Hapishanesi'nden Erzurum H Tipi Hapishanesi'ne sürüldüler.

Mehmet Yamaç, sürgün bilgisini ancak Şubat ayının başında Eksen Yayıncılık bürosuna çektiği faksla bildirebildi. Yamaç sürgüne ilişkin şunları söyledi:

“Sevgili dost, ben ve Cebail arkadaş, 15 Ocak'ta zorla Erzurum H Tipi Hapishanesi'ne sürgün edildik. Bu fakstı, sizi bilgilendirmek için yazıyoruz.

Sağlımı soracak olursan, hiç iyi değilim. Ağrılar içinde kıvranıyorum. Genel olarak devrimci hasta tutsaklara karşı sergilenen tutum her yerde de aynıdır. En son sana yollamış olduğum mektupta- tabii ki eline ulaşmış ise... Gereken her şeyi anlatmıştım zaten. Yani sürgün olacağımız belliydi.”

Eksen Yayıncılık bürosuna bir de mektup gönderen Yamaç sağlık sorunları ile ilgili olarak ise şu bilgileri verdi:

“Muş E Tipi Hapishanesi İdaresi sağlık durumum ile ilgili raporu ‘Raporları alıp dışarıya göndermek yasak’ diyerek vermiyor.

Çiğerlerim su topluyor, doktora gidince hiçbir şey yapılmıyor. Bazı ilaçlar verip geri gönderiyorlar.(Aynı sorunu olan adli mahkumların tedavisi yapılıyor.) Böbreklerimde de taş var.

19 Aralık katliamı nedeniyle oluşan kaburga kırıklarım hala tedavi edilmedi, ağrılarım sürekli olarak sürüyor.

Ayrıca migren hastalığım var.”

TEKEL işçisi kadınların mücadele ruhuyla kızıl 8 Mart'a!

TEKEL İŞÇİLERİ